

Dikterne og våren.

Våren setter alltid små poeters penn i drift,
ja, kanskje også mange av de store,
og alle vil de lette sine stemninger i skrift,
nu er det deres tid å føre ordet.

Ja, våren er forunderlig med stemninger og slikt,
den løfter oss mot skyers høye sfære.
vi tvinges til vårt skrivebord — og det blir lange dikt
til vårene pris og alle blomsters ære. —

Vi legger våre dikterhoder riktig godt i bløtt,
møblerer etter evne i parnasset. —
Med oss blev alle tiders geniale dikter født,
det er vi som drar det store dikter-lasset.

Du vår, da alle pegasusser tar i voldsomt ridt
— de fleste snubler jo og går på hodet. —
Jeg foretrekker dog å la min ganger gå i skritt
henover vår så vanskelige klode.

Kan hende når jeg ikke fram blandt vårens framste kuld,
men like fullt jeg årstiden vil prise,
— for sannelig om alt som glimrer er det rene gull,
og diktene er ofte kun en vise.

Brandulv.

Mens det våres.

Der smått plukkes blåveis, og sjura ho reirer,
det spår vel at våren er nær oss, og seired.

På solvarme ruter en flue der trasker,
den vinterskitt av sig med labbene vasker.

Høit oppe på mønet slår stære-mor triller,
vårlig beruset med minste åtte prømiller.

Just nu spiller måsene op med alt skrålet,
forleden dag fikk de igjen sommer-målet.

Førelskede Brita hun så her om kvelden
i fjæra den første rødsokkede kjelden,

— nei to var det nok, og det lover at innen
året er omme er hun giftet kvinnen. —

Det drysser av vårtegn langs gråhvite skavler,
vi senker dem sammen, mens vårhåp vi avler.

Legger dem inn til vårt sinn, og fortrolig
vi hvisker: Kom vår og iblandt oss ta bolig!

— — — —

Betreffende våren og selve dens komme,
den først kanskje kommer når — våren er omme.

Brandulv.

Bare en måneskinnsviser.

Høit over alle jordens fjell en himlens måne stimer,
den evige samme rute mellem skyers lette slør, —
og ødsler smilende sitt lys i nattens kolde timer,
— ja er til alle tider verdens villige charmør.

Når vinteren fryser jordens sjel, og solen den er borte,
da stiger månens sølvforgylte buelampe frem. —
Og fjernt henover Melkevei er lys i alle porte — —
Såmen, en nattlig vandrer skal da saktens finne hjem.

Men månedlig, og bunnet av det store altets bud,
vår månes bane skrider hen i jordens dystre skygge. —
Og himmelen blir mørk, som var den dømt av selve Gud,
— ved Melkeveiens stjerneblink er ingen mere hygge. —
— Og jordens natt er preget av de onde makters ånd,
der slipper løs og snylter om som jungelens sjakaler.
— Et ansikt inn mot ruten — og om strupen lodden hånd:
Nu penger — eller livet! en med tordenrøst befaler.

— Å, gudskjelov — som oftest er det kun et mareridt,
et hjernens spinkle foster, sån forstørret tusen ganger:
Små tripp av mus på loftet blir til ransmenns kjempeskritt,
og en stump av taug, til store klapperslanger.

— Hu, nattens gru og redsel vil jo ingen ende ta
for et menneske, som vrir sig under mørkets onde øine.
— Kunde månen stadig skinne, vilde alting være bra,
og vi slapp de lange vinternettens pinsler mer å røine.

— Ja, månen er min store trøst, når lystelig den seiler
henover himlens dype hav, med kurs dit ingen vet.
Den er jo lysets kavaler, og alle pikers beiler, —
charmøren, som kan hviske om all verdens kjærlighet.

— En natt i måneskinn blir lek, selv for en gammel tante,
som tror på gjenferd og slikt annet spøkeri og fant,
— — ja, underverdens straffested, i utstyr a la Dante,
blir adskillig formildet — sett fra månens runde kant.

Br—.

Du slette tid.

Man klager, og med grunn såvist, at tiden den er flau,
og hvor det her skal ende ingen aner. —

Den håpløse han sitter ned og ønsker han var dau,
mens optimisten tror på nye baner.

Og ledige på torvet står det hundrevis av mann.
De venter — ja Gud vet hvad mon de venter. —
Det ene eller annet, alle har vel sitt de kan,
men to tomme hender gir slett ingen renter.

Det blir sagt oss: Rett nu er der bedre tider underveis,
de kan være her sån engang utpå året. —

Røk av piper, hjul i fart — alt på gammel sving og sveis,
— og den tørrer bort, hver sorgens salte tåre.

Vi tålmodigheten smører, er langmodige og tror
på et under som fra himlen ned skal falle. —

Vi har håpets plante blomstrende helt siden fra ifjor,
— og at jeg er lykkens yndling, tror vi alle.

Men det synes som om lykken er til andre kloder reist,
som om kjærlighetens lys er brent i stake. —

Her på jorden er av lykke kun en svai og svekket geist
etter siste klassekamper blitt tilbake.

Og allikevel så tror vi at ved næste morgengry
skal vi våkne til en bedre tids fanfarer. —

Men den lære, kjære venner, er slett ikke vrang og ny:
Som vi roper op mot bergene, de svarer.

Her må vandres efter fedres alt så overgrodde sti,
her må seiles efter kjente med og merker. —

Livets lover kan vi ikke kroke ustraffet forbi,
selv om massevis vi mener at vi sterk er.

Br. —

Ved siste vestenvindstorm

Nå blåser her en storm så veritabel
at den kan gjøre seg i alle stormers lag.
Det sies kan at den er fullt kapabel,
som vinner blant de stormene av fag.
Mitt stuehus av Namdals furuplanker,
det rykker og det skjelver på sin tomt,
det bøyer seg, men atter det seg ranker,
og trygg jeg sitter — huset det er gromt.

De hardeste, mest infernalske rosser,
hvis hensikt er å jevne alt med jord,
— et hus som dette plankesterk dem trosser,
det stadig er som selve Bukke-Thor. —
Det uler og det hviner, et orkester
av toner fra et undergrunnskapell
slår inn i symfonien som protester
— eller er det kanskje heller som appell.

Blant naboskapets huser noen løfter
på hatten, det er taket, som flyr vekk.
Andre — de nok øyensynlig drøfter,
om de skal gi seg for den neste knekk. —
En kråke, som har kastet seg på vingen,
forsvinner i en sky av sjøsalt rokk.
Dens skjebne, akk, den kjenner ennå ingen,
men trolig har i dag den fløyet nok.

I kjelleren hos Peder Olsen, Skaret —
hans hele husstand sitter så forknytt
og ber til Gud at huset må bli sparet,
— mens radioen melder siste nytt,
at vinden den skal dreie mere sørlig
og spakne ut på natta, — men som sagt,
fremdeles er det vestenstorm, som hørlig
rumsterer med en ren gigantisk makt.

MAANESKINSVERS.

Januar i Nordland.

Høit over alle jordens fjell en himlens måne stimer,
den evig samme rute mellem skyers lette slør,
og ødsler smilende sitt lys i nattens kolde timer,
— ja er til alle tider verdens villige charmør.
Når vintren fryser jordens sjel, og solen den er borte,
da stiger månens sølvforgylte buelampe frem. —
Og fjernt henover Melkevei er lys i alle porte — —
Såmen, en nattlig vandrer skal da sagtens finne hjem.

Men månedlig, og bundet av det store altets bud,
vår månes bane skrider hen i jordens dystre skygge. —
Og himmelen blir mørk, som var den dømt av selve Gud,
— ved Melkeveiens stjerneblink er ingen mere hygge. —
— Og jordens natt er preget av de onde maktens ånd,
der slipper løs og snylter om som jungelens sjakaler.
— Et ansikt inn mot ruten — og om strupen lodden hånd:
Nu penger — eller livet! en med fordenrøst befaler.

— Å, gudskjelov — som oftest er det kun et mareridt,
et hjernens spinkle foster, sån forstørret tusen ganger:
Små tripp av mus på loftet, blir til ransmenns kjempeskritt,
og en stump av taug til store klapperslanger.

— Hu, nattens gru og redsel vil jo ingen ende ta
for et menneske, som vrir sig under mørkets onde øine.
— Kunde månen stadig skinne, vilde alting være bra,
og vi slapp de lange vinterneffers pinsler mer å røine.

— Ja, månen er min store trøst, når lystelig den sei er
henover himlens dype hav, med kurs dit ingen vet.
Den er jo lysets kavaler, og alle pikers beiler, —
charmøren, som kan hviske om all verdens kjærlighet.
— En natt i måneskinn blir lek, selv for en gammel tante,
som tror på gjenferd og slikt annet spøkeri og fant,
— ja, underverdnens straffested, i utstyr a la Dante,
blir adskillig formildet, sett fra månens runde kant.

Br.

"Middagsavisen", Oslo

Nr. 32, torsdag 7. februar 1929.

For friheten —!

Nu skal vi velge, og nu skal vi vrake,
måskje det blir siste gangen vi kan.

Det står, kjære velger, til dig: Skal vi smake
den trotskyiske svøpe i Norge vårt land,
og bære et diktaturs bæddel på nakken,
med tvangstrøien klemt over armer og sinn,
eller frihet i båten og nyrydningsbakken,
frihet til lykken, som din er og min. —

Alvorets kamp, det er den vi nu kjemper
på ytterste skanse — men seire vi vil.
Trotskyers ånd over grensen vi lempet
med alt dens forsumpede intrigespill!

Flagget skal vaie, ei kluten den røde,
som banner for frigjorte kvinner og menn,
ti fedrenes gaver vi ikke vil øde,
men verge dem trofast i byer og grend.

Valget nu står mellom flagget og kluten,
mellom sigden og løven, vi har i vårt skjold.

Terrorens ansikt vi skimter bak ruten,
og vinden vi aner er høstlig og kold.

— Våren i livet er frihetens glede,
og den skal vi velge, vi alle som tror
på frihetens lykke. Og derfor vi kjeder
oss sammen og kaster all tvang overbord!

Br—.

Bonden kronn seg, han var heldig
avlingen av høy ble veldig
låven støppet full til trengsel
knappt han får ~~for~~ dør ~~for~~ stengsel.

Vel tilfreds han går og smiler
mens han etter onna hviler,
retter ryggen, rører beina
der han går langs åkerreina.

Joda, byggen ~~xixix~~ akse skyter
og poteten fint seg knyter,
her skal bli for sigd og grevet,
snart ta fatt i ~~agren~~ med strevet.
~~vi ping~~ han står i ~~speid~~
Makelöst slik markens grøde
skaffer folk og dyra føde,
når som verst det kneip med skatten
står han ~~der~~ med fjær i hatten.

Jorda er nu jussom basen
den kan redde hele stasen,
får den frau og sol og væte
~~xxxxxx~~
gir den oss ~~det~~ vi skal ete.

Likevel fra jorda rømmer
ungdommen i store strømmer
kom tilbake, heimatt kaller
jorda vår med myr og paller.

Avholdsfronten.

Det norske folk er stadig tørst,
og drammen glad seg skjenker.
Vår drikkekonto den er størst;
men alkoholens lenker
vi sprengte må og gjør' oss fri
fra Moloks bastioner
med alt uverdige slaveri
for vinens grå demoner.

På alkoholens grumset strøm
ulykkelige skjebner
vi ser i drift; og varm og øm
vi oss imot den vebner.
Det hele land dreneres skal,
og d u skal spaden føre!
Det er et stort og hellig kall
du her har fått å gjøre.

Her drikkes bort i dette land
for hundrer millioner.
Og fengslene fortelle kan
om alle dem som soner
sin straff for det som vinen fikk
dem fristet til å gjøre, —
de mange tåreslørte blikk,
og sukk som når vårt øre...

Vår avholdsfront må sterk og fast
bli bygget, så den makter
å fjerne dette lik i last,
som harme vi forakter,
Vi rekner all passivitet
som ledtog med perversen,
og krever fremmet det dekret,
som stenger bar og «stersen».

Vårt fagre land skal legges tørt
for all unødig vedske, —
og avholdstonen må bli hørt.
Om ei som troll av eske
vår seier springer fram, vi vil
i kampen aldri fire,
men holde idealets ild
vedlike, — det skal spire.

Og så en dag står sjappen tom,
med alt dens bråk og bulder.
På en dag bygdes ikke Rom, —
men sterk den er, vår skulder,
og den skal bære saken fram,
foruten stav og krykke,
til folkeheimens trappe-tram,
og hele folkets lykke.

H a u s t

—o—

Sant å si, man blir litt tufs
og uvell, sånn en smule,
nå som haustens kalde gufs
stryker over Thule.

Somren var jo ikke rar'
slik i alt betraktet,
og den var så altfor snar,
nett som den var slaktet.

Grønne jorder gulner hen,
lauvet allsteds rasler.

Og nå er det her igjen,
vesener som tasler
rundt omkring på lodne bein,
huff, de bort meg skremmer.
Bakom knatter, knoll og stein
høres gurgle-stemmer.

Det er huldra, det er troll,
gyrgrer og gobóner.

To jeg traff bar vann i soll
heim til sine køner. —

Hør, det tasser bort i der,
latter nord på haugen, —
rop der ute fra et skjær, —
å, det er visst draugen. . .

Hausten, jo den har tatt fatt.

Står du her og lytter,
kan du i den mørke natt
høre at en skytter
lister seg langs skjulte sti,
— det er Trolldal-Tore
som her lister seg forbi,
og har vilt på spore.

Se der står en dør på klem
bort i huldre-kåta.

Unger — det er fler av dem —
suger seigt på tåta.

Gamla sjøl ved gruva står,
rører i en gryte,
tausa med sitt lange hår
hørlig må seg snyte.

Enslig bjørn langt avsted
labber over myra.

Nå den søker vinterfred
for de andre dyra.

Jaget var den somren lang,
nå skal kvila smake
med litt drøm om biers sang
og om honningkake. —

— — —

Sulle-lulle bane mitt,
sov nå med din ringle.

Ved jul blir det så lyst og kvitt,
da skal du få kringle.

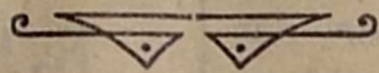
Alle troll de jages bort,
året da seg vender,
og i himlens høge port
en stjerne står og brenner.

Aldri mere trollas tramp
skal vår jord ulempe.
Og i fredens fyrstes kamp
vil vi alle kjempe.

Ennå er det gnål og gny,
men når lyset vinner,
og Han står der i sin sky
alt så vakkert skinner. . .

S I K I V I S I E

Foran Norgesmesterskapet i Narvik.

Vår nasjonalidrett
det er å gjøre kåte sprett
på ski og sveve fritt
tre-fire hundre skritt.
Å jøss som vi kan fly
høyt oppe under vintersky
— og vi har verdensry
for stil av beste snitt.

I løypa lang og vrang
vi langer ut i seige sprang,
med innbitt kraft vi går
til målets snor vi når.
— Men svenskene er slem,
de stadig henter seiren hjem,
og ære være dem,
et norsk hurra de får.

I gamle dager, da
vi stadig seiret, og vi sa:
omkapp med oss å gå
tør ingen prøve på.
Så kom en svenske-bror,
og like etter i hans spor
en finne — og vi glor
og står der slått helt blå — —

Revansj, revansj vi vil
besørge — om så gjennom ild
og vann og sludd og slaps
vi må, — en grundig klaps
skal svensker, finner gis
som snapper fra oss første pris,
rett nok på folkevis,
men ram den var den «snaps».

Men gudskjelov, i hopp
vi ennå står på tidens topp,
og hvor vi skuer hen
vi har de lengste spenn.
Nå gjelder det om vi
kan spenne fra oss slik på ski
at atter vi kan bli
foran i lengderen.

— — —

Nå løpere på rad
innfinner seg til Narvik stad,
til mesterskapets dyst
de går med mot i bryst.
Vi hilser hver især:
Velkommen skal I være her,

fra fjern og fra nær,
fra by, fra dal og kyst!

For oss det er no' stort
at denne edle vintersport
har hovedstevnet lagt
til denne Nordlands-trakt.
Av Trysil-Knut sin ætt
de alle er — å hei for sport,
— hvem tar pokalen? Gjett.
Den beste i hver akt.

Eva var den første husmor, i det skjønnede Eden, der hun stelte for sin kjære mann, og sønner Abel, Kain. Kjolen - kan du se den - var litt kort, især forneden, der hun med sin korg for innkjøp gikk til nabobyen Hain. Og hun handlet og klarerte, men fikk noe på kreditt, da hr. Adam just ved den tid hadde snaut nok med kontanter. Derpå ilte hun hjemover, og kom hjem til kvelds såvidt, ledsaget av geparder og av løver, som drabanter.

Sara satt i teltets dør med sine strikkepinner, mens hun kokte bettasuppe, så det langveis luktet svidd. Isak løp omkring og jaget saueflokkene inn i grinner, da det frem til melketiden alt på dagen nå var lidd. Med sin taus hun hadde oppsyn, at hun kjortlene fikk rene til hr. Abraham for morgendagens store sabbatsfest; var de flekket, fikk hun kanskje med sin mann en liten scene, og hun ville, som den gode husmor, unngå all protest.

Går vi videre, vi møter Rakel-mor og søster Lea, som må dele mann, akk ja, det gikk jo ypperlig dengang. Og vi ser de unge pikene med krølltang og Nivea, den de kanskje fikk av kjæresten, her nylig som presang. Alle tider, alle steder vil der møte oss det samme: Edle kvinner gjør seg flid med både pynten og alt stell. Kun det beste er jo godt nok, ellers vil de stå til skamme, og der kappes om å kunne stå for andre som modell.

Vistnok fantes der, og finnes vel, i blant de likesale, som lar humla bare suse og tilfeldigheten rå; det kan være slik, at ordensfolk er ved å miste mæle, og det hele kan seg arte som et fillefant-tablå. Unntagelsene lar vi dog sin egen kurs få seile, der er brotne kar i alle land, ja kanskje i hver grend, - og forresten er det jo så lett å se de andres feile, der vi kanskje heller burde gi oss sely en smule skjenn.

Husmoryrket er det viktigste, en nesten vet å nevne, det kan settes over både statsråd og departement. Derfor må i dette yrket aldri tingene få revne, derfor skal den gode ^{husmor} stå blant høyeste av rang. Hun forvalter vår valuta, og det er til henne lagt, om det bære skal og holde - eller ganske enkelt briste. Hun har - sånn indirekte sett - den aller største makt, selv om hun ikke pranger med på valgplakat og liste.

Dessverre var det gjerne så, at husmoryrkets beste ble skammelig tilsidesatt, og drev for vær og vind. Når andre interesser kunne kjøre opp med heste, stod husmora beskjeden gjemt bak hagegjerdets grind. - Men så det, også h e r engang ble lurblåst midt i leiren, titusener av husmødre ble vekket til en dag, og samlet under fanene marsjerer de mot seiren, med faste støttepunkter i de enkeltvise lag.

Som ledd i denne sterke kjeden er vi med å flette et bånd som binner sammen, og som løfte skal og gi

hver enkelt av oss større utsyn; all ting mer komplette skal føyes inn på rette plass, - og uredd vil vi stri for våre rettigheter, som vi og i våre plikter mot hjemmet og mot samfundet, vårt beste yte vil. Og kjærlighet, husk det, i alt vi gjør, den inn vi dikter, da skal den lyse vakkert husmorlagets varde-ild. -

V Å R E H E R R E R .

Jeg aldri mig gifter -- og nu får jeg sagt det,
f o r d i :

Hvert mannfolk jeg kvinnelig kold må forakte.

F o r b i :

Hver lyserød drøm om en nett liten stue,
der selv jeg går om som en morlill og frue
og røkter og sysler og pleier og er
for ham og for våre en kvinne så kjær.

Den "Skapningens herre" i bukser og skjorte,
se an, -

han mener sig være all verdens retorte,

-- en mann !

I egen innbilning en brølende løve,
hvis vildt er små Lailaers hjerter å røve.
Bedriftsskueplassen er sal og balkong,
trofæene: kysse i siste sesong.

-- Slik ser jeg ham, mannen, i siste års ramme,
profil.

En Cæsar, Napoleen står der til skamme,
civil. -

Jeg herved kunngjør, og er passe beskjeden;
Hvert mannsideal gikk vist tapt her forleden,
Tilbake er noget som kanskje kan gå
for sån midt imellem revy og tablå.

~~Bladnr. 11.~~
O. Berg,

1928

Skjønn sommer.

Hver sommerdag jeg våkner til,
med sol på soleibakker,
med solgangsvind og lerkespill,
for den så varmt jeg takker.

I mose, og i gress og lyng
det lever alle vegne,
og stier lagt i mange slyng
som virvar her seg tegne.

Her klatres opp ad stilk og strå
med virtuøs balanse,
en livets vrimmel i det små
som ingen makt kan stanse.

Hva er det alt? Hvor vil det hen?
Sig meg, til hvilken nytte?
Å, spør meg ikke, kjære venn,
- vi skal kun se og lytte.

Det ver vel til rette lagt,
fra stjernene til krypet,
og la oss gi på allting akt,
i tankeliv fordypet.

Da får vi trang til takk og pris
for hver Gud given gave,
og vi vil bli enfoldig vis,
betraktet blant de lave.

Her hopper på mitt skrivebrett
de ørsmå akrobater.
Her spilles på et fint spinnett
de yndigste sonater.

En bille skrider tungt avsted,
den skal vel hjem til maken.
En maur har lagt sin byrde ned
og gnikker seg på haken.

En humle strever i akkord
som honningsamlerinne.
Og hvem er det? Med fart som Ford
han veddeløp vil vinne.

Men der i skyggen bak en knatt
korsedderkoppen skumler, -
så renkefull og så forhatt
den sitter der og mumler

om tidenes pinaktighet
og alt som går på skjeve.
Her spant og vevet den og slet,
men intet bit for kjeve.

- - -

Det varmer i mitt sinn å se
alt levende i livet,
fra ørnen over tindens bre,
til svakest pust i sivet.

Det meste har en dag så kort,
snart kulden atter kommer;
men la oss prise alt som vårt
i denne skjønne sommer.

Og la oss takke for hver dag
vi sammen her får være.
Det var oss allting til behag,
til tro, til plikt å lære.

Så sier jeg hvert kryp god natt
og et vel møtt i morgen!
Vi gleder oss i lek ta fatt,
- tidsnok den kommer, sorgen...

Br-.

Av dagens saga.

Det er så spikerkalt, jeg tror
at Golfstrømmen har vendt sig,
så nu den rinner sør fra nord,
og slikt har aldri hendt sig.

Badoglio han melder flott
om seier ved Makale,
hvor etioperne blev slått
— nu kan de bare prale!

Finansdebatten gikk som smurt,
og huggene var slemme.
På venstre fløi man rapet surt
når Johan satt i klemme.

Hr. Dybwad Brochmann spilte grand
og stemte ganske solo.
Regjeringen holdt tappert stand,
for se, den spilte nolo.

I Garmisch-Partenkirchen der
vi tok dem hele kula.
Ja gutta våre de var svær,
de krevde mer enn smula.

Men hurtigruten, stakkars den,
er kommet på galeien.
Et Svolveblad med spark og spenn
vil ha den andre veien.

Og Narvik skriker op i kor
om bane og turister;
men slikt no hjelper ikke spor
på Lofotens filister.

Og trålerne som fisken tar,
— du store min for greier.
Snart Vestfjorden nok ikke har
no mer igjen av skreier.

Ja, verden er på hode satt,
alt går den gale veien.

Om dagen er det svarte natt,
og dalen er på heien. —

Men Nygårdsvold og hans parti
si'r det går efter planen.
De karene jo skroter i
om Salten ligg' i Ranen.

For planen er å velte om
og la renne ut i sandet,
og dessuten å skrape tom
hver pengepung i landet.

Max.

Våren-?

Ja her vi går og her vi står
og venter en forsinket vår;
men mai den blir nok som april
foruten solskinns smil.

På båsen rauter kalv og ku.
De skulde jo vært ute nu
til vårens første dans, — men se...
så er det bare sne!

På låven er snart fritt for høi,
skjønt stabben var velsignet drøi,
— og snart de klavebundne kan
blott få det kalle vann.

Akk, våren blåst er langt av led.
Av nordenvind vi lengst er kjed.
En mai kjærlig, mild og øm
— det bare er en drøm.

Men håpet er jo lysegrønt, —
og kanskje blir det vår — ennskjønt
det mange er som tror: iår
vi sommeren direkte får.

Br—.

Tobakkslaus.

Snadda den er tom og tørr,
og humøret er på slørr
henimot det svarte.
Legemet er lens for kraft
uten nikotinens saft
— hvor skal det seg arte?

Rapser sneiper, røyker te
i min legemlige vé.
— Å du nikotine
som slik fikk meg i din makt,
snart jeg hvisker et fullbrakt
med dramatisk mine.

Stod jeg no i Cuba land,
straks jeg vilde være mann
for — ja, for bedrifter.
Der, jeg vet, de planter grønn
anger med sin duft så skjønn
og i vinden vifter.

Kona sier: Man deg opp,
men jeg roper heftig: Stopp,
du kan ikke ane
hvilken lidelse det er,
hvor jeg krymper i besvær
under lastens vane.

Stillingen blir snart prekær.
Jeg har skjelven fått i knær,
og mitt syn er svekket.
— Første lille sigarett
fast jeg sitter i ditt nett,
godt du får meg knekket.
Brandulv.

Verden og vi.

En verden av uro og spenning vi har,
og farlig der trekkes i trådene.
Det gjelder å holde for krig sig klar
mens der parlamenteres i rådene.

I Spania slåss man, iherdig som før,
i China man kjemper om makten,
men Haile forgjeves ved Forbundets
dør
står og minner om dette med pakten.

Det er ikke så greit å manøvrere sig
frem
i en verden så ut av balansen.

Montro når fornuften igjen kommer
hjem
fra den store krigsarena-dansen?

Vi leser og lytter — og skjelver i
knær,
imorgen alt kanskje det smeller
fra hist eller her, hvor det hær står
mot hær,
og hvor makten alene den gjelder.

Her hjemme vi trøster oss med at vi
bor
i det rolige hjørne av jorden.

Vår egen sakkyndige observatør
har forsikret at alt er i orden.

Allikevel er vi dog engstelig blitt,
og vil styrke vår hær og vår flåte.
Selv Tranmæl sin motstand på båten
har gitt,
— og det er nok for mange en gåte.

I Stortinget er det dog én som kan
si's
å ha alt på det absolutt tørre, —
og det enda han selv gjør forlis *vpolitisk*
— det er haugesunderen Førre.

Imens kommer våren, og blomstene
gror
i mark og langs veienes grøfter, —
og derfor tross alt vi allikevel tror
på det som mot lyset sig løfter...

I kjærlighet planter vi ut våre frø,
og drysser vår sed over jorden.
For livet vil leve, det aldri skal dø,
selv midt i kanonenes torden!

Skjønn sommer

Hver sommerdag jeg våkner til,
med sol på solebakker,
med solgangsvind og lerkespill,
for den så varmt jeg takker.

I mose og i gress og lyng
det lever alle vegne,
og stier lagt i mange slyng
som virvar her seg tegne.

Her klatres opp ad stilk og strå
med virtuøs balanse,
en livets vrimmel i det små
som ingen makt kan stanse.

Hva er det alt? Hvor vil det hen?
Si meg, til hvilken nytte?
Å, spør meg ikke, kjære venn,
— vi skal kun se og lytte.

Det alt er vel til rette lagt,
fra stjernene til krypet,
og la oss gi på allting akt,
i tankeliv fordypet.

Da får vi trang til takk og pris,
for hver Gud given gave,
og vi vil bli enfoldig vis,
betraktet blant de lave.

Her hopper på mitt skrivebrett
de ørsmå akrobater.
Her spilles på et fint spinnett
de yndigste sonater.

En bille skrider tungt avsted,
den skal vel hjem til maken.
En maur har lagt sin byrde ned
og gnikker seg på haken.

En humle strever i akkord
som honningsamlerinne.
Og hvem er det? Med fart som
Ford
han veddeløp vil vinne.

Men der i skyggen bak en knatt
korsedderkoppen skumler, —
så renkefull og så forhatt
den sitter der og mumler.

om tidenes pinaktighet
og alt som går på skjeve.
Her spant og vevet den og slet,
men intet bit for kjeve.

— — —
Det varmer i mitt sinn å se
alt levende i livet,
fra ørnen over tindens bre,
til svakest pust i sivet.

Det meste har en dag så kort,
snart kulden atter kommer.
Men la oss prise alt som vårt
i denne skjønne sommer.

Og la oss takke for hver dag
vi sammen her får være.
Det var oss aliting til behag,
til tro, til plikt å lære.

Så sier jeg hvert kryp god natt
— og et vel møtt i morgen!
Vi gleder oss i lek ta fatt,
— tidsnok den kommer, sorgen.

Br—.

Vestfjorden.

Tilegnet den siste storm.

I dag er han stygg på fjor'n,
han er det på alle måter,
og innstille må de ror'n
både med skøyter og båter.

Ryker som snø på skare',
faller med høge skavier,
røsker i tang og tare
langs brembergas våte tavler.

Hiver seg kåt og lysten
inn over skjær i skjelvet,
raser i drønn mot kysten,
sprøyter mot tåkehvelvet.

Herser med skip som lenser,
velter og vrir og vrenger.
Intet fornuftig enser
en fjord som i stormtrav
sprenger.

Kavlestaurer og dubler,
blåser, dansende runde,
raver omkring og snubler,
men nekter å gå til grunne.

De holder i ile-tampen,
berges skal bruk og næring,
— de kjenner sin plikt i kampen
for skolp og for vegaværing.

Inne på værrets «gater»,
utafor krambus disker
står de og spytter og prater,
han Lars og han Lennert fisker

Brandulv.

Etter eksamen ved Fiskartagskolen.

Og så er det endt,
faglærte karer fra skolen blir
sendt,
rikere utstyrt med kunnska-
pens makt
går de til yrket med friskere
takt.
Sikrere styring på kursen de
kan,
selv om de ikke har kjenning
av land.
Skolen har lært dem, de kan
det så godt,
de lærdom har fått.

Fisken skal tas, —
de vet hva det koster av kref-
ter og mas,
våt blir nok trøya, javel, men
hva så,
båten og drifta skal videre gå
i fjorden, på havet til iskan-
tens rand.
Hvor noe kan fanges du møter
vår mann,
den nordlandske fiskar, en
viking som før,
— han kan og han tør.

Br—.

Bidragsvise.

Det er hyggelig å leve.
Alle kan vi bare kreve
staten etter hjelp, og så
fluksens er vi ovenpå.

Bidrag er det nu til alt.
Regningen den blir betalt
av hr. Nygårdsvold & co.
— pengekakser, kan du tro.

Trenger jeg en pilk til bruk,
linesnøre eller sluk,
støvellester eller dorg,
straks jeg slukket får den sorg.

Staten, som har kasser full,
kommer med sitt pure gull.
Hør nå her, min kjære Per,
trenger du, så be om mer!

Lekker taket, og er døra
skjev på hengslene fra før a',
staten punger villig ut
uten knurr og smålig prut.

Er kommunens kasse blank, —
som en krukke uten hank
kommer styret in corpore
og forlanger lagt på bor'e

dekning for de mange huller.
Millionene de ruller
ut i bidrag, øst og vest.
Det er blitt en bidrags-pest.

Men regjeringen den smiler
mens den villig bidrag siler
til det ene og det annet
— penger som glir ut i sandet..

Nygårdsvold er storbudeia.
Ola Nordmanns ku i heia
får han melket tom og tørr,
— snart den melker bare «skjorr».

— Tenk når kua skal stå borte,
og Per skal bidrag ha til skjorte!?
— Skitt, så er jo valget gjort,
— og da, gjør det ikke stort.

Brandulv.

?

Undres på, du norske velger,
om du Leo Trotsky svelger,
samt hr. Scheflo og den hele
kake, man nu vil dig mele
med rosinen i, som blir
revolusjon og svir, —
eller om du foretrekker
fred og ro i borgerrekker,
som går veien, den vi kjenner,
uten Trotsky og hans venner?

Br —.

All verden —

All verden er forunderlig i liv og døde
ting, —
og allting henger sammen ved Guds
symaskines sting;
fra Frisco og til Sansibar, fra Jenissei
til Po,
man ser den samme skapermakt, detalj
og en gross.

Og menneskene kravler om i alle soners
strøk,
og regner ut gevinst og tap til aller-
minste brøk.
Hver kvadrattomme klode er erobret og
belagt, —
så rett nu blir det himlens tur — så vidt
jeg hører sagt.

Det eneste som trosser enn, i kold,
fornem forakt
er Polarland, hvor isens hersker har sitt
rike lagt.
Det står selv Roma midt imot. Nobile
general
blev her en hjelpeløs og arm, med hele
sitt befall.

Det godt vel er man hist og her en
nesestyver får,
hvor overmot og pralerprakt titt over
grensen går.—
Og vist det er, at tømmene som styrer
jordens spand,
ved leilighet blir holdt av hånd, vi bare
ane kan.

— Ja, verden er forunderlig, og ny for
hver en dag.
Vår herskermakt og viljes lov er alt
kun selvbedrag.
Just som vi selv god står ved mål og
griper favnen full,
— usynlighetens lillefinger slår det alt
omkuld.

Br—.

Julegryten.

Den henger en liten gryte
på torvet — der midt i din vei.
Kjære, du må ei fortryte, —
jeg tigger for den hos dig.

Den gryten har sitt å gjøre,
om stort eller lite beror
på hvor mange kroner og øre
vil tyngte dens bæresnor.

Den er som en julestjerne,
— vil lyse i mørkets krå,
og sorg og bekymring tjerne
hos fattige, stor og små.

Å gi den! Vær med å sprede
lys der hvor savnet rår.
Gi den — dig selv til glede,
gi den hvad du formår.

Br—.

SPORTSVISE

Vi får det gjort
i all slags sport,
det er vår entreprise.
Og som de vis
til sportens pris
jeg skriver denne vise.

Nu er det ski,
vi henger i,
den lokker jo, pokalen,
så blank og fin
— og den ble din,
med hurrarop i salen.

Vi trening tar,
og den er hard,
for løypa og for bakken.
Der mange går
når det blir vår
med ordener på jakken.

En gutt på hev
i hoppets sjev
er Norge som på vinger.
Der slår han ned
og bøyer kne
— i unnarenn han svinger.

Den lille pjokk,
han kommer nok
en gang i første rekke.
Med trenet fot
og pågangsmot
kan ingenting ham knekke.

På skøyterenn
i sterke spenn
vi hevde kan vår ære.
Det blanke stål
glir inn mot mål
— på gullstol vil vi bære.

Fra Trysil-Knut
vi holder ut. —
en Hauer'n og Mathisen,
der de tok fatt
ble merker satt
i bakken og på isen.

Og sporten skal
i alle fall
vi alle enig dyrke.
Den løfter fri,
og den kan gi
oss sjels- og legemsstyrke.

Br.

Strofe.

Vi møttes. Du hilste
med smil og et nikk.
Du gav mig din hånd
og ditt hjerte. —
Men så kom den dagen
da atter du gikk,
og jeg stod der
så fylt av min smerte.

Nu nikker du aldri,
og stram er din munn.
I din kjærlighets
kjølvann jeg driver,
til engang, mit vrak
av en skute tar grunn,
og i brenningens
trolldans jeg hiver.

Den eneste var du!
Du kom og du gikk,
som en stråle fra himlen
så vakker.....

Så meget du tok,
men vel mere jeg fikk
— hvorfor herved med
hilsen jeg takker.

Og når engang du
kanskje får høre som så,
at hjem jeg er gått
til mine fedre,
med en vårvakker
yndig forglemmigei blå
du et fjernt lite
minne vil hedre.

Br —.

Ei tylt værs om livet.

Rimbrev frå Lia.

Dæ e haust her op i Lia,
å dæ mørtna velli vækk,
men vi lev då bra mæ tia
å e både fresk og kjækk.

Vi ha velt å vi ha vraka,
hærrestyre ha vi fått.
Nåkken synes ilt dæ smaka,
ainner meine dæ e gått.

Presten sto jo føst på lesta,
som en skjepper for sett lag.
Synnaran han sekkert resta,
— refsar e han jo av fag.

Potet vart dæ lite fáll a,
men på laen mykje høi.
Åma va jo lokst fortrålla,
åt op skogen, mæst før skøi.

Vatnlaust i alle brynna,
selve byen skreik på vått.
Dæ va som ei straff før synna,
— alle ha nu vatn fått.

Men i byen va di snorten
for at bade gjekk i stå.
Di fækk ikkje vaska lorten
a seg — som vi kain forstå.

Og før rættten Aksel-blae
måtte svare for si synn.
Dømt dæ vart han — ja ka sa e,
— når bevisan va så tynn.

Sild i have, goe prisa,
dæ blir låtta, skal du sjå.
Store stæng, for heldi grisa,
— ainner ikkje resta få.

Alt ialt e tia vorten
mykje bere, korsom e.
Særli merkes dæ i sporten,
kor dær store teng kan skje.

Ja nu flyg di heile kloden
rundt på nåkken få menutt.
Farta, sei han minste poden,
e nu vorten fælt akutt.

Men i Lia live leves
ette gammel bruk å skjekk.
Skatt betales når den kræves,
vatten bruka vi te drekk.

Ikkje snyt vi i vår næreng,
ikkje fær vi må bedrag, —
ærlighet — e vår belæring —
vara lengst i alle fag.

Har du hørt det?

Et giftblandet ord går som ild i gress
blandt en hop av snadrende gjess.
En menneskeskjebne som plyndres
i skjul,
lagt på sladderens steile og hjul.

En ørliten ordgift ved kaffebord.
— Har du hørt det? — Det løgn er,
man tror;
men gjessene snadrer i videre ring
og får bølgene satt i sving. —

Og snart er det kjent over bygd
og by.
— En hans eller hennes ære fikk fly
på sladderens vinger. Og pjusket
den blev
etter hvert som tungene i den rev. —

Til slutt er det bare en flekk av skam
tilbake etter en hende eller ham.
For siste gang gjessene snadrer om
dem,
— og synes at verden er makeløs slem.

— Men giftige ord er det mange av,
og snart ligger sladderens'atter i trav
med å føre menneskers rykte og ry
skamflekket rundt gjennom bygd
og by.

Mot alle slags farer beskyttes vi kan;
men sladderens er selve helvedes brand.
Den piner med røkfri, usynlige glør,
og ingen kan si hvorfor offeret dør.

T. i L.

Bekjennelse.

Det å skrive vers er blitt
en hobby, jeg må dyrke.
Jeg husker da det første skritt
jeg tok i dette «yrke».

Det var, det må jeg ærlig si,
et skritt på støle føtter,
så famlende, det kunne bli
— en gang på hasselnøtter.

Det rullet under mine bein,
jeg trillet overende,
og hodet slo jeg hårdt mot stein
i et uryddigt lende.

Jeg drømte stort om dikterkall,
sånn a la Henrik Ibsen,
— et esel på min dikterstall
ble alt — så dødt i gipsen.

Jeg aldri liv fikk i det blåst
— og nu er det for silde.....
Jeg synger bare som en trost,
som nattergal, jeg vilde.

T. i L.

Under uværshimmel.

Bevare meg vel for en vinter så hard,
aldri får himmelen vise seg klar
med sol over duken på bordet.
Lavtrykk er stadig på farten fra vest,
all vind jages opp til hesblesende blest
— en bris kommer aldri til ordet.

Veier og baner blokeres en bloc,
det fyker og ryker, all sne står i fukk
— det er Fimbul som scepteret fører.
Hva kan vi så gjøre av mottrekk
og slikt?

Jeg mener
det bør være Stortingets plikt
å ansette vind-kontrollører.

Og dette skal være et allemannskrav:
vekk med de trykk

som seg arter for lav,
skaff oss de rimelige høye!

Det snart bør nedsettes en komité,
som ikke for stormene kryper i le,
men holder seg disse for øye.

For nu er vi lei all evindelig vind
som farer avsted, lik en jaktjaget hind
og forstyrrer vår hjemlige hygge.
Nu forlanger vi høytrykk,
nu vil vi ha fred,
altså: sett ned denne værkomité,
først da kan vi kjenne oss trygge.

Jo, styringsverket bør ordne det der,
hvis ikke, vil Staten bli upopulær
— især sett fra fiskernes me'er.
Med lover skal landet vårt bygges,
er sagt,
men som kjent må jo allting
til rette bli lagt
ved diverse slags komitéer.

Br—.

Til poteten

Poteten den er allmans mat,
en frukt foruten like,
og daglig ligger den på fat
hos fattige og rike.

Vel er den ikke så fornem
som appelsin og fiken,
men handicapped er det hjem
som mangle må en slik en.

Dog lite aktet er den blitt,
den er en spurv i gaten,
men om det er i kjeller'n fritt,
spolert er middagsmaten.

Akk ja, den er en proletar
blant alle våre vekster
og ingen dikter skrevet har
om den de skjønne tekster.

Jeg rette vil på dette her,
med disse rytme-rimer,
nu som poteten noe nær
de aller siste timer

i jorden ligger denne gang,
— den grevet alt kan ane
som graver, graver dagen lang
i potetfurens bane.

Br—.

Denne sommer —

Takk, vi soler oss i regnet,
og vi koser oss i tåken,
mens vi speider etter tegnet
på at sommeren er våken.

Bonden sine hesjepåler
staurer ned med slegge-dasker,
avstanden med skritt han måler,
mens regnet godt hans lakke vasker.

Solen jomfrublyg beskjeden
gjemmer seg bak nonnesløret,
— tenk, den skinte her forleden
for å friske på humøret.

hos en nordlandsk gretten bonde
som slår påler ned i marken,
mens han banner alt det onde
som vår sommer har gitt sparken.

Likevel han i sitt indre
ennå gjemmer håpe-gnisten
om at sol igjen vil tindre,
selv om den nå leker sisten.

Og turisten som vil sola
se i gylne nattantrekket,
må nok reise helt til Kola
for den nøtten å få knekket.

Godt, vi oss i skjebnen skikker
til så lenge — dagen kommer
vel en gang, da sola nikker
atter til oss: Det er sommer!

Brandulv.

Takk for osten!

Takk for den gode gammelost,
som ligger sterk på skiva!
Den aldri blir for mye røst,
for osten den er hiva.

Den står her på mitt bord så drøy
og slår de andre oster.
Jeg fikk den fra en Lofotøy,
og ingenting den koster.

Brandulv.

Akk, den som kunde hatt det hell
å gå i Brandulvs bukser,
og lyst opp med litt ost hver kveld
bak blendingens instruksjer.

For en blir både bleik og blå
og lei av smørbrødkosten
som mangler ost — det synes nå
Scapin i Lofotposten.

RAGNAROKK

Hitler, gir han sig til sist?
Ingen vet det sant og visst.
Alles nerver høit er spent,
blikket mot Berlin er vendt.

Polen sier: Det er mitt.
England stadig står på sitt.
Frankrike er sekundant —
og Europa står på kant.

Moskva, som sedvanlig lur,
venter det skal få sin tur.
Mussolini megle vil
— inntil Hitler giver ild.

Roosevelt med budskap går,
stadig han dog avslag får.
Oslostatenes appell
drukner i kanoners smell.

Hele verden i giv akt
lytter angst, skal det bli sagt:
Nu det drønner pang i pang
for Europas undergang.

Ungdom faller og forblør,
— dagen daler, livet dør..
Hitler står der s t o r, han tror,
i den vesle korridor.

Ola Berg

Det gamle positiv.

Han står der i gata og dreier
den blinde, på sitt positiv.
Det blir ikke rare greier
av toner hans kasse gir liv.

Det nynner såvidt, og hiver
likesom etter sin pust, —
en olding blant positiver,
herjet av møll og rust.

Men engang da kunne det låte
langt gjennom gatens larm,
tralle, danse og gråte
ved drift fra den blindes arm.

Dagene ble så mange,
tonene ble så skjør.
No nynner det sine sange
mollstemte, mens det dør.....

— — —
Jeg lyttet som gutt til din stemme,
den høstes jo helst ved vår.
No kan vi begge fornemme
at stykkevis vi forgår.

Engang du var positivet
fylt av den store musikk.
Engang jeg sang til livet,
— begge vi, akk, forgikk.

Du skjønner vel at vi begge
bare er underveis,
at evret vi ned må legge
før den siste og store reis.

Forinnen en takk jeg sender
deg, gatens musikk-proletar.
Ditt lys ned i staken brenner,
— men engang, ja engang du var...

Brandulv.

DIN AVIS

Tilgnet «Nordlandsposten»
lesere.

Den gir dig verdens liv i ord,
den er et dekket nyhetsbord
som du går til og nyter av,
et bord servert for høi og lav
på samme vis,
til samme pris,
allsidig, rent, og sundt og godt,
— slik dag for dag du har det fått.

Den er dig en trofast umistelig venn,
som kan både refse og rose.
Hver dag til din stue den kommer igjen
for å lyse, fortelle og iose.
Den er med dig både i smilet og tåren,
— livet igjennem fra vuggen til båren.

Den meddeler dig alt,
av godt som av galt.
Den fortolker og forklarer,
kritiserer og forsvarer,
viser vei mot fremtidsvoner,
varer ad mot falske toner;
den står vakt som sant og rett,
alltid våken, aldri trett.

I femogsytti lange år
har «Nordlandsposten» gjort sin plikt.
Til bygdens spredte grend og gård
den kom som venn foruten svikt.
Og alltid like frisk og ung
den kom med nyhetsbøren tung.
Hvert frø den fant langs vei og sti,
det tok den med og plantet i
sin Gutenbergske jord, og kjapt
det om til brukbart stoff var skapt
for dig, og ham, og alle hine
som bladets spalter av skal «tine».

En merkepel ved veien; men
den stopper ikke op ved den.

Avisen er et daglig brød,
— vi den foruten er i nød.

Og jubilanten, frisk på stimen,
den kommer nok presis på timen
imorgen som idag, igår,
ja slik den gjennom alle år
har bragt dig bud fra fjern og nær,
— en venn du daglig mer fikk kjær.

HØST, — men livet lever.

Jeg går her i Lia og stuller med mitt,
mens høsten får gjøre sitt verk.

Bjørklauvet flagrer i vinden så fritt,
og stormene raser berserk.

På båsen står kua og ringler med bjella,
rypsteggen kórrer langt oppe i fjella,
mens solen såvidt over åskanten står,
akk ja san, det lakker med tid og med år.

Jeg går her og minnes en sommer som var,
nu sygner den ynkelig bort.

Den siste rest nettop av avlen jeg bar
i hus — og så er det alt gjort.

Vemodig jeg står her og ser på all nøden
blandt sommerens kryp, som går under i døden,
Så kort er det, livet — i skyggen det må,
og så er det bare helt enkelt: forgå.

Men livet det lever, har dikteren sagt,
da han stod i oldingens høst.

Han trodde nok, han, på gjenfødelsens makt,
og la oss det være til trøst.

Myggen som dør, se den lever til våren,
en maur som av sine til graven blev båret
den lever, den lever når solen påny
vekker en sommer i vårdagens gry.

Et folk går ei under ved krig eller pest
det dør, men det lever dog enn.

Selv har jeg dette i prentverker lest,
en dag står det atter de menn
på skansen, for livet til slekten å skjenke;
om livsglédens bord kan man atter sig benke
og skåle for døden i livsvelbehag,
den var, som det viste sig, kun et bedrag.

Jeg ser hvordan Lia blir høstgul og trist,
snart får den vel liksvøpet på.

Det godt er å vite som sannhet for visst,
at op den fra graven vil stå.

Og da har den blomster i fang til oss alle,
de muntreste triller vil stæren oss tralle,
og bekkene synger, mens blåklokken slår:
Jeg eder forkynner, slett intet forgår.

La dø bare allting, la fare som vil,
det kommer igjen om en stund.

Det gjennomgår bare foryngelsens ild
— eller kanskje foryngelsens blund.

Du blomst i min have, med døden du strever,
jeg sørger dog ikke, jeg vet at du lever
Som jeg skal du leve i kjærlighets ly,
og blomstre mot himlen påny og påny.

Trond i Lia.

Det å dikte.

Jeg var eslet til dikter dengang jeg blev født,
og min dikterdør stadig jeg holdt har på gløtt,
men igjennem jeg aldri fikk slippe.

Min Pegasus var nokk, dessværre, for skrall,
den blev stående derfor som regel på stall
til å gnage litt halm av et knippe.

Fikk jeg sadlet den til et ridt a la Thor
under skyene — høit over jammerdals jord,
blev den sprengt, stakkars dyret, i starten,
og jeg ramlet nedover en regnbues trapp,
— det var bare såvidt jeg med liv fra det slapp,
— slik det titt går en dikter av arten. (Min art altså).

Men så kastet jeg pennen, tok spade og grep,
og når det imellem med iveren knep
da jeg diktet til mulden, jeg pløie
Jeg diktet i kløver, poteter og kål,
jeg diktet om solen, det himmelske bål
som gir vekst og mig toldene drøie.....

Med våren det tennes en gnist i mitt sinn.....
I min dikterstall finnes det bare et skinn
av en hest, som jeg trodde bar vinger.
Vell, så vandrer jeg på mine ærlige to,
og dikter om det som av arbeid skal gro,
— jeg vet glede ialfall det bringer.

Se nu Lia, som ligger der solbelyst, skjønn!
Når jeg ser den slik, stiger det op som en bønn:
Kom hjem, hvor det godt er å være!
— Kan hende en hytte, og slett intet slott,
det kommer mest an på om hjemmet er godt,
og at vi holder det høit og i ære.

Vi skal dikte det inn i en himmel av sol,
vi skal elske det frem til vår slekts Capitol,
da blir hytten et slott i vårt hjerte, —
mens slottet, som står der i skyggenes dal,
med forgyllingen tross er en ynkelig sal
for det mørke og savn, som gir smerte.

Mitt hus nord i Lia med jorder omkring,
med minnene festet til hver liten ting,
det er diktet jeg lykkelig skapte.
Og om allting forgår, hvad jeg ellers fikk gjort,
det skal dog vare, mitt kjærlighets-fort,
det vant jeg — tross alt hvad jeg tapte.....

Trond i Lia,

DAGENE

hver eneste natt lages nye for oss.

Dagen i går, la den gladelig fare,

På dager behøver vi ikke å spare,

ti av dem produseres der villig en groſ.

Dagen i går var av vanlige arten:

en passende blanding av ondt og av godt,

— jeg forsøkte å gripe det siste i starten,

men mest av det første, se det har jeg fått.

Dagen i dag, jo, med den jeg bestyrer

så bra jeg formår, etter fast formular,

med morgen med lyset jeg glad forhyrer,

ved kveld likevel mest av mørke jeg har.

Alt stengende rundt meg har skylden for dette,

— for meg selv, jo, noaturligvis, kjenner jeg fri,

noe mer er visst ikke om det å berette,

og dagen den endt er når klokken er ni.

Dagen i morgen, den også jeg venter

uten forhåpninger — tar hva den byr.

Ut av dens timer litt glede jeg henter,

mens rundt meg de onde små-ormene kryr.

Det hender i blant at en ordentlig slange

forsøker å giftbite meg i min hel,

den gjør meg forstyrret, den gjør meg så bange

— om bare jeg evnet å slå den i hjel!

Slik går de, dagene, en etter annen,

og nå går de dessuten hastig mot høst.

Jeg stanser, jeg tenker, jeg slår meg for pannen!

når kommer den store dagen fra øst?

Kommer den ikke, vel så la være,

det alt sammen ender jo dpyt i en grav,

rikdom og herlighet, virak og ære.

Små roser jeg plantet, der blomstrer de av.

Æg trilla så fort.

Nu æg kjøre så godt,
æg har fått meg en Fård,
og æg trilla så
fort henað veien;
hei! førbi som et lyn
farer gård ette gård,
— æg e kommet sån
litt på galeien.

Æg e storkar, å kalle,
med fire hjuls vågn,
har ei fløite med
bass og diskanter,
æg e makelaus bonde
i Sandlårgets sogn,
— om æg sjøl må få
si det som sant er.

Æg kan kjøre tel byen
på en og en kvart
liten time når
fart æg vel sætte.
For å vise at æg
som sjåfør og er smart
lar æg søle på
gåerne skvætte.

Ha, æg høirer di banner
min Fård og e bisk, —
men vi har nu
heldigvis rættan,
så æg skvætter i vei
uten fare for risk,
— dæ e morsåmt
å være litt prættan.

Æg kan starte og svinge
og bremse på stand,
æg kan gasse og
gire og fræse.

Æg e førsterangs vågnmann,
ja rektig en brann
til en folksværm
av veien å blæse.

Æg kan stange ei ku
så ho ligger der dau,
og en hane æg tok
mett i gale.

Av bikjer æg alt
har en heil liten hau,
— snart her finnes
vel ått ikkje ale. —

Jau såmen skal dæ mærkes
han Trond har fått bil,
her skal vei nok
i vellingen skaffes.

Æg har særtifikat,
dæ e åver all tvil,
så i kvært fall
æg kan ikkje straffes.

Æg kan dundre å kjør,
bærre håld dåkk av vei
når æg blåser
i bass og diskanter.

En doning i lynfart
er Fården og mei,
— æg har kjøpt den
for reine kontanter.

Ei tylt værs om livet.

Rimbrev frå Lia.

Dæ e haust her op i Lia,
å dæ mørtna velli vækk,
men vi lev då bra mæ tia
å e både fresk og kjækk.

Vi ha vælt å vi ha vraka,
hærrestyre ha vi fått.
Nåkken synes ilt dæ smaka,
ainner meine dæ e gått.

Presten sto jo føst på lesta,
som en skjepper for sett lag.
Synnaran han sekkert resta,
— refsar e han jo av fag.

Potet vart dæ lite fáll a,
men på laen mykje høi.
Åma va jo lokst fortrålla,
åt op skogen, mæst før skøi.

Vatnlaust i alle brynna,
selve byen skreik på vått.
Dæ va som ei straff før synna,
— alle ha nu vatn fått.

Men i byen va di snorten
for at bade gjekk i stå.
Di fækk ikkje vaska lorten
a seg — som vi kain forstå.

Og før rættten Aksel-blae
måtte svare for si synn.
Dømt dæ vart han — ja ka sa e,
— når bevisan va så tynn.

Sild i have, goe prisa,
dæ blir låtta, skal du sjå.
Store stæng, for heldi grisa,
— ainner ikkje resta få.

Alt ialt e tia vorten
mykje bere, korsom e.
Særli merkes dæ i sporten,
kor dær store teng kan skje.

Ja nu flyg di heile kloden
rundt på nåkken få menutt.
Farta, sei han minste poden,
e nu vorten fælt akutt.

Men i Lia live leves
ette gammel bruk å skjekk.
Skatt betales når den kræves,
vatten bruka vi te drekk.

Ikkje snyt vi i vår nærang,
ikkje fær vi må bedrag, —
ærlighet — e vår belæring —
vara lengst i alle fag.

T. i L.

Nu går dæ gått.

Minstepris på fesken
førr vi hiva han på desken,
dæ vell vi ha.

Vi eillers ikkje morten dræg,
all ihopen — også æg,
dæ kan dåkk, huske på han

Trond i Lia sa.

Ka farken skal vi feske førr,
når ikkje meir vi selle tørr
før forbundspakt.

Nu staten hjellbruk kaste må,
og Nygaardsvold som skjepper stå
ombor i statens nypussa og
velfortøide jakt.

Ka skjell dæ oss om ainner slåss,
vi har så evig nokk mæ åss
å våre skrinne skratter.

Vi kjøpe brennevin på fat,
men æg snart ikkje pæng te mat,
å feskaran kan aldri veinte meir
å feske låtter.

Vi har då staten, gudskjelåv,
den skjænker oss i pott og hæv
av slekt vi træng.

En klatt til Per, en klatt til Pål,
nøaktig etter bidragsmål, —
for Nygaardsvold e gutten som
har pæng.

Så ro då ut for leikarshyr
som staten feskarfolke byr,
3 øre, eiler sån for marka.

— For min del synes æg dæ går
som høna sparka — å æg spår
at snart så e vi aille fant og farka.

Trond i Lia.

Du gode tid!

Jeg elsker sommer'n, den er så vakker,
da blir det grønt bort i alle bakker,
da suser humla, og kleggen bit,
da kommer alle turistan hit.

Ja fagert er det her op i Lia,
og enn mer skjønt blir det nok med tia,
for nå så skal vi ha friluftshus
for salg av kaffe og deilig brus.

Her er det hager med duft av roser,
og snart vi avle kan aprikoser, —
i elven rinner Oportovin,
og serviett krever våres svin.

Den finnes snart ikke mer den tosen
som skjæm' sig ut med å gå i fjøsen, —
de skal til Oslo og Karl Johan, —
men d e r kan Norge vårt land kom an!

Jo, fint nok blir det i alle Lier;
vi har det godt med de nye ti'er,
— til Oslo sender vi gjentan vår,
og bidragspeng' vi tilbake får.

I Gratangsfjorden der kan de passe
på bidragspengan; — de får i kasse,
de får i pose, de får i sekk.
Den Heggelund kunde lage «trekk».

Og alle «lundene» knopper skyter;
i politikken omkapp man skryter
av hvad som gjøres til landets vel,
— å leve blir snart det rene spell.

Vi har centraler for alt som trenges,
og alle veier ved forbud stenges,
at ingen mere skal gå sig bort
fra fårefolden av smått og stort.

Jo, her er glede og gode dager,
og alle Liene ligger fager.
På asfaltveier vi vandrer kry
i dress og drakter av kjøpety.

Og nå skal kvinner fra «stolen»
snakke,
for det hr. Hjelmtveit vi har å takke.
Jeg tenker kvindfolka glad er nå,
da endelig de får «kjolen» på.

Åjo, vi følger da bra med tia,
fra fjord og fjære til øvst i Lia.
Snart kommer lykken helt av seg sjøl
så vakkert rækandes på ei fjøl.

Den hvite fred.

Og så er det vinter og masser av snø,
og så skal det være, at nå bør vi dø
som blomsten en gang i oktober,
men se bare dog hvor vi lever og står
her midt i en verden som nesten forgår,
og politisk er nokså usober.

Vi stillet står opp mellom østen og vest,
fra øst noen brudd og fra vesten protest,
med ilden er leiken litt farlig.

I F.N.s kontorer man virker til gagn,
og håper at freden kan reddes i havn
ved behandling, litt skjønnsom og varlig.

På Balkan det blusser, ved Libanons fot
der synes å herske adskillig av rot,
og de jøder araberne hisser.

Muhammeds tilhenger han truer med sverd,
— for nå som det er, har nok det ingen verd
at han sitter i sandet og risser.

Men alt vel seg jevner, det håper vi fast,
selv om øst sett fra vest er den rene kontrast,
der i øyet en splint jo kan være.

Du orientaler med skjegg og turban,
med Mekka og Allah og med din koran,
slå av litt på makt og på «ære».

Det kan ikke nektes at Kana'ans land
ble gitt i de israeliteres hand
ved Abraham, hyrden fra U're.

Det får ikke hjelpe om engang du vant,
fra Israels konger du landet har rant,
hva så enn du hevder de jure.

«Forlik jer i skabbhalser», — oss er det sagt,
at den som i overmot griper til makt,
ved makt skal omkomme, og miste
den hele erobring, ja lovet han fikk.

Ja Og Ordet å tro er hver kristen manns plikt,
for det er det første og siste.

Nordens vinter er hvit, Eders ørken er gul,
I har telter, men vi har de plankete skjul,
og av rase vi lite kan dele.
Men mennesker det er vi alle, og her
har du den nordiske handa. Kom nær,
så vi alle kan danne et hele. —

Det er bare påskudd med krig og med slikt,
Det største er freden, den har vi som plikt
å verne av hele vårt hjerte.

Og gjør vi det ikke, hver mann på sin post.
da griper oss krigen med farsott og frost,
og verden går under i smerte.

Tom Thule.

Nødrop

fra et sneland.

Kom og hjelp oss med en freser,
ellers drukner vi i sne,
den er så høy som alen tre
og rager over våre neser.

Snart vi puster ikke mere,
sneen har oss alle kvalt,
og det er da alt for galt,
at vi må sånn bent krepere.

Brøytebilen står i stampe,
sneen har dens krefter knekt,
den blir aldri mer perfekt,
dødsårsaken var visst krampe.

Brønnene i dypet hviler,
dekket av et teppe tykt,
— smeltet sne, den smaker stygt,
— det er nyss før vi fortviler.

Men allikevel den faller
jevnt og tett, den hvite sne.
Vi spør: Hva vil i morgen skje?
På hjelp i samlet flokk vi kaller.

På oss visst ingen mere tenker,
jo, kanskje ligningsvesenets folk,
som pisker oss med skattens svolk
og holder oss i skattens lenker.

Nu er de gått i gang for neste
skatteår, de djerve menn,
men mens de lager tall igjen
sner vi ned — de aller fleste.

Kom hjelp oss derfor, og det haster
med veier, ellers går vi tapt,
budsjettet blir da alt for knapt,
— i siste kneiken vi nu raster.

— Gurine sier, Gud oss straffer
for vår store, sterke synd —
Men det ville gå med fynd —
hvis en freser man oss skaffer.

Dolpen.

Herredsstyre.

Herredsstyret samlet er i herredsstyrets hall,
bygdas kårne, la meg se, med rundt det tyve tall.
Ordets fører reiser seg, sin klubbe får han fatt,
slår den lett i bordets plate: Møtet det er satt.

Av papirer referat besindig leser han,
fra departementer og i fra vår fylkesmann.
Ditt og datt er gjennomgått, men ikke alt er bra,
noe må det legges til, og noe trekkes fra.

Høyere slags myndigheter allting siler fint,
— stryke disse atten tusen Olsen han er sint,
nei, det kan da ikke gjøres, Olsen han byr tross,
det får da være måte på hvordan man skoler oss.

Skolen trenger do og trappe, alt er ruinert,
på «naturens vegne» bør man helst gå usjenert,
— lærerinnen klaget sist sin nød for meg i går,
tenk, sa hun, det do, den trappe helt til falls det står.

Snart det seg utviklet til den herligste debatt,
flere hevdet: Stryk det døet. derved spares skatt.
Andre talte husets sak, og det med fynn og klem,
— lærerinnen, husk på det, en dame litt fornem!

Ordets fører av og til må klubbe med et skrall:
husk, godtfolk, vi samlet er i herredsstyrets hall.
Saken er jo heller liten, la oss enig bli
om en stav til støtte for det stakkars do å gi.

Slik det også endte, med en knepen majoritet,
bare Olsen satt der og var veldig harm og het.
Dette lappverk, mente han, for bygda var en skam,
— og hva så med denne helt defekte skoletram?

Ny debatt, den råtne trapp med sine åtte trinn
nekter adgang til å gå i skolesalen inn,
her må noe gjøres før en ulykke kan skje,
— men skal trappa bygges ut av stein eller av tre?

Nytt problem, og lang debatt — så vrient alt dog er,
til slutt man øyner ingen skog for bare skjære trær.
Det hele endte med at trappesaken utsatt ble,
så fikk man in corpore på den skoletrappa se.

Neste sak gjaldt klage fra en forurettet mann,
han følte seg sjenert av det kommunale vann
som flyter ut av herredshusets stinkende kloakk,
om denne sak, forsikrer jeg, det ble en masse snakk.

Sunnhetsves'net krevde stengt det herredshus klosett,
det var en stol for døra satt, et lås sånn rett og slett.
Her måtte noe gjøres i en fei, en skulle tro,
— vedtatt ble det, midlertidig straks å bygge do.

Da fikk Olsen vann på mølla, reiste seg og sa:
Do eller klosett kan sagtens være like bra,
og doer bygger vi jo billig, styrets flertalls krav,
nylig seg innskrenket til en enkel liten stav.

Da ble Olsen klubbet ned, jeg tror for fjerde gang.
Dette skal ei være noe do-departement,
sa den ordets fører, han var rød i toppen blitt,
nå er her snakket nok — jeg hadde nær sagt bare skitt.

EN VISE

Han heter Tore, og hun heter Karen,
og gift har de vært i mangfoldige år.
De møttes i jula engang på basaren,
og siden har de alltid delt sine kår.
Tore er stillferdig, helst vil han slippe
usett forbi, når det truer med storm,
men Karen, ja hun er den rene Xantippe,
som dagen så lang er i slagkraftig form.

Tore tar innover seg mang en røflen,
selv om han uskyldig er som et lam,
stakkaren ligger der støtt under tøflen
— han synes hun bruker den rent uten skam.
Men hva kan en gjøre, en vettet må bruke
som har det — og bære tålmodig sitt kors,
de bitreste pillere titt må han sluke,
stundom vemodig, men stundom i tross.

I nedstemte stunder han banner basaren
han gikk til i ungdommens deilige tid.
Beskjeden og fāmælt var ungmøen Karen
men siden så fikk hun på tingene glid.
Stagge en kjerring av denne valøren,
nei, prøv bare ikke, stans heller et skred,
Tore går bare, ja bent ut av døren,
i naustet ved fjæra, der finner han fred.

Men sterkeste tålmodsstreng også kan briste,
den gjorde så her — Tore slo i sitt bord:
Skal du til handling meg virkelig friste,
nåvel, så kom an — Tore reiste seg stor,
han skred over gulvet med høyt hevet neve,
nå m å t t e han tukte sin halvdal i skjørt.
— Han slapp det — for Karen begynte å beve..
Og siden et ondt ord han aldri har hørt.

Men Tore går siden og skammer seg nesten,
— miste besinnelsen er ikke bra,
og dårlig det stemmer med det han sa, presten,
den gang han spurte: vil Karen du ha.
— Og Karen er nesten til ikke å kjenne,
så viljeløs føyelig går hun omkring.
— Det bedre dog var om hun l i t t ville skjenne,
tenker Tore, for dette det likner jo ingenting.

Skuddår.

I år er det skuddår, og gjenta kan fri,
Jeg ser nok hun har det i tanken.
Hun gransker hver gutt, som drar henne forbi:
Er du kjekk? Har du penger i banken?
— Så mange slags omsyn en frier bør ta,
det er lagnad og lykke det gjelder.
For sent kan det være å løse seg fra,
når beseplingskysset det smeller.

Jeg ser på en gjente, hun tenker på meg,
og jeg gruer meg litt for å svare.
Det tryggest vel er med et likefrem nei,
for et ja kan meg bringe i fare.
Har hun fridd, vil hun sikkert gå foran i alt,
og slikt tåler jeg ikke, dessverre;
der blir småstrid og storstrid — og ender fatalt
mellom kvinnen og skapningens herre.

Derfor ber jeg deg, Tulla, tenk ikke på meg,
men gå over til gaten der borte.
Der lever en herre, en flott kontrafel,
med bankbok og pianoforte.
Han skjenker deg pels og et pent møblemang,
og det er jo ikke så ille. —
Og skulle der oppstå litt trette en gang,
kan han bort alle grillene spille.

Til verket da, Tulla, ta sjansen som er
og bind deg en mann til ditt erme. —
I skuddår beskjedenhetslett ikke klær,
— og hvem tør vel med nei deg fornærme.
Du blant hundre kan velge, men velg bare rett,
— og jeg holder på ham der med flygle.
Som ektemann kan han betegnes komplett;
— spør ham pent, men du bør ikke trygle.

Amoriten.

PÅ SYKEHUS

For første gang på sykehus jeg ligger,
og timene de blir så lange så.

Som no' i retning av et vrak jeg rigger,
november er blitt rent så mørkegrå.

Hvite søstre stadig om meg degger,
jeg har det bra försåvidt, kan jeg si,
i dette rom med sine nakne vegger,
— en liste blå er alt av «maleri».

Det eneste jeg finne kan av yrke,
til tidsfordriv fra klokken seks til ni,
det er i all beskjedenhet å dyrke
i krok og kryss litt livsfilosofi.

Men blir den meg for vanskelig å klare,
jeg går litt utenom, på bøygens vis,
— det blir så mangt jeg ikke kan besvare,
til senere jeg legger det på is.

Her ringer klokker — fare er på ferde,
hvite søstre løper til og spør. —

Slett ikke var det engelen med sverde'
som hadde lurt seg til som frekk aktør.

Nei, sannelig han holdes godt i age,
og slipper bare meget sjelden til,
ti her forlenges både liv og dage
— og l e v e er jo nettopp det vi vil.

Jeg går i disse lange korridorer
og driver dank i sykehusets drakt.

Tro bare ikke dette stort meg morer,
men timene jeg får tilbakelagt.

Det nytter dog så lite, nye springer
til stadighet på klokkeskiven fram,
— fra alle kanter hører jeg det ringer,
og alle venter vi på vårt «se-sam».

Pasient.

Helgelandsrim.

Søvvesten han auka,
og fjoren han rauk,
båten han bauka,
på skavlan han fauk,
men æ styrte den fri alle faran.
Sju klør på stekka
va' duva ne' åt,
æ skaut ikkje rekka,
- men gluntan di gråt,
di såg dauen der djupt ner i taran.

Dæ rauk over råa
i jammeng og ett.
Salt smaka skråa,
- dæ va 'kje å blett
for sjyskvætt - da rant ner i baken.
Alstahaug-præsten,
æ mintes han då
vi ~~tværs~~ gjennom blæsten
hans statue så
på hompen - så søkkblaut og naken.

Ättrengen skaka,
han smaug som en ål,
~~Uværs~~ braka,
mæ hemmelhøgt gnål
over Helgelands holmer di mange.
Vi skuil nord tel Bodø
en snøggærend's vei.
Dæ vart kanskje go' dø'
i Helgelands lei,
æ satt der med sju op i fange'.

Gluntan di auste
så sveiten han flaut.
"Vi tok han tor nauste,
vi var nokken naut",
sa han Anders, va skottkar på turen.
"Hold kjæften"! æ ropa,
"de' æ som bestem!"
Søvvesten han sopa,
og dæ va me' klæm,
- men æ va' ikkje den som va' kuren.

Jul sto' for døra,
vi ått ikkje dram.
Nu hadde vi børa,
- dæ mått vær ei skam
om vi ikkjeden føielig føllte.
Salt smaka have',
vi tøstlåten vart;
men ættepå kave',
så råkksamt og hart,
en knært skulle smake - mæ øll te.

Kvarte på mila,
vi brukt ikkje meir.
Ragne dæ sila,
et farkusens "veir", ^{drammen}
men fram skulle vi, ~~fommen~~ å hente.
Fuka på sjen,
dæ ~~vart~~ ikkje gløtt.

Kom vi tel byen?
Vi stranna på støtt!
dær vart vi settan å vente.

Natta tel ennes
vi huttra og fraus. ~~kakkaxkaxvstinnax~~
Løkka kan veinnes.
Hen Anders han naus
å forplekta seg på at han antes.
Vi sat der på skjærre
å kauka i kor.
Kem ~~kuin~~ ha dæ værre
på deinner guds jor',
- dæ både vi ba- å vi bantes.

Byen i sakte
- og så dettan dær!
Skjæbna kan svekte
som drokken mans knær,
- å jula bardus gjekk i fløiten.
En dampslark os berga,
der halldau vi sat,
tel byen os ferga,
dær fekk vi os mat,
- men juldeam, vi smakt ikke døiten..

Ol-Jørgen.

000

Vårgry.

Nu tiner det i bakken,
nu varmer det i nakken,
og herren kaster frakken.
Og står på mønet sjunger,
og små og store unger
gjør skral av fulle lunger.
Snart Amor lager renker
bak parkens hvilebenker,
hvor hun sitt ja ham skjenker.
Å vår med gror og glede,
og solkyss til hver spede
strå, som liv betrede.
Din sang, ditt sus, din tone —
Guds hvirken fra sin trone —
kan alt i smil forsone. —

Moll.

Den første dag.

Nu slutter ferien
og hele serien
av solskinns sommerdager er forbi.
Til bok og benker
man atter lenker
hver liten tenker,
som øver sig i filosofi.
Og barna trasker
med sine tasker
litt morgengretten den første dag.
Og klokken ringer,
og porten svinger, —
op trappen springer
de flokkevis til de vante fag.

Truls.

Streik og strev.

Best å passe hver vår dont,
lediggang er rot til ondt,
likevel så mange leiker
seg og går til lange streiker.

Uncle Sam har sagtens gull,
men han er blitt lens for kull.
Her man ser hva streikebølger
har for skjebnesvangre følger.

Når det gjelder streikeflid
slår de franske i vår tid
dog rekorden — ja sin egen
og er ganske overlegen.

Ellers er det streik og stans
både hist og her til lands,
— noen må dog ledig tøyse
fordi det er arbeidsløyse.

Og nu hender det såmen,
kanskje om og om igjen,
at den gode lofotskreien
neker å gå vinterveien.

Riktignok skal odelsting
nu på saken få litt sving
ved å notesnurpe tosken
— inntil videre til påsken.

Her vi stempler lediggang
som en ond og skamløs hang,
likevel der liten sjanse
er for en budsjettbalanse.

Alt er ut av likevekt,
alle taper vi respekt
for den nye politikken
— i-en mangler nemlig prikken.

Underskudd på ditt og datt,
spytt i neva og ta fatt, —
Gerhardsen i sine taler
ganske jevnlig oss befaler.

For — så sier han — vi skal
tvinge frem balanse-tall,
så man slipper våkenetter
over underskuddsbudsjetter.

Kopp til kaffen har jeg ikke,
jeg av tefat må den slikke,
men i lufta her og der
flyr det av tallerkener.

Å her flyr så my omkring,
alt og nesten ingenting,
— men de gode sretikevakter
strir for stillstand alt de makter.

Verden i dag.

Afrika Murrer — lengst sørpå Malan
tukter de fargede masser.
Han hisser seg opp og ber «pus, bare ta'n,
den fyr av de simplere klasser».

Asia også i ufreden står,
fra Søl til Indo-China
I Panmunjom sirupsseigt det går
med hele forhandlings-pina.

Europa her jernteppegrense på tvers
og står splittet med sverd-ved lende.
På begge sider man holder kommers,
Gud vet hva til slutt kan hende.

Australia med i det store kor
synger med opprustningsstemme.
Også der nede krigsfrykten gror,
og ingen formår den å hemme.

Amerika står midt i kampens gny
— der borte man ikke sover. —
Ved Stevenson blir det vel fred påny
— eller kanskje ved Eisenhower.

Kort sagt: Hele vår verden den er
en eneste heksegryte.
Og dårlig slikt menneskeheten klær,
av den kan såmen ingen skryte.

Mannen i månen.

1952

« R A P S O D I »

Harstad er byen, men Kvæfjord er bøgda,
ja Sandtorg og Trondenes selvsagt de og.
Utsikten har vi der ute på Høgda
til Kasfjord og Elgens de strupbratte flåg.
Rundt omkring er det så herlig å fare,
pr. sykkel, til fots og i bil,
naturen den møter oss alt opp i Skare'
med sitt aller elskverdige smil.

Til kaia går båter med fisk i fra Gryta,
fra Måga, fra Rogla og der,
fin er ho, kveita, jo den kan vi skryt a',
der ho ligger så mattjukk og svær.
Måsegg fra Bjarkøy og uer i fra mange,
men laksen mest kommer fra Kinn,
— veldekket bord er det, bare forlange
fra bumann såvel som fra finn.

Svend i fra Godfjord bar geitost i bomma,
men kjelker var Lasses produkt,
Repvik som «baktropp» slår flittig på tromma,
fra Mercur aromalagt lukt.....
Å som vi gasser oss, ute og inne,
og trives i hele vår kropp,
ungene slikker sin kjærleip på pinne,
— men kaffen er dyr i vår kopp.

Polisene årvåkent vokter moralen
og i ørene holder oss godt,
vi vasker oss rein i en bås hos hr. Valen,
og fornyer vår syndige skrott.
Men inne på Seljestad er det kloakker
som lukter fantastisk i blant,
for slikt fine neser seg vakkert betakker,
— tenk om den lukten forsvant.

Jo, hyggelig er det, sånn over det jevne
i hele vår bys labyrint,
man skatter oss bare — omtrent etter evne,
til ut alle penger er pint.
Og ingen det er som får snyte på skatten,
da bærs det i heisen på stand,
kemneren kommer og henter «rabatten»,
jo, vi gjør det så godt som vi kan.

Byen har vokset seg utover grensen,
den blomstrer og har det briljant,
det samme gjør Nilsen, Johansen og Jensen
med fruer i fine gevant.
— Men kirken der oppe med spir inn i skyen,
å si meg, hvor blir det av den?
Jeg sant å si synes det flaut er for byen,
og minner herom nå igjen.

Patroklus.

Innspurten.

I spurten inn mot målets snor
man nu som Nurmi løper,

- selv Oksvik, rommelig og stor
som sprinter frisk seg røper.

Men dobbeltstemmen hemmer jo,

- den leielige sekken -,
en stemme som er god for to
tar nesten på ham knekken.

Se der er venstre, radikalt
det liksom jo skal være, -
men frem - sett noe så fatalt -
så lite det vil bære.

Det sleper på en syndesekk,
men sier selv: "vi kommer,"
og kan det holde dette trekk,
det blir til neste sommer.

Der kommer de i kariol,
og kjører så det skvetter.
De startet alt da gjøken gol,
- men gampen den vist trett er.
Heng i da "Blakken", er du kjapp,
på venstre tar vi knekken,
og du skal få en husbonds-klapp
som takk ved havresekken.

Men se på ham, så anstrengt rød,
han løper etter stjerne
og sigd og sånt - men for en glød
i denne viljes-hjerne.

I sekken som han bærer på
han gjemmer diktaturet. -
Målsnora vil han neppe nå
før over tolv på uret.

Og Høire der, legge merke til,
det holder jamen farten.

Til alles beste no det vil
og fikk den gode starten.

I sekken her der ligger gjemt
hvers frihet til å virke, -
den som er blitt så inneklemt
at stygt det måtte knirke.

I dette valgets maraton
man alle krefter legger.
Det blir en stok, det blir en spon
til frihetshusets vegger.

Der gir vist Oksvik nesten opp,
og vinstrelina rakner,
mens "Blakken" nærmest står på stopp
og sigdeskaftet flakner.

Erten.

130
Hansen

Jødeekspansjon.

Wald

En jøde, litt mer fremmelig,
har midt i denne verdenskrig
oppdaget hva? Jo dette:
at Roosevelts og Churchills folk
er akkurat fra samme folk
som jødene, de rette.

En israelitisk stamme som
engang ble borte i en flom
- dens navn det var Manasse -
er no gjenfunnet over there,
og på den Englands øy især,
- slektsmessig skal det passe.

Og derved jødene har gjort
et kup som kan betegnes stort,
selv for de kana-nitter.
- Hvis flere stammer borte ble,
så kan i morgen alt det skje
de fram av mørket titter.

Og nye folk og nye land
blir lemnet inn i Kana'an
som jødisk undersätter.
En neger svart, en rød, en gul
blir trukket fram av glemsels skjul
- ja tilmed hottentotter.

Slik kan en jøde, smart som det,
sin stammes egenskaper spre
- ialfall på papiret.
No spørs det jo om nesens form,
og vid're om moralens norm,
når bort en tar visiret.

Doffen.

AV DAGENS SAGA.

Været — jo bevars de er
tålig bra som vintervær;
sne og kulde, sol i blandt,
månen som en pusset slant.

Japan har hatt stor ståhei,
offiserer på gallei
ekstra jordskjelv fikk istand,
så man fryktet verdensbrand.

Eskeland forsnakket sig,
den historie var lei.

Av sladder fikk hr. Lars nok gjort
en — hvad skal jeg si — abort.

Siden går det mange rundt
og skylder alt på Gulla Grundt.
Sladderer står høit mot sky
over hele Oslo by.

Venstres landsmøte har sagt
at Mowinckel skal være vakt.
Vinstrelina blir som før:
slyng mot både nord og sør.

Folk'forbundets oljesnakk
løper ut i sandet, akk.
Mussolini, stor og grum
mangler ei petroleum.

Stakkars etiopere, —
kanskje snart det nu vil skje
at de står der alle mann
nøgne og foruten land.

Alt hvad man hist i Geneve
snakket om og pent nedskrev
kunde ikke redde fra
død for Etiopia.

Statsminister Nygårdsvold
fikk i siden sin et «hold».
Det skal være noe slikt
som en stedlig nervegikt.

Madsen derimot er frisk.
Han vil ikke kjøpe fisk.
Risken får de andre ta, —
den slags skal man ikke ha.

Derimot han truer godt
fiskekjøperne, som smått
tenker på hvad lønnsomt blir,
hv's hr. Madsen ei sig gir.

«Nordlands Fremtid»s kyk'liky
dessangående mot sky
skriker og gjør håndgemeng
som en syttenårs gatedreng.

Max.

Min nabo og meg sjøl.

Æ laga ei visa, ho e ikkje rar,
men dæ rima, såvidt æ kain skjønne.
Og visa er ialfall et barn av sin far,
ho ha krengt meg så æ måtte
stonne.

Vi glæe, oss mange når hausten bli
svart
og dæ ræгна til skjettrånedikter,
og især når dæm kjøre med bilan
i fart
så sprøiten om øran oss fiker.

Vi flire når nokke går rekti på
skjeis,
dæ gir prat for en åtta par koppa,
vi krør oss og ønska tel løkke på reis,
— og i næste skandale vi hoppa.

Litt, kjærligheit har vi nu også,
javisst,
men den etla vi heilst tel oss sjøve,
for dæ g du nok synes at ailt e så
trist,
at du søkk kunne ner gjennom gøve.

Men gotte du kan deg når naboen
fær
seg en lusing av skjebnegudinna,
ja, ærli talt synes du han va dæ vær,
— han æ bortanfor markesjels-
grinna.....

Du går nok i kjerka og høir dæ
blir sagt:
du skal elske din næste av hjarta,
men avundsjuktrollet har fått slik
ei makt,
at du glølmer ailt aina i farta.

Så flir vi til svart og er sur i
alt godt
som ikkje kjem inn v a r e s døra.
Haina på hjarte: Har ofte du stått
og støtta puin andre si bora?

Ja, detta var visa, den først og
den sist
æ laga, og den har moralen:
Hjelp din bror, når du ser han
har brist,
så han kjem seg telrettes i salen!

Eo ipso.

Tidlig vårvis.

Mildvær og lyse kvelder
merkes på mange vis:
Fram av min penn det velder
strofer til vårens pris.

Andre, budeier og fruer,
kjenner det kanskje slik:
For bunøas mød de gruer,
når raut blir som ramaskrik.

Oljen til trekkmaskinen,
rem til en selestropp,
— overalt blir det samme pinen
når våren i mai skyter knopp.

Og hvordan med settepoteter?
Smått kanskje også med den,
Og tøy, noen centimeter
— fritt i den hele grend.

Skjura på kvister drasser
og bygger av all sin makt,
Mens du kanskje går i lasser,
har den sin fine drakt,

Vi har våre store vaner,
som ikke kan holdes i stand,
— å legge om våre baner
vanskelig nok vi kan.

Dette med dress og drakten
har vi fra Edens bage,
da slangen var ute med akten
og skaffet oss synd og plage.

Til alle årets tider
noe oss ikke behager,
vi strever, vi sukker og lider
og går til hverandre og klager.

Det fattes oss ditten og datten,
vi tynges av mangt i kåret,
en har det verst med skatten,
en annen har gikt i låret.

No lysner det. Vår i Norden
er her — sånn over påske.
Stanser da klagens torden?
Jeg spør, og du svarer: Måske.

Langtifra, menneske-klager
høres fra alle sider,
i onde som gode dager,
i mørke som lyse tider.

Fido.

Grytlandssang.

Vi her på Grytlandet har det så godt,
nei vi kan da slett ikke klage.

Når andre de synes at livet er grått,
ja likefrem er som en plage —
vi skatten betaler, og takker for den,
og aldri vi klynker med munn
eller penn,

for det er hver grytlendings lune,
å unde alt godt sin kommune.

Vår jord den er givendes, riktig så bra,
så sant vi litt godt med den steller,
vi pløyer og gjødsler, den svarer oss
«ja»,

og gir oss til låve og kjeller.
Vi selger og handler og dyrker påny
for kundene våre i Harstad by, —
vi er oppland som yder det beste
for oss selv — men især for vår neste.

Fra Toppsundet henter vi fisken så fin,
og når båten den går, så går gryta, —
og stundom det fiske kan være

på «pin»,
men aldri vi klaga og syta.

Nei, vi er et folkeferd freidig og frank,
og pengerusk har vi i Trondenes bank,
av ører som vokser til kroner
vet vi det blir millioner.

Vi synger og spiller — kulturlivets tarv
vi varetar etter vår evne.

Vi bygger på tradisjoner og arv,
og holder oss jevnt på det jevne.
Hver mursten vi legger på bygg-
verkets gavl,
hver skjepp som øker vår vekst og
vår avl

er Grytlandets heder og ære,
fra «Toppen» til tangklædte fjære.

Men a propos «Toppen», den veien er
vrang

å få bygget utover til Dale, —
allsteds går veier i sving og i svang,
mens vår vei neppe kommer på tale.
Det ergrer oss litt å bli skutt slik for
glugg,

snart griper vi øksen og gjør så et hugg
mot statspengeskrinet det rare,
som ikke vårt krav vil besvare.

Skaff oss nu snart den stump av en vei,
som Grytlandets land skal forene.
Av å gnage om dette vi nu er blitt lei
— og hvortil skal slik sommel dog
tjene!

Et fredens folk er vi, det her være sagt,
som gjør det med lempe, og nødig
med makt, —
men noen og hver bør dog ense
at også Grytlands-tålmod har en
grense.

G r e b o .

Det hender så mangt —

Det hender så mangt på sjøen,
naturligvis også på land,
det dufter av høy på løen,
og bjølleklang ringler fra bøen,
— men i skogen går ensom hr. Pan

Men på sjøen det hender særlig
de høyst forskjellige ting,
silda står tett og kjærlig,
men størja er mere besværlig,
på den får man vanskelig sving.

Og silda er feit og med ister,
riktig av gammeldags slags,
når ungene av seg den rister,
da salterne straks den frister,
og alt får en bedre flaks.

Andre små båter kreker
langs kysten med lem bak hekk,
de driver og fisker reker
som fine folk koker og steker
og fyller i magesekk.

Men noen de krabben tyner,
og den er en lekkerbisk,
— men pass deg, den klørne bryner
og griper så fort som det lyner,
men dør før den kommer på disk.

En sjøorm i blant det slenger,
men ingen tør tøyne den kar'n
og gjøre den om i penger,
— den uvørren fram seg sprenger
som en havenes Johan Arn'.

Man snurper ved Træna og Tomma,
man driver ved Åsvær og Støtt,
og penger det blir på lomma,
ja riktig til å bli grom a',
der samles med håv og høtt.

Jau havet det bassen spiller,
(og landet det blir nummer to),
det har riktignok sine griller,
men plutselig pengene triller
til beste for Per og for Jo.

N i l s.

DYRET MED SKJEGG

Engang var geita et æraktet dyr,
som fantes i hver manns bøling.
Og storbukken var vel en
staselig fyr
— den trengte såmen ingen
vøling.

Med horn som tyrkiske sabler
den sto
på knauser og tindenes topper,
og geita ho gikk der så mætt og
så fro
og melket i karr og i kopper.

Begge de rystet sitt raggete skjegg
og mekret med skrattende stemme.
Dristig de klatret i bratteste vegg,
den kunsten — i den var de
hjemme.

Maken til melk, den var gyllen
og feit,
og den ostet seg herlig i gryta, —
hadde man osten av heilnorske
geit,
Var det skam om man klaga og
kyta.

Men geita fikk vanry, ble nesten
forhatt,
den fikk skylla for alt som var gale.
Imidlertid synes det nu som at
den igjen kommer mere på tale.

Statskonsulentene taler dens sak
og gir den sin anbefaling.
For geitas gjenreisning vi tar
et tak
og fornyer den i vår aling.

Husk bare osten som krøller seg
gul
for kniven på våre tarriner. —
Tenk om vi hadde den nu til jul,
som ostløs i mot oss griner.

Jo, geiteavlen, gå inn for den,
kvinner og menn av huse!
Alle anskaffer vi oss igjen
geiter og Bukken Bruse.

Rimesen.

GEITA.

Engang var geita et æraktet dyr,
som fantes i hver manns høling.
Og storbukken var vel en
staselig fyr,
den trengte såmen ingen vøling.

Med horn som tyrkiske sabler den sto
på knauser og tindenes topper,
og geita ho gikk der så mett
og så fro
og melket i karr og i kopper.

Begge de rystet sitt raggete skjegg,
og mekret med skrattende stemme.
Dristig de klatret i bratteste vegg,
den kunsten — i den var de hjemme.

Maken til melk, den var gyllen
og feit,
og den ostet seg herlig i gryta. —
Hadde man osten av heilnorske geit,
var det skam om man klaga og kyta.

— Men geita fikk vanry, ble nesten
forhatt,
den fikk skylla for alt som var gale.
Imidlertid synes det nu som at
den igjen kommer mere på tale.

Statskonsulentene taler dens sak
og gir den sin anbefaling. —
For geitas gjenreisning vi tar et tak
og fornyer den i vår aling.

Husk bare osten som krøller seg gul
for kniven på våre tarriner.
Tenk om vi hadde den nu til jul,
som ostløs i mot oss griner.

Jo, geiteavlen, gå inn for den,
kvinner og menn av huse!
Alle anskaffer vi oss igjen
geiter og Bukken Bruse.

Rimesen.

Vinteren flykter.

Jøsses ja, det er jo våren
som her kommer, høyvelbåren,
og lar landet i sin makt.
Snøen bort i bækker eller,
ait den første blåvets smiler
i sin nye, enkle drakt.

Vinteren var hard, gudbedre.
Jeg den ikke skal fornedre,
na den flykter fra oss vekk.
Men Gud gi den aldri mere
vilde oss med frost senere,
impulsiten — rett så frekk.

Gulerøtter, kål, poteter
slik en vinter grådlig eter
med sin frosne tannegar.
Ja, den åt oss snau i bingen,
det er ganske enkelt tingen,
— knapt til sed igjen vi har.

Men nu farer den av landet,
reiser bort i bare vannet,
og adjes, adjes med den.
Våren ror seg, sterk og kjærlig,
opp langs kysten og vil ærlig
hjelp, som en trefast venn.

Bardus skoger, Senjas øyer,
overalt nu våren pløyer
og gir frodig grønnet og gror.
Og vi løftet våre hender
mot den sol som vennlig sender
lys og varme til vår jord.

Vær velkommen vår, du milde!
Sammen vi na byr til gilde
i den lyse Nordlands natt.
Du gir vår vekst i unge,
vi, de jordens mange grønte,
tar med vårornn freldig fatt.

Ola.

Adamsbetragtning.

Adam het den første mann, og Adam
heter jeg,

ingen fikk vi eie Paradiset.
Med kvinnen av vårt ribben kom vi
begge på galei,
og fikk de hårde snert av synderiet.
Vi porten måtte vandre ut og trelle
for vårt brød,

i stedet for å ryste frukt fra trærne, —
og om vi ikke nettop led håndgripelli-
gen nød,
vi kom iallfall skammelig på knærne.

I stedet for idyll og fryd bak rosen-
hekk og løv
vi streve må med åket på vår nakne
igjennem verden, slik den blev så full
av støv og tøv.

— Jo sannelig vi grunn har til å takke
for kvinnen som ved slangen slesk oss
førte slik på tull,

at ingen vei der førte mer tilbake. —
Med fuktig pande evig graver vi i
jordens muld,

og må hvert skinn av Paradis forsake.
Allikevel er kvinnen dog vårt største
her på jord,
og stadig tar vi frukt fra hennes
hender.

Som skreven lov er hvert av hennes
lett henslengte ord
og av kjærlighet vårt hjerte stadig
brenner.

— A, Adamer av farve både hvit og
sort og blå,
vår fromhet er vist uten mål og
grenser!

At kvinnen engang gjorde oss til
slaver, er jo så,
men se, slikt småtteri vi ikke enser.

Adam Jr.

Ola Berg

Betraktning.

Solskinn i bakken,
det varmer i nakken,
så nu kommer høsten forvist.
Litt bakvendt forresten
med somren, som næsten
— ja bare var jammerlig trist.

La sommeren reise, —
nu høsten skal kneise
med sol over gulnende li,
der jegerne kryper
på jakt etter ryper.
og skyter en smule forbi.

Haren.

Frost.

Austavind og spikarfrost,
det er hard novemberkost.

Månemannen flirer kalt, —
denne stakkars klode-pjalt.

Men vi klær oss godt i skinn
og holder ut i Saltfjordvind.

Kanskje nesen bli litt rau,
hvis vi ute går for snau.

Heldigvis vi har da ull,
og dessuten Svalbardkuil.

La så bare Abadan
skru igjen sin oljekran.

Vi vil ikke likevel
fryse — ja sann plent i hjel.

Nettopp nå jeg hører sagt
kulden er i siste akt.

Pitt.

NU DET GJELDER

Nu det gjelder med vår stemme
at vi velge kan det rette.
Skam for dem som sitter hjemme
og gjør seg politisk trette.
De har ingen rett til klager
om det siden går på skakke,
og for tvang og trange dager
har de kun seg selv å takke.

La oss for eksempel stemme
ned det ergerlige tema:
Hva kan egentlig den fremme,
flommen av de mange skjema,
hvor en dåre spør og graver
med enn vise til kan svare.
Kort sagt: bort med alle klaver,
vår frihet den vi vil bevare.

Freden.

Daglig venter vi beskjed:
Krigen avløst har vår fred.
Trommeslag og kanonild,
er vel det Europa vil.

Må vi spenne sverd ved lend
og til fronten drage hen,
skal det merkes at Vi-Kan
litt av høvert i dette land.

Trotsky i sitt Mexiko
finner ei den fred og ro
som han hadde her hos oss
ved det skjønn Hønefoss.

Nygårdspølds behov for fred
for oss vises i og med
at han ønsker samling sterk
om sitt sociale verk.

Stalin, stakkar, fred ei får;
stimenn rundt omkring ham går.
Kommunismen dertil hjalp:
alle vil ha alles skalp.

Spanja pusler med sin krig,
nu — og visst evindelig.
Montro freden mere kan
gjenerobre dette land?

Jaffa og Jerusalem
krigens dør har støtt på klem.
Jøde mot araber står,
knio i strupe, hånd i hår.

Stadig klemmer man i vei
med arbeidskrig hos dig og mig.
streiker av uløelig art
yngler med utrolig fart.

Boksing med litt uppercut
sport er blitt med fart og fuff.
Gå på, gutter, spark og spenn,
da først er I brave menn.

Verden bobler vilt og stygt,
ingen steder er det trygt.
Krig i stort og krig i smått,
avskutt arm og øie blått.

Fred, hvor har du veien tatt?
Har du verden helt forlatt?
Stakkars lille jord, hvis så
ma den nok til grunne gå.

Demokratisk sânt og vist
får vi fro på fred til sist
på en klode langt av lei
i ytterkant av Melkevei...

Mix.

BODØ — byen i vinden.

En kan stadig høre sagt det,
at Saltens vakre by
er vindenes fremfor noen annen.
Og riktignok er fjellene,
som skulde gitt den ly,
litt for langt av vei
og litt for lav i pannen;
men Bodø har sin «stille stund»,
som andre byer, vist, —
jeg minnes mangen kveldro-
times hygge,
da vindene holdt pusten og
alt hav lå uten brist
under Landegodes svale
skumringsskygge...

Til gjengjeld ligger byen fritt,
den ser og sees langt,
der på grensen mellom åkrene og
havet.

Og blåser det engang iblant
litt bitende og vrangt,
det bidrar til at byen holder travet
og er i takt med tidens krav,
så ungdomsfrisk og rank,
i håndens som i åndens travle yrke.
Den seiler frem for friske bøl,
og holder kursen støtt, —
for medgangsvind det gir da bare
styrke.

De stille, «blanke» byene
er slettes ikke bra,
de passer best for kaffebord-
madammer.

Nei, gi oss en med sus og dus,
som røken stiger fra,
med ul og larm og varefylte prammer
— At Saltens by har gjennemtremt,
til havet og til jorden,
gir møt i bryst og kraft i arm
til stadig nye løft. —
Snart hender det at byen får
et vær med lyn og torden —
når Nordlandsbanens første tog
går inn med tunge snøft...

En by i vindens viften,
og en by ved stille fjord,
en by hvor mange yrkesveier
krysser.

En by som kraft kan samle
for vårt alles kjære nord,
og som ut til felles gavn
det hele drysser. —
Ifjor den gav beviset
ved en messe som fant ry
og bar Nordlandsnavnet viden over
lande.

Bare den oss alle viste
at just Bodø er den by
som har vinden god og som i all
ting kan det!

Nordlending.

En vise om Lise.

Jeg vil skrive en vise
Om yndige Lise
Som startet som trise
Fra Stadt.

Nu er Lis budeie
I Nordfjordeie
Og det er det leie
Min Skatt.

For hvis bare Lise
Hadde fortsatt som trise
Ville jeg ei på denne vise
Tatt fatt.

Jo, just slik gikk det te':
Jeg traff Lise i le.
Av fjøsnåva og ble'
Helt betatt

Jeg var slåpen og lang
Og jeg trallet og sang
For jeg hadde dengang
Drept ei katt.

Og hu Lise var trinn
Med et lystelig sinn.
Kjære, vil du bli minn
Nå i natt.

Å, ka sei du, din fant
Du er jo på en "kant"
Og jeg fikk på min "trant"
Der jeg satt.

Slik ble Lise og jeg
Ektefolk i en fei.
Men nu er hun så lei,
---Helt besatt.

Sluttet av diktet
se baksiden
ovenfor

Sensommer-filosofi

Nå blir det vel lyd av klager,
de ebber og ebber bort
sommerens siste dager,
og alt blir som bare forgjort.

En blomst står og henger med hodet,
og føler seg guffen og grå.
Hva er det for slags metode
at alle ting skal forgå.

Fra evighets morgenstunder,
til evighets sluttnings-kveld,
går vi her nede og grunne
og gjør våre tankesprell.

Vi løser så smått, og vi binder,
og tar våre gode patent;
men alt det vi graver og finner
er bare sånn sirka omtrent.

For best der det som var toppen,
og skinte i ærens rum —,
det fløy som champagne-proppen
— og så var det bare skum....

Til månen og Mars vi skikker
noen ingeniører av fag,
for å anlegge såpefabrikker
— eller hva det nå blir for slag.

Jeg foreslår sko og tøfler,
for det er det smått om her,
— såfremt det på Mars er bøfler
som skaffe kan skikkelig lær.

Vårt spill med atomets krefter,
avtvinger alles respekt.
En aber ved tingen hefter:
De gjør ikke stor nok effekt.

Vi fryktet av all vår evne,
den gang ved Bikini øy,
at jorden den skulle revne
som dårligste krigskrisetøy.

Men se hvor den holdt, og holder
nok enno tusener av år,
det må onk bli andre boller
før den til grunne går.

Oppad i stratosfæren,
nedad i dypets vrå
når den, berømmelsesæren
for oppfinnelser, store og små.

Men ennu har ingen aktet
på den ganske enkle ting
— med oppfinnelsens øye betraktet —
å få jorden i riktig sving.

Slik at i alle egne
det sommer ble, og kun det,
hver fjortende dag lot vi regne,
men aldri et fnugg av sne.

Naturligvis ble det protester
fra Holmenkolløpernes krets, —
men de fikk seg nøye med rester
på en annen klode et steds.

Snart sommeren setter kosen
sørover, inn i det blå,
langt forbi Vega og Fosen,
— mens vi må i kulde forgå.

Om jordens akse vi evnet
å rette en smule ved,
da ville vårt hele levnet
gli sommerlig lyst avsted....

Hvis ikke, jeg tar til Mira,
for å få på livet litt skikk, —
det er ikke noe å ~~fir~~ a', *flir*
jeg har sikret meg plass på fabrikk.

Kometen.

Ætte helga.

Ja, påska de æ ei forunnerli ti.
Selv halte og hælslause skal di
på ski
og ture som ongdommer spretten.
Di flyg over hompa og skratvok-
sen tinn,
brenn sola på snøen, di kjem
næsten blinn
telbakkers — å dætt ne på «stætten».

I boksa di går både karmann og
kvinns.
På vidda der aldri eit skjørt meire
finns,
kem veit kem æ Anders og Netta.
Di sveita og stræva, du skjønna
di må
gå mila på haltimen, om di ska stå
sin prøve for dill-doms-idretta.

Å hogti på fjelle di alle har hatt,
selv di som forkjært i ei tværloipe
datt
å braut a seg føtter og arma.
Her kakla ei rypa, der hylte en varg,
bak knausen skvatt gaupa, så
innmari arg
— ho lev nu vest bære på tarma.

Og Åsen den fær di forbi som en
vinn,
di flyg over gjæran og kroka seg
inn
mella buska og stubb — og e vække.
Ho Abigel, kanna mi, seie, er sagt:
«Ha eg bærre hatt meg en orntli
drakt
skull æ jamen ha vor mæ i trække».

Dæ gjelle å skaffe ei sjæl som e
sunn,
at den inn i kråppen kan vare ei
stunn,
— på fjelle dein sjælhelsa finnes.
Førr va dæ vest kjerkan som stelte
mæ slekt,
dit måtte han søke kvar syndige
knekt.
— såvidt eg erindre og minnes.

Men nu tar man kuren mæ skia
og meis,
å sjælene læges fortvækk underveis,
di bli rein som den snø, dæ
førsikres.

Å koffør skal man så bemøie seg mæ
et lidelsens tungvinte kors utav tre
hvor i naglan di hammerhart
spikres.

Æ står her i Åsen og ser over lann,
der flamman di lys av lettsindig-
hets brann.

— Men Vårherre har riset bak
speile.

Dæ spørs vel engång om han
«Hind» preika rætt,
om av påsketursoen vi mata
oss mætt,
— om vi rekti ha peika og peila.

Ja, slik kan æg stå mett i høgtias
borg,

— og vel søkke telbunns i en
kverdagsli sorg
over tomhetens ramlende tønner,
som mæ farer forbi i ustanselig
strøm —
æ æ våken? — javest, dettan æ
ingen drøm,
— dæ e Næriges døtre å sonner.

Jens Umoderne.

Tobakksvise.

En tobakksvise den vil jeg sjunge
så den skal klart over Ofot runge.
ja, den skal være en liten trall
for hver en einaste tobakks-kall.

No er vi alle i samme båten,
fra alle kanter den samme låten
med sukk og klage; det går på raus
når kall i huset er tobakkslaus.

Det er jo blitt, som en veit, på mote
at vi vår tobakk skal få på kvote.
Dessverre kvoten den er så knapp
at støtt vi mangler en pipestapp.

I hver en lomme, som vi kan huske,
vi graver djupt etter tobakksruske,
vi gjør det en gang, vi gjør det tre
— men noe under vil ikke skje.

Vi røyker lauv og vi røyker kvister,
ja alt som finnes fra Kapp til
Lister;
men kjære, dokker må ikke snakk,
det smaker slett ikke som tobakk.

Vi smeller dører, vi sparker katta,
og syns alt er bort i svarte natta,
ja, lygda er som et ramaskrik,
de mest forkomne er rent som lik.

Nei, den som no var plantasjeieier
i Porto Rico. Da ble det greier,
— vi skulde røyke så lufta vart
formørka og helt novembersvart.

Den kalde pipa, det sug i blodet
det går en stakkar så tungt til
hodet.

Og kjerringan grinete også går
i mangelen av sin kaffetar.

Nei, slike tider og slike stunder,
det kjennes mest som en går i
hunder.

Av hjertet roper vi fra vårt skjul:
Hvem kan oss skaffe en røyk til
jul!

I morgen er det igjen den første,
en dato som for oss er den største.
Da blir det kvote og røyk og skrå,
så piskantull detta skal nok gå. —

Markebygda, 30. nov. 1942.

Markebygding.

Skuddårsviser.

Ho, nå er det skuddår, og jentan
kan fri,
og vi maskuline skal svare.
Akk, Amor, den stakkar, han
får vel en stri',
Gud gi hele året det snart var forbi,
så vi mannfolk var utenfor fare!

Hva skal vi så si når de faller
på kne,
ho Olga, ho Aud og ho Sara?
Skal vi gråte en skvett, eller
rett og slett le,
skal vi kurve dem bort, eller
la det så skje
at vi gifter oss, alle vi kara?

I går kom ho Margit og falt om
min hals
og fant seg et kyss midt på truten.
Vil du danse med meg hele
samlivets vals?
Jeg svarte, som sant var, jeg
vil inte als,
— men da tok ho til tåregråt-kluten.

Ho smeltet mitt hjerte — snart
lysing vi tar,
men Amor med kogret han friser —
En gang ut på hausten, ho hvisker
litt var:
Elskede Nils, vet du, snart
blir du far,
— til en almanakk-dato ho viser...

Jenter som frie vil stå her i kø,
hvert fjerde år har de jo sjansen. —
Albert, for deg vil jeg leve og dø,
og være jeg vil deg en hullsalig mø
hele tiden i ekteskapsdansen.

GAMMELUNGKAR

Mot

adventsmørke.

Rimbrev fra Markebygd.

Min Markebygd den ligger mørk,
no det mot advent lakker.
Den er en nattens øde ørk
og er slett ikke vakker.

Dens dag er kort fra aust til vest,
og folket går og sturer.
Snart viskes ut den siste rest
av landskapets konturer.

Vi famler oss langs veg og sti
og havner titt i grøfter.
Når alt av sol er gått forbi,
da ingenting oppløfter.

Vi teller dagene til det
igjen blir lyst og herlig,
når solen kan alt mørket spre
og hilser jorden kjærlig.

Inntil-så skjer vi vandre må
i mørketidens skygger; —
men mørketid kan også gå
foruten alt som hygger.

Behold du bare fast og visst
den tro at lyset seirer,
da sikkert du en gang til sist
den store lysfest feirer.

I Markebygd vi har den tro,
og går med hevet hode.
Om mørkt i dag, i morgen, ho!
belyst den er, vår klode.

Markebygd i g.

Fra „Hjørnet“.

— Du-e, har'u hørt at arbeiderpar-
tiet nå skal overta Loppa?

— Du sier ikke det. Har de ikke
nok med Folketeatret?

— Nei, det er blitt så moderne
med loppeteater også i det siste.

*

— Vet du hvem som blir folkesko-
lebestyrer her i byen da?

— Næ-i.

— Gunnesdal vel.

— Hvorfor det da?

— Jo, for den andre arbeidsparti-
kandidaten gikk jo — sund.

*

— Assen går det med hotellkonflik-
ten her i byen.

— Å den er vel snart over alle
Hauan, den.

*

— Hvorfor er det ganske naturlig
med en skredder i havnestyret?

— Fordi han kan s(v)ømme, vel.

*

— Har'u hørt at Stordahl skal mel-
de sig ut av arbeiderpartiet for å
slippe å være ordfører?

— Nei.

— Ikke jeg heller.

Blødesen.

Vi har mottatt en rakke vers om sne-
en og gjengir nogen her.

Sneen.

Paa himmelskyers gyldne karm
Guds hvite engle sitter, —
og sneen falder uten larm,
og blir til skare-glitter. —
— Og jordens barn sig fryde kan
paa ski — i akebakker.
— Aa! vinteren i vort kjære land
er baade frisk og vakker!

Brynjulf Berg (10 aar), Harstad.

Nu ligger sneen over
de stier som vi fandt,
og alle bækker sover
og drømmer vel iblandt,
og naar de drømmer penest,
saa er det visst om dig
og denne hvite sneen
skal hilses i fra mig.

Børre Iversen, 12 aar.

Sneen falder blødt og let
over alle veie,
den sig legger tykt og tæt
paa jordens haarde leie.

Den dækker over hvert et blad
og over alle grener,
og alle barn de synger glad,
og du, hvor de sig glæder!

For nu er sneen kommet hit
i al sin glans den straalere,
den ligger der saa ren og hvit
med den sig intet maaler.

Lilly Schidorsky, 13 aar.

Vårlengsel.

Stakkars «Dropla», ondt du lider,
mager kost og trange kår.
Allti må du hårde tider
døie hver en vår som går.
Titt du sukker, sårt og lenge,
bundet i en halvmørk bås:
Give at jeg kunde sprengre
vinterfengslets rustne lås!

Fluen surrer alt på ruten,
bekken haster, grumsig, grå;
sønnavind om låveknuten
hviner og er lett på tå.
Det er våren, yr og veldig,
litt forsinket, men på tur.

— Er med sol og bønn den heldig
faller snart den siste mur.

— Siste mur som vintren bygget
op med nordvest blæst og sne. —
«Dropla»s liv er atter trygget,
snart den mark og eng skal se!
— Kanske kan du ikke danse
vårens takt i fryd og pris,
men du vil mot solen stanse
og fulltakke på ditt vis. — —

Børge Haugvold.

Gode dager.

Tak — solen, nu skinner den,
glæden — vi finder den,
feriefornøiet og fri.
Bak skogholdt i lierne,
gaar vi paa stjerne
muntre smaabække forbi.

Paa veien vi biler os,
i lyngen vi hviler os
døsiges dagen saa lang, —
spiser os rundelig
mæt, — aa vidunderlig
lyder al sommerens sang.

Ho — glæden i skyen gaar,
— og ingen paa byen vor
tænker det mindste minnut.
Vi tumler langs fjeldene, —
svale ved kveldene
synger vi litt til vor luth.

— Ak, snart naar den time os,
at byen skal lime os
fast til en væmmelig krak.
Men skogen og lierne,
elven og stjerne
mindes vi vil med vor tak.

Ved Tennvasaas, 4. aug. 1923.

Firklovret.

Tombola.

Vil du en ti-ør' til nytte anvende,
gaa indom tombola — velkommen du er.
Følger dig heldet, da vil du, kan hænde,
velstand — saan næsten — dig
hente der.

Lodder dig bydes paa deilige saker,
— alting til nytte og hygge saa vist.
Dampende kaffe, indbydende kaker
paa flugt jager alt som kan kjendes —
saan trist.

Ja kom saa — just her kan jo lure
din lykke.

Du aner vel neppe hvor den er dig nær.
Tombolaen blaaser all surhet et stykke,
med smilende damer du finder mig her.

*

Og desuten, vet du, skal kirke vi reise
— en vakker, og værdig vor deilige by.
Dens klokker skal kime, dens taarn
skal kneise,
og gammel og ung skal i den finde ly.

Fru X.

På gli.

Det hendte vel engang iblandt
du feste for din fot ei fant,
og straks så blev du angst. Hvad nu?
Du ante ikke, du.

Europa, nu er det på gli
Du spør vel hvorfor? Jo, fordi
det sparket har sig løs, og så
det under vel må gå.

Et holdepunkt, hvor er det vel
for denne verdensdel med smell
og lenkelås for hver en vei,
— vi vet det ikke, nei.

Vi tumler om i angst og gru,
og er på allting like slu. —
Vi faller, foten stadig glir,
— hvad mon vel ennen blir?

Jo, dypt der nede døden står
og på sin gong-gong heftig slår.
«Velkommen hit! Det er jo visst
jeg fikk dig her tilsist».

— Men så bak døden? Ja, hvad der?
Derom man kjenner intet her.
Man tror og mener ditt og datt,
— alt er kanskje bare natt.

Albin.

(Ola Berg)

På startstreken igjen.

Tiden rusler, litt om sen,
nu står vi ved et skifte
av år og tid i land og len,
— det bør oss da å skrifte.
En konto for alt godt og ondt
vi har oss oppebåret
i kampen på vår hverdagsfront
det lange, lange året.

Det var jo litt av hvert vi fikk
å stri med, helt fra starten,
men stadig videre gikk ^{vidt}
— man skal jo holde farten —,
litt knak og fall, men reisning att
vi kunne dog prestere
— hvis ikke fallet var for bratt
og det ble — kondemnere.

Tilbake hilser vi et år
som var så noenlunne.

Det nye for oss åpent står,
— nu gjelder det å kunne.
På streken start vi stillet har
tre norske millioner,
og chansene vi alle tar,
— løp så, du «pelleponer.»

Ola Nordmann.

Silla.

Alt er forvilla.
— Hvor blir det av silla,
for spekkemat og hermetikk?
Drog den i hundene
hist nord i sundene,
— pokkeren vet hvor den gikk.

Fjordene svarte,
— si, hvor skal vi farte?
spør basene. Ingen vet råd.
Tygge og spytte
er intet til nøtte,
— stimene er i det blå.

Potet i bingen,
men sild har vi ingen,
og flesket og kveita er dyr.
Skaf sild for vår mave,
— vi vet jo i have'
av matsild der kribler og kryr.

Bætterlig sulten,
nu slår jeg i pulten:
Skaf sild for en gryte potet!
Skaf sild for terminer,
for skatter som piner,
— det er eneste utvei jeg vet.
— Men silla er vekke.
Vi henger som sekke
— så slappe — til tork på en snor.
Vi er formelig skjøre,
og taper humøret. —
Blir det værre i år enn ifjor?

Po(t)eten.

By-vise.

Før var Harstad byen, den
som hadde sild i fleng,
verkarveikja ned på kaian
fikk på silda sleng.
Fylte tønna fort vart rulla
og gikk til eksport,
— mange hundre mål i bengan
fort vart unnagjort.

Nå er det blitt meir av dette
som vi kaller kjøtt,
Harstad er blitt pølseby'n
fra Finnsnes sør til Støtt.
Harstad-pølser alle steder
blir servert og spist, —
kjøttet har slått silda ut,
ja det skal være visst.

Og nå skal det også bygges
— etter mye tull —
en fabrikk i virksomhet
med slikt som heter ull.
i bitan og i slitan snart
vi sjølhjulpen er blitt,
— selv om næringslivet vårt
blir stadig mindre fritt.

Sild og pølser og trikot
vi eksportere kan. —
Men i Gausvika der er de
sinte alle mann.
Knytta never truer byen
som fabrikken tok, —
beile strøket sør ved sundet
kommet er i kok.

Ram.

Det glade hjørne.

Smil da litt, du kjære leser,
mens du i ditt yrke peser
da du slipper gå fortvilet
— det er lægedom i smilet.

Og du kjære sønn og datter,
forfriskende den er en latter
som kan smitte og formere
seg til stadig mange flere.

Hvorfor gå her tverr og sure,
ja sånn rent ut sagt obskure,
når de gode smil kan lette
og i friskt humør oss sette.

Her i dette lune hjørnet
kommer ingen som fortørnet
går omkring og smeller døre
og får ødelagt humøret.

Kan De huske Gerd og Otto?
Hjørnet vårt har samme motto:
friske litt på livskuløren,
— og det er vel bra, for søren!

Slutt å gå her stuss og sturen,
men bli med på smilekuren,
Den er laget just for deg,
— og så klemmer vi i vei

Ha

UVÆRSTID

Vinter med snø i driver,
vekslende vær og vind,
haglens skarpe som kniver
pisker mot kjever og kinn.

Storm med den lange ljomen
fyker feiende frisk
Han sier det, mannen fra Skjomen:
I dag er han riktig bisk.

Ute langs bratte Veggen
skummende skavler går.
Fanglina sliter i dreggen,
— holde hva holde formår.

Husene ryster på Vidrek,
i Råna gikk det på raus,
gamle ærverdige Didrek
order om «makalaus».

En finn på mjuke komager
lenser for stormens kast,
Vårherre i dag behager
å straffe ham for hans last.

Han var på ulovlige trakter
etter en sneie flesk, —
rettferdigheten erakter
å piske ham på hans pæsk.

Og finnen han lover ærlig
aldri den synd begå
som nevnes med ordet begjerlig,
men fristerens vink forsmå.

Han burde vel flesket kaste,
og fri seg fra syndens klo,
— men først vil han se å få raste
og prøve sin barnetro.

Det brøtes i den kanalje,
men sannheten vitner klart
at flesk i en gammes balje
ligger der vel bevart.

— Det en i stormen lover
oftest blir glemt så glatt,
når den omsider går over
og dag bryter fram av natt.

Huttemegtu de sjeler,
hvor de kan tumle om,
nåde og flesk de stjeler
like til død og dom. —

Markebygding.

Til kamp — og seier.

Heia Hil! Bruk bena godt!
Ta seiren hjem, og det litt flott,
slå Kif. i sem'finalen!
Vi venter og vi tror forvisst
I lærer Kirkenes til sist
å snu litt om på talen.

De skrøt jo bra, de sa og skrev
at seiren deres sikkert blev,
men lær dem noget annet.
Ja, heia Hil, vi trøstige spør
at dere på det tørre står,
men Kif'en går i vannet.....

Da skal vi bære dere frem
på gullstol, når I kommer hjem,
og aldri glemme siden,
at seierens triumf var stor
hin dag op i det høie nord,
— for slik belønnes fliden!

Heiagjeng.

Det der var leit de'!

Man skal leite efter maken
til en sak, som skolesaken,
som nu optar alle sinn i Trangstad by,
Mens man før fikk ris på rumpe,
sån når lærer'n var litt sur, —
kan man slumpe til å dumpe
nu, — hvis lærer'n er litt lur!

Hvilke fremtidsperspektiver
for en mann som eier iver,
og vil skaffe hver en ledig lærer jobb!
Blås i skatt og kenners kasse,
sett igjen hver halve klasse
(uten lærerskolens, da,
dem må vi ha flere a'!)
Skulde fedre vilde klage,
taes de jo lett av dage
ved ett skuldertrekk og følgende

replikk:

Min skyld er det ei, så mye at
De veit de'.
Men jeg synes også at det der
var leit de'!

Ego.

Den første dag.

Nu slutter ferien
og hele serien
av solskinns sommerdager er forbi.
Til bok og benker
man atter lenker
hver liten tenker,
som øver sig i filosofi.

Og barna trasker
med sine tasker
litt morgengretten den første dag.
Og klokken ringer,
og porten svinger, —
op trappen springer
de flokkevis til de vante fag.

Truls.

Svart i graat.

Ikkje sill aa ingjen slanter,
beiskajor, ei ti saa flau.
Brafolk rusla rundt som fanter,
mangen ønska han va dau.
Prisan veks aa pongen tømnes,
skattfolk panta kle og klut, —
jobbtids-salan vellig rømmes,
— husvert snart oss hiva ut.
— — Godt at mote ikkje svekta,
spøtt i nævan kar aa kvinn,
— ut vi huta snaaltids-gjekta, —
godt humør saa skal vi vinn

— — —
Dær ligg jula mjukt aa venka
solkverv — op dæ rusla lell.
Adventsnatta halt vi henka,
fram dæ gaar daa — dæ va vell!

Optimisten.

Sagflis.

Arbeiderungdomslagets talekor her i
byen hadde øvelser igår.

Det er meget viktig der i partiet at
alle lærer å si akkurat det samme som
lederne.

*

Folkevilljen forteller at det er full
vår på Island.

Ja den fylla!

*

En ny engelsk ekspedisjon skal ha
fått tillatelse til å bestige Mont Eve-
rest.

Så er det bare ganske enkelt å gå
op.

*

Borte i Moskva er man nu begynt å
sprengte atomer.

Stalin vil vel undersøke om der i
deres indre skulde finnes en prest el-
ler adelsmann til å skyte.

Carp.

Til femtiåringen.

Mercurs menn fra alle leire
ruster seg til festlig akt.
De sin merkesdag skal feire
med tilbørlig pomp og prakt,
Femti år de fast i «lauget»
stod, og styrte kursen godt;
— aldri sprang der tatt i tauget,
takten den ble sikkert trådt.

Tidene de ofte skifter
sektorer for blankt og rødt,
— herom melder gamle skrifter.
Ligger man på kursen støtt,
skal det saktens fremad bære,
oppad over vanskers karm,
selvom sjøen er på fjære,
flyter skuta med sin farm..

Alle vi på håpet stoler
og at det igjen skal bli
fulle skuffer og reoler —
litt rabatt man da kan gi. —
Også vi almene kunder
ønsker femtiåringen,
nu han festens hjørne runder:
Kom hundreårig frisk igjen!

Borger X.

Ettelysing.

Så mange e de som spør for tia:
«Kor e de blidd av han Trond i Lia?»

Og mange e de som sei di orda:
«Han e som sokken i svarte jorda».

Og sant så e de ei god stund sia
vi hørte noe frå Trond i Lia.

Ja, korleis e de nu med han fatt?
Skal tru om ikkje han snart
kjem att?

Men hør nu ette du Trond i Lia
ka eg skuld sagt deg for lenge sia:

«Vi meir enn nok har på deg nu bia.
La snart oss høre fra deg i Lia».

—the.

Her og der

På Haugesundskanten mar sår
og man pløyer
— ja kanskje alt høyer.
Her oppe hos oss kan vi bare
berette
og snø og sklette.

På Jæren går kyra alt ute på
beite
og eter seg feite.
Her står de i klavene naglet
til bjelker,
og lite de melker.

Danmark har lerkesang, storken
på tur
til sitt rede på mur.
Her er det knapt nok en lerke
for ens øye å se.
for en øye å se.

Afrikas negre går barbent til
haken
og vrikker med baken.
Her går vi i skinnforte frakker
og fryser
og nesevist nyser.

I Aalborg skal verden gå under
ved pinse,
og det får man innse.
I Norge, imidlertid, har vi den
trøsten
at det holder til høsten.

Og skulde det hende at jorden,
den gamle,
må ryke og ramle,
så må det vel endelig da bli
en ende
på krigens elende.

Rimsmeden.

Vårgry.

Nu tiner det i bakken,
nu varmer det i nakken,
og herren kaster frakken.
Og stær på mønet sjunger,
og små og store unger
gjør skral av fulle lunger.
Snart Amor lager renker
bak parkens hvilebenker,
hvor hun sitt ja ham skjenker.
Å vår med gror og glede,
og solkyss til hver spede
strå, som liv betrede.
Din sang, ditt sus, din tone —
Guds hvirken fra sin trone —
kan alt i smil forsone. —

Moll.

Ukens visestump.

Denna-bensin.

Fra 1. ds. Danmark vil
i all sin bensin blande
20 procent denna sprit,
— jo danskene de kan det.

Kan ikke vi gjør likedan,
gi bilene å drikke
litt denna — hvis som at de kan
sig pynteligen skikke.

Og skulde de bli litt for full
og ramle ut i grofta,
så blir det ei chaufførens sak,
hans stemning er ei løfta.

Han sitter ved sitt runde ratt
og kjenner bare angen
av dennaen som drar i vei,
— d' ikke hans skyld denne gangen.

Og prøve av en autos blod
kan ingen ta, dessværre.
Bevisene de mangle vil
for både bil og herre.

Jeg mener vi bør blande i,
som danskene nu gjør det,
og kjøre gladelig omkring,
som danemenn nu tør det.

Toto.

Ukens visestump.

Månen.

Tenk at månen snart skal ryke
til atomer i det blå.
Slutt det blir med månesyke,
og mån'skinnsdikterne, hvad så?

Trist det blir å skulle miste
denne nattens venn så go',
som vi håpet til det siste
vilde bli oss hu'd og tro.

Ti blandt alle himlens lamper
ingen stod oss mere nær. —
Du vår måne gjør oss amper,
og all jorden har dig kjær.

At du vilde sådant bringe
over jordens kraum og kryp:
nu i stump og stykker springe
og gå bort i etrens dyp.....

Men en liten trøst jeg eier:
Mannen min har måne, han.
Når han riktig blank den feier
kan den skinne lite grann.

Bolette.

Ukens visestump.

Prissyndere.

Prisene og prisforskrifter,
elendighet de bare stifter,
går man utenom forordning,
politiet lager tordning.

Stadig nyheten vi møter:
kjøpmenn som er ilagt bøter.
De vil tjene mer på varen,
og så er de ilde faren.

Prisene er altfor lave,
synes disse kjøpmenn brave,
runder dem så smått opover,
det blir også noen «kover».

Akk, den dyre frakt og førsel,
og all annen oppebørsel
gjøre at prisene rent farer
høit til værs på alle varer.

Så en vakker dag ved disken
står kontrollen der med pisen.
Det blir bøter, førslen, frakten
med den i inndragningstrakten.

Resultatet av den vinning
blev at den gikk op i spinning.
Og moralen blir da denne:
Fall for den som høit vil spenne.

Heldigvis, de fleste disker
tar ei disse store risiker
Det er folk med sjel, som ikke
både ete vil og slikke.

Huskes skal de alle stunder
iblandt sine mange kunder,
både de med bot for bale',
og de mange helt lojale.

Kundesen.

„Dagros“.

Stakkars «Dagros», trøit av bāsen,
trøit av vinterlenke-gnag.

— Gode tider nord i āsen,
saftig gras den lange dag.

— Slik du drøymar, og du sukker:
gjeve snart at våren rakk!

— «Dagros» mi, du aldri mukkar,
alt du tar med hjartens takk!

— — Ute flommer bekk i lia,
våren vaskar sterk og stri.

Songen låtar. Atter tia

er der da du slepper fri. —

— Over vollen glad du springer,
mjuk og iedig, kvige-lett.

Klār og fin di bjølle klinger,
atter fri og mage-mett.

SIRI.

Skolen begynner.

Kom min snille,
nu vi ville
raskt til skolen gå.
Styreren forkynner,
mandag den begynner.
Glade pjokker
gaten trækker
med hua litt på skrå.

Skrivergården
den er vorden
visdoms nye borg.
Spredt for alle vinde
skal vi lærdom finne.
Pytt, vi sier
mens vi sklier,
det har ingen sorg.

Førsteklassing
mye drassing
får med ABC.
Kunnskapstreet vinker,
som et fyr det blinker.
A-en, Ø-en,
hele køen,
fint han greier de'.

Raske gutter
riktig strutter,
nu skal det gå løs.
Jentene de neier
og hverandre leier.
Bratte trapper,
munnen rapp er
på den vesle tøs.

Kom min snille,
gå nu stille
og vær kjekke barn.
Ikke få korrekser,
— dårlig lærte lekser
tales ikke.
Vel jer skikke,
ber jeg,

gamle kar'n.

Sommeren 1928.

Det var jo sommer efter almanakken,
men ikke efter fru naturens humør,
for knapt en dag man kunde kasta frakken
og nyte somren som sig hør og bør.
Det regnet stadig ganske uforskammet,
og drønning sol gikk ledt i sort og sorg.
Man spurte hvorfra all den vete stammet,
som høljet ned fra Stadt til Helsingborg.

Mens solen brente sør i orienten,
og golfen kokte Kubanutters riis,
vi fikk av sommer næsten ikke centen,
og vår lektyre var "Krassin" og is.
Vi frøs til olsok, og gikk hundevåte,
når geofysen spådde sol og glans.
Det var kort sagt en sommer uten måte,
helt fra dens inntog omkring sancte Hans.

00000
000

Å kom la oss hylde og juble i kor
over somren vi hadde -- ifjor.
Om den sommer vi hadde i år vil jeg si
ganske enkelt et hjertelig t v i .

Den var solfattig, traurig og gufsende kold,
og vår himmel den lekket og randt som et sold.
Meteorologisk betraktet jeg vil
slå fast, at v å r sommer slett ikke var til.

Ukens visestump.

Vær og vrøvl.

Henrik Olsen, Grøtavær
spådde at vi vinterklær
kunde spare oss iår,
da det næsten straks blir vår.

Huttetu så kalt det blev,
stikk imot det Henrik skrev.
Snefokk lager skavler høi,
— jo min sant blir vintren drøi.

Lofotfisket er begynt.
Akk, det lover nokså tynt,
mens fra Senja nord til Kapp
båtene blir altfor knapp.

Mange steder mangler man
drikke-, koke- vaskevann.
Fluksens bør i by og bygd
der opprettes vannetrygd.

Ny rettskrivning har vi fått,
og nu sitter Knoll og Tott
får å lære sig at «brei»
skal den gjøres landsmåls-vei.

Plyndra, Smyga, nøya, kei,
og sån omtrent i samme lei
kan man skriv' — helst som man vil
— lapskaus lagd av kjøtt og sild.

Rett nu har vi sol påny
skinnende i bygd og by,
Ergo er nok ikke alt
ennu blitt helt splittergalt.

Sancho.

Ukens visestump.

Solskinn.

I anledning av at solen
igår for første gang skinte
inn i stuen til vår husdikter,
har han rimet disse linjer:

Lovet være! Solen skinner!
ikke bare høit på tinner,
og til stuen lav
titter den igjennem ruten,
sender hele strålespruten
som et ildrødt hav.

Solen skinner! roper Thora
ut mot kjøkkenet til mora.
Skynt dig kom å se!
Og de smiler, mor og datter,
over underet som atter
villig vilde skje.

Solen sør i Gangsåsskaret: —
Rop til livet, den gir svaret:
Liv, javel, skal bli!
Solens barn til dåpen båren,
— siden kommer mai og våren,
og gjør jorden fri.

Sancho.

Ukens visestump.

Harry Hansen.

Hr. Harry Hansen fra Andenes
bør ha sin vise, petit kompress.
Han banker stenger,
og sier: Penger
er intet tess.

Mens linen fisker i bratte egg
og skøiten ligger for varp og dregg,
hr. Hansen baler
med store taler,
og klør sitt skjegg.

Han fisk forærer til Pål og Per,
og kommer siden med enda mer.
Hr. Hansen viser
at uten priser
det også skjer.

Så kommer dagen da ordets makt
skal få det hele til rette lagt.
Men syndens toll
om pungen holder,
med Rygg i pakt.

Selv om hr. Hansen mot pengers pest
i skrift og tale får skapt litt blest,
— dog, kjære Harry,
din fisk i carry
jeg liker best.

Sancho.

Ukens visestump.

Myren og elefanten.

I Trondenes herreds styre
der kan de kunsten å lage
stor elefant av en myre.

Myren i folianten
var liten, som myre skal være,
— men veldig er elefanten.

Nu går den omkring med snabel
(ja snabel har myrene også)
og er som en merkelig fabel.

Det sies at Bruff skal jakte
på storviltet i fra Sama,
så noen og hver bør sig akte.

Selv tar jeg min pil og bue
og går i terrenget deroppe,
kanskje blir det en fet liten due.

Elefanten får gå til de store
med trening i slikt som å skyte
— de som sitter ved herreds bor'e.

Et råd — til å følge, jeg voner:
Det å jakte er sundt, men kjære
skyt ikke spurv med kanoner!

Sancho.

Ukens visestump.

Jul skal det være.

Jul skal det være, iår som ifjor
jul skal det være med veldekket bord
og med rykende panner og gryter.
Grisen, den fete, er slaktet og død,
så ingen skal lide i høitiden nød,
— Vårherre for sine han sørger.

Jul skal det være med lysene tent.
Jul skal det være med hilsener sendt
og med fred i hvert menneskes
hjerte.

Kanskje vil himlen ei sende oss sne,
allikevel tror jeg nu slett ikke det
vil volde oss videre smerte.

Jul skal det være, med klang og
med klemt.

Jul skal det være, med sinnene stemt
til høitid i hjemmene mange.
Freden sig senker, og himlen blir
høi,

fra innerste dalkrok til ytterste øi
lyder de velkjente sange. —

Jul skal det være for dig og for mig.
Jul skal det være som viser den vei
vi videre fremad skal vandre.

Budskapet hørte vi, krybben vi fant,
ordet blev gitt oss, vi vet det er
sant,

— så deler vi det med hverandre.

Sancho.

Ukens visestump.

Lyset foran.

Min almanakk meg beretter
at no kommer de lyse netter,
— og så ei en vinter omsider
lagt til forgangne tider.

Lyset alt mere flommer
gjennom en vår mot sommer,
— ja lyset har overtatt vakten
og er, såvidt jeg kan skjønne,
ved makten.

Solen i bakkene tiner,
vi ruller opp blendingsgardiner,
og vinteren ut vi tømmer,
mens våren i mot oss strømmer.

Fugler i træs forgrening
danner en sang-forening,
og koret blir godt innøvet
til skogen tar på seg løvet.

Jeg venter den fuglenes perle
som går under navnet erle
at snart den på tunet tripper
og muntert med stjerten vipper.

Og midt i en vårens forsamling
kommer en menneske-gamling.
Han nikker, at jo det er våren
som blir over dåpen båren.

Sancho.

Ukens visestump.

År ut — år inn.

Et år er snart tilendebragt.
Til minnene vi får det lagt
i mellom mange andre.

Det kom med lyse voners vei,
men se vi måtte, du og jeg,
langs trange stier vandre. —

Vi prøvde bære vann i soii,
vi prøvde temme villskaps troll,
men kunde lite make.

Vi prøvde kanskje gjøre godt,
men akk det gikk så tungt og trått
det intet blev å akte.

Vi fulgte strømmen, strid og stor,
som stryker hårdt henover jord,
— hvortil som helst det passer.

Vi hadde bok på det å stå
organisert i skammekrå
og passe våre plasser.

En modig mann alene går,
men hevnen hurtig nok ham når,
han skal i rekken stille.

Og vil han ikke, stakkars fyr,
da blir det hurlumhei og styr,
og visst det går ham ille.

— Det er det nye liv vi ser,
med tvang i alt som rundt oss skjer
— men frihets ord i munnen.
Vi rubriseres, står i kø,
mens friheten vi ser må dø
så ynkelig og bunnen. —

Snart trer vi over terskelen inn
til et nytt år. Men nye sinn
vi sikkert ikke finner.

Den tid tilbake langt er reist,
da frihetsflaggene var heist,
— nu er de bare minner.....

Sancho.

Ukens visestump.

Fargeskifte.

Først var det grønt, så ble det gult,
og no er det blitt svart, —
og stormen blåser høst og hult
og rusker tungt og hardt.

Det gule blad med vinden drar
på reis i verden bort,
og bort det reiser alt som var
— det nesten alt er gjort.

Du sørger og er sår i sinn
her midt i dødens leir,
for sommeren den var dog din
— men høsten den fikk seir.

Og sol går ned for lange natt,
med snø som laken på. —
Du vet dog dagen kommer att
så lys, så varm og blå.....

Sancho.

Ukens visestump.

Sild m. m.

Silda, endelig den kommer.
Ventet var den fra i sommer,
men den holdt sig vekk fra fjoran,
og fra alle middagsboran.

Hist og her litt sild di kasta,
— atter var det bom og basta,
så vi måtte, alt vi vann,
Importer fra Nederland.

Men nu er det sild å fiske,
sild i tønner, sild på diske,
mange tror at hausten vil
gi oss massevis av sild.

Men jeg synes prisen kunde
vært, om blott, så noenlunde;
nu er silda like dyr
som kjøtt av okse, sau og kjyr.

Da vårt A-parti fikk makten
blev det farlig fart på takten;
— mellom oss og pengan vår
er det kappløp som forslår.

Stakkars oss, vi har ei krefter,
— pengan fær, og vi blir efter.
Knappt vi har til middagssild,
så det blir kun hyse-dill.

Levestandarden skal høines!
Høi den er — den kan ei øines,
— og fremdeles legges på
alt som skal i magan gå.

Sancho.

Ukens visestump.

NU.

Nu høsten slår med tunge slag
mot vegg og vindusruter.

Nordvesten uvær kan av fag,
i rosser kvast den tuter.

Det bryter over skjær og flu,
og bukke gjør de ett i nu
de havets stolte skuter.

Nu skogen kaster kjolen av,
den vårens friske, grønne,
og somren bøiet mot sin stav
(Vår Herre den må lønne!)
forsvinner i et stormens kast,
det er som no ved livet brast
— vi kan det ikke skjønne.

Nu kommer disse dager grå,
ja næsten i det sorte.
Vår sommerdør er stengt med slå,
og lyset det blir borte.

— Bak haugene går troll i skjul,
— men solen stiger efter jul
med hanefjed så forte.

Sancho.

Ukens visestump.

Skolen begynner.

Forbi det er med ferien,
nu kommer lekse-serien
i bøker, lag på lag.

Det skrangler fra penalene
i alle skolesalene
med høist forskjellig fag.

Kateter-høit i sfærerne
de sitter alle lærerne
med myndighet og makt.
Og nybegynner-nullene
— de aller første kullene —
er spørrende forsagt. —

Men skolens vante travere
de ser på disse lavere,
sån ovenfra og ned.
Alt kviga har glemt klavene,
de er jo bare halvene,
men jøss de gir beskjed. —

Imorgen skoleklokkene
inn ringer alle pjokkene,
semestret er begynt.
Fra ABC til franskene
de strever trutt med vanskene
i både tykt og tynt.

Deroppe skog og tindene
med alle sommerminnene,
som atter engang var.
Der nede badestrendene
med sanden hvit og bleppende
— og svømmeknapp de har.

Nu glir de inn i skyggene
de mange ferie-hyggene,
og pliktens vei man går.
Men bakom måned-milene
man aner forårs-smilene
fra ny og solfylt vår.

Sancho.

Ukens visestump.

Skatteseddelen.

Skatteseddel, kjære venn,
du var ventet lenge, —
men no er du her igjen
og spør meg etter penge.

Dine tall er ikke små,
nei, det er de ikke;
ufortrøden en jo må
seg i skjebnen skikke.

Og jeg hilser deg med nikk
og med gode miner,
skjønt et lite sjokk jeg fikk,
som meg enno piner.

Men du går jo pliktens veg
årvisst, gamle traver.
Dog, hva angår nettopp meg,
er jeg falt i staver.

Tallene har slått meg hardt
like midt i pannen,
og jeg ønsker åpenbart:
gid jeg var en annen!

Sancho.

Ukens visestump.

Den gode film.

Der klages på filmen,
den er ikke bra.
Minst mulig fra Hollywood
Harstad vil ha.
Og Ragnar E. Olsen
går foran i dysten:
Make til skrot
finnes ikke på kysten.

Nei, la oss få tyske,
og svenske og franske,
og gjerne litt med
av de blodige spanske;
en norsk en med lurlokk
fra sæterstols-jente
man frem av arkivene
også kan hente.

Hollywood-toiset
det snart gjør oss kolsen,
— det mener så mange,
bl. a. hr. Olsen.
På kino vi går jo
på kulturens vegne, —
med det får man sannelig
herefter regne.

Men styret har slett ikke
skylden for slikt.

Det er sekretæren som
gjør mer enn sin plikt.
— Nu skritt vil bli tatt
for å rette på dette,
hvorefter vi vente kan
films av de rette.

Tillat mig et forslag:
Nu spiller vi inn
en film om vår kino,
alt etter vårt sinn.
Vi kaller den: «Styret
som endelig klarte
å bringe en film av
de virkelig smarte».

Sancho.

Ukens visestump.

Markedsepilog.

Gudskjelov nu striden endt er.
Alles ører vist betent er
av det skrålet man fikk høre,
og som ødela humøre'.

Hundrevis av folk som glante,
— hvad de så på, ingen ante;
timevis, de bare stirret,
mer og mindre halvforvirret.

Markedsgang det skal jo være,
— yngre slekter vil den lære;
arven skal de bære siden
larmberuset frem i tiden.

Tidens krav er: op med skrålet!
Vi er barn av betong og stålet!
La det hyle, huje, heie
langs med alle alfarveie!

Den som roper høist, er mannen,
om han litet har bak pannen.
Kan han skråle oss nok forære,
vi på gullstol vil ham bære. —

Sancho.

Ukens visestump.

Jødene.

Jødene, denne rase
som jages til alle kanter,
alle skal på dem mase,
— og især de tyske drabanter.

Snart har de ikke den tue
hvortil de sitt hode kan helde,
intet håp hvortil de kan skue,
— ingen rett skal for dem mer
gjelde.

Overalt disse stengte grenser
med nyslepne bajonetter, —
mens Hiter i raseri «renser»,
og om nye gå på beretter.

Sannelig, nu kan de gråte
ved Jerusalems klagemure.
Deres lidelser er overmåte
— men er det — jeg spør — de jure?

Spreddt over verden den vide,
allikevel ett er folket,
det utvalgte, som må lide
fordi retten blir falskelig tolket.

O, hellige land ved floden
som faller i hav det døde,
når blir dette folket moden
til å møte din morgenrøde?

Når skal det få samles atter
på Kana'ans solvarme sletter
og vandre på gressganges matter,
— nu det til døden trett er?

Lidelsens beger, de fylte,
snart er de tømt til bunnen. —
Palestina, du solforgylte,
når kommer gjensynsstunden?

Sancho.

Ukens visestump.

Jakten.

Rype, ta dig nu i vare,
overalt du er i fare
for en jagers bly.

Se dig for og tenk på livet
som i sommer blev dig givet,
vis dig var og sky.

Hør, det smeller bort i krattet.
Kanskje har du ikke fattet
hvad det er som skjer.
Uskyldsren du flyr din runde,
aner ikke jakt og hunde,
som i rødt dig ser.

Er idag din dag den siste?
Skal alt nu ditt hjerte briste,
lille rype rar?
Hundeglam og skudd som smeller:
det er dig det stadig gjelder,
— vær nu bare var!

Vingerappe fugl mot skyen
blir til søndagsstek i byen
på et veldekt bord.
Festmett husbond høilydt raper,
— det er du som festen skaper,
lille rype-nor.

Sancho.

Ukens visestump.

Spyttet i Gratangen.

I Gratangen er herredsstyret blitt,
fallera
befengt med overflødigheit av skitt,
fallera,
de tygger og de spytter Langårds skrå,
fallera
så tobakksausen flyter i hver krå,
fallera.

Og røike gjør de også litt for my,
fallera,
så møtesalen skjules i en sky,
fallera,
til askebeger trengs et vaskefat,
fallera
— mens tungen rasler herredsstyre-
prat, fallera.

En skolemester dem i skole tar,
fallera,
og spent vi er hvad han vil få til svar,
fallera.
Han truer med å holde skolen låst,
fallera,
for griseriet bort han vil ha blåst,
fallera.

I Gratangen det skal bli rent og purt,
fallera
i fat og henad gulv som nyss er smurt,
fallera;
hr. Steffensen og helserådets plikt,
fallera
det er å ordne op med noe slikt,
fallera.

I bygdens fedre, jeg Jer råde må,
fallera
i møter ikke mer å tygge skrå,
fallera;
men må I, så for Guds skyld spyttet
synk, fallera
selv om det koster mot og maveynk,
fallera
falleri fallerullan rillan lei fadiradira!

Sancho.

Ukens visestump.

Skolen begynner.

På somren det sent er,
alt ferien endt er,
og så er det skole og lekser igjen.
Så mangt skal der læres,
og pensa fortæres
mens vinteren snegler i uker sig hen.

En plan og parole
for lærer og skole
har byen nu endelig laget i stand.
Av innhold og bredde
den er — skal jeg vedde —
det beste vi har i vårt land.

I mange små hoder
man visdommen poder, —
det tidlig må krøkes som krok skal bli.
I rader av benker
de lytter og tenker
de mange vi engang vårt samfund
skal gi.

Sancho.

Hesten.

Ukens vise denne gang,
den skal være hestens sang,
ridehesten, slanke kjekke,
gampen som må lasset trekke,
striglet hoppe, rask for kjærra,
ragget øk — og bare mærra,
hingsten, premiært og traver,
jelgen som for selden slaver,
— alle av den samme arten,
Gulen, Gråen, Blakken, Svarten.
Vogna trekker de, og ploget,
tunge stokker frem fra skogen,
kirketuren må de gjøre,
samme hvad slags vær og føre,
høi på låven, frau til hagen,
slite, slepe hele dagen,
sprenge op de bratte kneiker,
lasset tungt — og hesten veik er,
— nytter ikke. «Hei nå gampen!»
— Det blir ofte rapp av tampen.
Aldri får den lagt på lønna,
sjelden nok blir hørt den bønn
stakkars hesten stille ber,
— sukk vi hører, intet mer,
blanke tåre fra dens øie,
etter dagens strev og møie...
Enser vi det, sukket, tåren?
Hesten, blir den her på går'en
stelt om, klappet som en venn?
Eller får den slag og skjenn?
— Snart begynner onnens yrke,
hestene får prøvd sin styrke.
Våren kaller, hypp og hei,
plog og harve skal iver.
Stell da hesten din, du næste,
det er og for dig det beste.
Hør dens sukk, og lett den strevet,
lønn du får, som det står skrevet.

Sancho.

Utenfor plan.

Skolene begynner smått,
men det går nok heller trått
med å få lokaler.
Nu på gammel vis en må
rundt omkring på gårder gå
etter skolesaler.

Sammendragningen, som tenkt,
akk, den er i stykker sprengt
som så meget annet.
Lagte planer styrtes om,
hist en slå og her en bom
stenger — — vaktbemannet.

Ungene sig kjenner lei,
gamle gode skolevei
får de ikke traske.
De var lovet tur med bil,
men må gå op til en mil
med sin tunge taske.

Dager kommer, uker går,
en får håpe næste år
alle skoleklokker
ringer inn fra frikvarter,
slik de skal (men nu ei skjer)
lubne norske pjokker.

Sancho.

Blending.

Nu legger vi stua i mørke
og gatene likeså.
I mørket er alle små katter
like ukjennelig grå.

Bare små nødens lamper
i gatene lyse skal,
at ingen, på hjul eller føtter,
utsettes for knall og fall.

Blendingspapirene stiger
langt over paritet, —
de mørkets gjerning skal gjøre
— i menneskekjærlighet.

Dobbelt blir høstens triste
stemning i norske hjem,
— over den lange vinter
ser vi mot våren frem.

Hvis ikke krigen forinnen
skulde ha endt sin dont,
slik at vi alle sammen
kan stille på fredens front.

Imens må vi mørkelegge
vårt lys under skjepens karm,
— gjør vi det ikke kommer
politiet i hugen harm.

Det er straff for et lys som brenner
og kaster sitt skinn på jord.
Se op før du gløtten tenner
at den ikke i natten gir spor.

Vel møtt da min venn i skyggen
gjennom en vinter lang!
Bak dine blendede ruter
aner jeg mollstemt klang.

Men du skal se det lyser
ennu en gang i nord.
Ja, du skal se det ennu
engang vil bli fred på jord.

Og da vi ilsomt kaster
blendingspapiret bort;
— det krakk blir på blendingsbørsen
når lyset slår op sin port. —

Sancho.

Rykte Lettpåta.

Ryktene går fritt omkring,
er innom alle steds en sving
og kan så mangt berette.
De fyrer løs på løst og fast,
gir sig med alle ting i kast
— kan hvad som helst besette.

Som vinden kommer de — fra hvor?
og farer — ja hvorhen på jord?
— de sprer sig nett som pesten.
På tungebåndets rem de går,
til verdens ende raskt de når,
de er som fjær i blæsten.

«Du har vel hørt?» «D' er sant og
vist».

«Ja, sant ja — han som sa det sist
har det fra sikre kilder.

— Det hjelper ei om næste døgn
det hele er slått ned som løgn,
straks skapes nye bilder.

Der hviskes gjennom nøkehull
all verdens eventyr og tull
om ditt og datt og dette.
Mon noen verdens makt kan slå
av marken Rykte Lettpåta,
den farlige kokette?

Sancho.

Sommertid.

Tiden går så farlig fort
fra vinter og til sommer.
En times tid, så er det gjort,
og våren lystig kommer.

Søndag var det vinter, hu!
no sommeren vi priser.
Den kom som kalt i samme nu
vi dreide på vår viser.

Og skulde det bli frost og snø,
vi mere vis'ren dreier,
og absolutt det da blir tø
og sommergode greier.

Men slik man gjorde ikke før
og nyttede patenter. —
Har somren ikke god nok bær,
vi simpelthen den henter.

Sancho.

Ukens visestump.

Mål-song.

No lata oss blåsa i Vestlandets lur
og døyva og drepa all nordlandsk
kultur
og serleg det nordlandske målet. —
No sette me knotet på høgaste plass
og dømme tell heil-dauden målet
hans Dass
for det herlege sætisdals-gnålet.

Med åbot på døsa og semja og slikt
som mål-hesta bruka for riming i dikt
me tende oss eldhuga loger.

Og hvis du ei remja på synnmørisk
mål
og gjer på det nordlandske målet
ditt kål —
du er ikkje sul- sulaboger. —

Og skriv du tedømes ei Herre og Gud
på einsretta mål slik som

Edevart Ruud,
så er du 'kje sjettvatten verda.

Nei, kle deg i bunad frå Synnfjord
og Voss
og skrot i det målet vi brukte hjå oss
det som Asbjørn brukte på ferda.

Ti nu er det klingende nordlandske mål
på sætisdalstunga blitt remjing
og gnål

i den knotande vestlandske verda. —

Og Nordlandets sønner som
«skulgått» her går
og burde vært «hovding» i Nord-
landets vår,
dei skrota i fedrene-arven. —

Men kjerka på Trones ho står der
ho står
og synger om målhesten — gam-
mel og sår:

Han sveik oss, han sveik oss —
den skarven. —

Ganko.

Ukens visestump.

Storrengrjøring.

Skribenten hr. «Johan» er blitt
næsten vill.
En opvask som byen kan glede sig til
skal han være mann for å lage.
Og når «Johan» går løs med å
vaske og gni
da vil nok opvasken førsterangs bli
for hr. «Johan» er dreven i fage!

Hans fingre vil ikke imellem bli lagt
nei «Johan» vil bruke sin ytterste
makt

han derom oss alle forsikrer.
Nu skal det bli renslighet over en
bank,

gud nåde den stakkar som føler sig
krank
en «likkiste» «Johan» ham spikrer

Hr. «Johan» er rasende blitt ud i hu
han vil vaske fra morran til klokka
er sju

etter to kroner timen i gasje.
I byen skal allting bli skinnende
hvitt,

hver eneste krok skal bli kvittet
all skitt,
— det blir sagtens så my til
staffasje.

Sancho.

Ukens visestump.

Et vakkert dikt.

Solen svandt bort bakom skyen,
sneen drev hen over byen,
plutselig stod vintren for døren,
— det var da også som Søren.

Fremover får man i skolen
lære lekser om krigen i Polen;
men på Vestfronten blir det nok
intet av,
der soldatene sover i skyttergrav.

Igår en privatvil var ute
og kjørte lyst i sin vanlige rute,
som kraftkilde brukte den — ikke
bensin,
men simpelthen rabarbra-vin.

Det lysner, nu får vi i boksen
av den kommunalt innkjøpte koksen.
Det blir proviantering igjen, skal
du se,
med litt underballanse, og det.

Historien gjentar sig ofte,
den forrige krigen, vi lofte
skulde være den siste på kloden,
men nu er den igjen blitt på moden.

Forskjellen er bare den lille
at vi får ei, så gjerne vi vilde,
drive jobbing i skala den store;
men hvem vet, kanskje fanger dog
bor'e.

Ja, nu skal vel maten mig smake,
som jeg meler min egen kake.
Jeg får melet på kort,
det er just ikke stort,
men alltid nok for en dikter-krake.

Sån kan jeg sitte å perse
pegasusen min til å verse;
og syns De ei dette er et vakkert
dikt,
da forstår De Dem ikke på slikt.

Sancho.

Ukens visestump.

Narret april.

Det dryppet og dryppet fra takskjegg
og karm,
og solen den kjentes da virkelig varm,
en flue som summet, en stær med
sitt floit,
et skjærereir ferdig i rognbusken høit...
Våren? — Javisst var det våren!

Se her:
«gåsunger» alt på de nærmeste trær!

Vi drømte om trippende erle på tun,
om verden så smilende yndig og lun; —
vi børstet av vårfrakken vinterens støv,
og tenkte på suset i sommerens løv...

Ja, kort sagt: Vi gikk her så glad
og så yr,
mens vinteren ebber og våren den gryr.

— Men så kommer nordenvindskongen
igjen.

Brutalt over heiene jages vår venn
den purunge våren, som nynet og
sang.

— Her sitter vi «klomset», med
nesen så lang,
og hutrer av kulde, med tilfrosset smil;
— jo sandelig, der blev vi narret april.

Sancho.

Ukens visestump.

TELEFON.

En forsamling med titelen «general»
er ikke en ting av de lette.

Den ofte kan kreve det syndige bal,
— det sanner nok sikkert hr. Klette.
Først kalte han sammen til møte,
men akk

av det blev det bare protester.
Hr. Klette allikevel stod ikke blakk,
han red sine salhøie hester.

For annen gang byr han til samling
i flokk,
i spenning vi går her og venter.

Innkallelser har man i hvert fall
fått nok,
— og går de ei pol'ti dem henter.

Hvis mer avertering i kontra og pro,
og vansker for ham som bestyrer,
blir endskapen den kanskje,

får en vel tro,
at vårt abonnement man fordyrer.

Sancho.

Ukens visestump.

Mai—juni.

Mai, «du skjønne, milde»,
det var ilde
med din skjønnhet denne gang.
Takk, at du drog avgårde
med alt det hårde,
som gjorde oss våren så vrang.

Juni, din sol vi venter, —
nu du oss henter
den sommer vi stunder til.
Slå dørene op mot charmen
og sommervarmen,
— skjenk oss litt sang og spill.

Gjør grønt du i eng og hager,
gjør natten fager,
og skjenk du oss alt du kan
av varmende gledesbyger,
mens sommeren smyger
henover et blomstrende land. —

Sancho.

Ukens visestump.

Til fjells.

Folk reiser på fjellet.
Jeg ønsker dem hellet,
i skidrakten, sveisen,
i hytta ved peisen,
på fart over flyen
langt søtten fra byen,
ja hvor de enn farter
med kompas og karter.

Kom brune tilbake
du Jens med din make,
du Laila og Tuppen
og Tømmeråstruppen,
du Einar og Jenny,
Nilsine og Henny,
ja alle tilhøpe:
«God tur!» vil jeg rope.

Jeg blir her i byen
med hele revyen
av gamle, som halter,
som vrikker og vralter,
som ikke er træler
med føtta på fjæler,
som ikke har tinnene
med alle minnene,
— kort sagt: skryteserien
tilbars med fra ferien.

Vi er kanskje bleike;
tør ei ta en kneike
med telemarksving
som en skitt ingenting.
Vi er dydig beskjedne,
med ankler uvredne,
med kneledd på plass,
— ja så rent utilpass,
sammenlignet med «moten»,
som i randslen har foten,
som har armen i bind,
— men er brun i sitt skinn.

Ja lykke på turen!
Hils røi og tiuren,
hils Pan, han med kloven
der langt bort i skoven! —
Kom hjem da med helsa,
du Erik og Elsa. —
Bruk sansen og innse
at også til pinse
det kan være bra
sig en fjelltur å ta.

Sancho.

Ukens visestump.

På tokt — og hjemme her.

«Olav Tryggvason» skal dra
nedover til Spania.
Tenk det nu sig arter slig:
Nygaardsvold vil leke krig.

Komiteer tenker hårt
rundt omkring forsvaret vårt:
Er det nu forsvarlig, mon,
bort å sende «Tryggvason»?

Tenk om krig det hjemme blir,
børsesmeil og kniv av slir,
— og så «Tryggvason» er vekk,
gått på grunn og sprunget lekk!

Da vi simpelthen ei kan
føre krig i dette land;
— Norges maritime makt
spansker om og er på — vakt.

Store sak i tingets hall:
«Tryggvason» skal — ikke skal?
Ute eller hjemme best?
Saken tungt går over lest.

Komiteer tenker stridt:
Hvordan-dog-måskje-hvorvidt?
— På tokt det sikkert bær avsted
engang etter Francos fred.

Sancho.

Ukens visestump.

Nattvarsel.

Nu daler sol
etsteds bak pol
og lager skumringskveld.
Beskjeden er
til hver især:
Nu som'ren er på held.

Om kort den var,
den med sig bar
et veld av lys og liv.
Og nu den går,
oss sukke når
fra bekkens våte siv.

En skumringskveld
i som'rens held,
så vemodsfull og skjønn.
Det suser blødt,
vi drømmer søtt
om som'ren deilig grønn.

Så går den bort,
og høstens port
blir slått på vide vegg,
for gufs og gny
fra tordensky
og vilde stormers knegg.

Dal sol i vest,
kom veldig blest,
kom natt med gru og gny.
Bak nattens port
den seirer stort
en vår og sommer ny!

Sancho.

Ukens visestump.

Sol sør i skaret.

Sol sør i Skaret,
den kom da tilbars,
— og gleden i sinnet,
den er da tilsvars.

Sol sør i Skaret,
så gyllende rød.
På døren den jager
all klage som lød.

Sol sør i Skaret,
å nei for et syn!
Nu skinner den helt
ned til kalen i by'n.

Sol sør i Skaret.
Iår som ifjor
den hjelper, for atter
på livet vi tror.

Sol sør i Skaret,
den stiger hver dag,
og stråler mot kinnet
med velbehag.

Sol sør i Skaret:
velkommen du vær!
Uten dig var det ikke
værendes her. —

Sancho.

Ukens visestump.

Byen og badet.

Folkebadet er i vånde,
folkebadet har det sån de';
og kommunen taper penger,
derfor renslighet den trenger.

Hei du skitne, fele krisen,
du må ikke se på prisen,
den er billig her i badet,
flina — skjønner du må ha det!

Vil du herde kroppmaskinen,
gjøre slutt på sykdomspinen,
ukentlig du går i badet,
Brochmann, det var han som sa det.

Da du holder sykdom borte
verkefingre, svulster, vorte,
tyfus, gikt og influensa,
— bad om du så pungen lensa.

To ting derved du kan frelse:
din og din kommunes helse,
du blir sund og frisk som fisken,
kemneren får «pæng» på disken.

Altså: byen går i «dampen»,
om så skjorta må i «stampen».
Byens store sak er dette:
Den skal av sig skitten tvette.

Sancho.

Ukens visestump.

Våt sommer.

Det skulde vært sommer,
men tror du den kommer,
— å langt der ifra.
Vi går her og fryser
forkjølet, og nyser,
— det er ikke bra.

Vi går her og glaner,
og solen vi aner
i ny og i ne,
mens skyene lekker
og sommeren trekker
fra landet avste'.

Vi leser med harme
om torden og varme
i landet der sør;
om velmodne næper,
og solstikk som dreper
budeier og kjær.

Nu stæren sig flokker,
og håpet den røkker,
— snart er det jo høst
med avl på låven
og hvin ut ved noven
av stormenes røst.

Bedragne vi sturer
mens regnet fremturer
og alt synes dødt.
Jeg ærlig bekjenner:
Som Simensens venner
jeg rett nu ser rødt. —

Sancho.

Ukens visestump.

Sankt Hans-kveld.

Det er sommersonne og varme,
selv i skyggen er det hett.
Alt er lyst og bare charme,
livet er blitt, hei, så lett.

Og i kveld ved bålets flammer
høres sommernattens sang.
Gylt er alle fjellets kammer,
— det er Sankt Hans nok en gang.

Dypt i skogen alver danser,
ørreten i elven slår.
Skjønnhet fyller alle sanser
der vi inn mot somren går.....

Han og hun på stien vandrer
mens de bygger drømmeslott.
Tiden kanskje litt forandrer
for de alt har ferdig fått. —

Men i kveld da er det bare
lykke, lys og fremtids tro.
— Måtte det alt sammen være
for de mange to om to!

Sancho.

Ukens visestump.

Skjønne dager.

Dagene drøi av varme,
sommeren kom til slutt.
Nettene har sin charme
for elskende pike og gutt.

Fjorden sig speilblank breder,
fløret av skib i fart. —
Gleden ved livet leder,
og leder oss hektisk hart.

Alt som var grått og øde
er feiet ut av vårt sinn;
solen det skinte til døde,
og dagen er din og min.

Alle vi vil oss fryde
og takke for hvad vi fikk:
En tid uten plett og lyde,
— berust som av gudedrikk.

Sancho.

Akk, siden jeg ovenstående diktet
har solen oss grundig i dagevis sviktet.
Det regner fra åpne himmelens sluser,
og atter vi stemning den mørke huser.

Henrik fra Grøtavær, du fikk dog rett.
Spå bare mer og gå aldri trett.
Alle nu tror på din «vintervei»,
— ja, ennog en vantro Thomas
som jeg!

D. s.

Ukens visestump.

Et storverk.

Hr. Stordahl er reist
for å minske vår skyld;
nu blir det nok orden i tingene.
Men mens han er borte
og klemmer vår byld,
sig, hvem skal så ta imøt springene?

Marthinussen kan jo
ei klare det alt
i netterne og alle dagene.
Med fyring og kastliner
kan det gå galt
mens han vifter med signalflaggene.

Men gjelden må lettes
og gjøres kompress, —
alt annet får drive så lenge;
han derfor har tatt
med sig sekretær Ness,
— skitt i litt mer reisepenge!

Nu gjelden blir slettet,
og velstand det blir, —
for Stordahl vi løfter på hattene.
Næste års skattsedler
blir rene svir,
for slutt er det da blitt med skattene!

Sancho.

Ukens visestump.

Rødøy og Bleiks- smeden.

Endelig fikk Rødøy sagt
ordet — og det var fullbragt.

Rødøyværingene kunde
etter valget rolig blunde.

Me skal komme når det passer
frem med våre urnekasser.

Smått de tellet, smått de røkte,
mens en smed i landet spøkte.

Smeden, Brochmanns siste chansen,
holdt sig stadig på balansen.

Rødøy tellet smått, og hvilte,
— hele landet nær fortvilte.

Endelig fant Rødøy tallet,
— smeden gikk bardus i fallet.

Selvvirksom han nu kan smede,
mens partiet ham begrede.

Men hør Rødøy: Det går ikke
mer som lus på tjærestikke.

Se å få litt fart på fingra,
når i valget landet slingra.

Ellers får I ikke velge,
og må helkøkt Tranmæl svelge.

Sancho.

Ukens visestump.

Skuddagen.

Imorgen er det skuddag,
— alle jentene kan fri,
og vi som kalles mannfolk
kan gi kurvene og si
at vi iallfall tenke må
på saken nogen da'r
og helst også forhøre oss
hos bade mor og far.

Jeg vet at jenteiriere
av det moderne slags,
som koner kan bli vanskelig
for oss å gjør til lags.
De smeller hardt i dørene,
de bruker munn og vil
slå om sig med at det var dem
som fikk det hele til.

Og derfor bør vi akte oss
for skuddagsfrieri,
og jentene som flyr omkring
og vil sitt hjerte gi
til dig og mig, — for bak om
disse pudrede små smil
der lure kan en Amor
med en slemt forgiftet pil. —

Sancho.

Ukens visestump.

Sommer.

Nei maken til sommer
jeg aldri har sett,
solen den flommer
og livet er hett.

Man svømmer og bader
og brunes i skinn
av sol i kaskader
og svalende vind.

På bygda man onner
og samler i hus
av høilass i tonner
— et arbeidets sus.

Han Nils op i bakken
han svetter og strir,
det samme gjør Blakken,
mens lassene glir.

Ho Malena raker,
og riven går svint
mens solen den baker
— et høivær så fint.

Jo, sommer vi skriver,
og takker for den,
mens jakken vi hiver,
i klækottet hen.

Sol er det ute
og sol i hvert sinn!
Vi åpner hver rute
og slipper den inn!

Sancho.

Ukens visestump.

Vi venstre.

(Vuggevisemelodi).

Vi, det vesle venstre,
tre mann høi vi er jo blott,
men vi manøvrerer godt,
og vant jo slaget — næsten.

Vi er radikale!
Bare pass jer, borgertroll!
Vi kan være slem som Knoll
og Tott, de viltre basser.

Vi gjør lykkens prøve
i en eske, dyp og sort.
Doktor'n vår nok kom til kort;
men på'n igjen, vi øve.

Vi har de sociale,
D. N. A. og D. N. K.,
med oss, så det skal nok gå
i denne rene blokken.

Ja, rent og pent vi har det,
riktig høgtidspussa her.
Ikke kjøp og salg, — sån der
for oss det ikke ligger.

Nu skal venstre sove,
sove søtt i Graadahls arm,
ligge der så lun og varm
til neste nyttårs-vake.

Da vi esken prøver
nok engang. Måskje den vil
gi oss vinst i våres spill
og lek, vj snille gutta.

Sancho.

Ukens visestump.

Ropet fra Bjarkøy.

Bjarkøy vil ha lysets prakt
når det snart i denne trakt
mørke kvelder blir.
Og jeg støtter dette rop
fra et øifolks store hop
som mot mørket strir.

Oljen, ingen vet hvordan
det blir med den i dette land
nu mot høstens natt.
Under tak i stuens rom
henger oljelampen tom,
så bare husets katt

frem kan finne sig en vei.
Stillingen er, akk, så lei
— noe gjøres må.
Derfor roper Bjarkøys folk
ved sin gode, djerne tolk:
Vågsfjord, nu la gå

med å bygge ut ditt nett,
gjør oss vintren lys og lett,
skaff oss pære-lys!!
Ellers blir oss natten lang,
vinterveien tung og trang
og fylt av mørkets gys!

Og jeg håper Vågsfjord vil
venne lydhør øre til
og sprengje nattens gru.
Send vår sagaøy den gnist
som gjør livet lyst forvist,
— gjør det nettopp nu!

Tore Hund den høvding brav
da vil gledes i sin grav
hist i fremmed jord.
Han stod lyset hart imot,
men det standpunkt var no skrot,
han vilde sagt, jeg tror.

Sancho.

Ukens visestump.

Fenomenet i Rombaksbotn.

Det meldes fra Rombaksbotn
om torsk som i store flaker
går der så vinter-gotten
og livet totalt forsaker.

Luset og sår på skinnet,
dvask og uspiselig mager
vagger den om der inne
apatisk som en araber.

Sakkyndige fiskere sier,
at leve det kan den ikke.
Den går der på døden og bier,
og lar no sitt hus besikke.

Men hvordan kan det dog være
med disse fiskenes planer? —
Det er nok en mystisk affære,
hvorom intet vi mennesker aner.

En mann, som ideer lar grosse
her på det heimlige berge',
sier: Den kanskje vil trosse
seg hemmelig over til Sverige.

La være hva vil — den skreien
synger på gravsalmefonen.
Den feil tok av vinterveien,
no er den i faresonen.

Sancho.

Ukens visestump.

Vinterveien.

Lørdag 12. februar.

Det sner — og han Henrik på Grøta
fikk rett.
Som spåmann det er han nå helt
overtruffet.
I byen man måkker med spader
og brett,
for sneen fra dørene bort å få skuf-
fet.

Jo, Olsen på Grøta med sin vintervei
kan dette med sneen og vinden og
været;
beskjeden den gir han på forhånd
helt grei,
og dertil så er den oss gratis for-
æret.

Og skulle det hende en gang eller to
med plaskregn istedet for snedrev
i skavler,
så skyldes kan dette, det må vi da
tro,
en feil på den himmelske vinterveis
tavler.

Men dette å feile jo men'skelig er,
det hender da titt nok i jordlivets
vrimmel,
så tilgitt er Henriks små feiler om
vær,
som leses skal av høit der oppe på
hinlen.

Sancho.

Ukens visestump.

Sommer og onnetid.

Endelig ble det da sommer og sannt
her «nordenfor folkeskikken».
Om jeg no kunne en spånhatt fått lånt
— den er riktignok uten for skikken —
så kunne jeg prise, i full mundur,
hver time med solvarm lue,
no kan jeg det bare i hverdags-
struktur
med min loslitte sikspens-hue.

Forresten så er det visst mote blitt
å opptre med bare hoder, —
de kan være av høyst forskjellige snitt
og deles i ymse roder,
noen har hår på, mens andre er fri
— jeg vil dem ikke håne, —
og flottere kan det vel ikke bli
enn både med sol og måne.

Og no gjør vi det som vi bør og må:
virke i bondens yrke.
For det er sikkert som lås og slå,
vi har kun vår egen styrke
å holde oss til for vårt brød og
vår graut,
ergo vi grøden høster,
åkren for mennesker, engen for naut
til mat og til ullgarn-nøster.

Ute langs strendene, vidt over bygd,
inn etter lange daler
arbeides det flittig for livets trygd,
alle i truskap baler.
Ledige hender i denne tid
er et forargelsens merke.
Altså: No gjør vi hver enkelt vår flid
og måner oss jevnt om verket.

Sancho.

Ukens visestump.

Hundredagshåp.

Skal vi ikke sola få
mere her i år?
Hvordan skal det med oss gå
— ille, jeg dig spør.

Høiet har det vått og trist
i hesjer og på eng.
Bonden går her mutt forvisst
sammen med sin dreng,

Hundredagene vi har,
og chansene med dem.
I gamle dager slik det var
at kom de våt og slem

Altså venter vi rett nu
solens varme skinn.
Ellers blir det bare gru
i mange nordmenns sinn.

Sancho.

Ukens visestump.

Den tapte sommer.

Tidens spørsmål stadig er:
Somren, hvor har den tatt veien?
Dag for dag det samme vær
stormer frem som Åssgårdsreien.

Mellem lyngen blåe bær
hutrende i kulden gyser;
folkene i vinterklær
går omkring og næsten fryser.

Værets guder hver især
ingen nåde jorden skjenker.
Skjelvende i sine knær
menneskene står og tenker:

Synden i sig straffen bær,
her blir ryddet op i tiden,
hugget om de visne trær,
— de med håp for står til siden.

Sommeren er ikke her,
— er det noen andre steder?
Vi kun tror det med besvær,
— verden ligger som den reder.

Vi må få hverandre kjær,
så vil solen atter skinne.
Vi må danne borskaps hær,
utad som i sinn derinne. —

Da oss somren kommer nær,
varmende og mild i røsten,
sommer både her og der,
sommer midt i svarte høsten.

Sancho.

Ukens visestump.

Mørketid.

Det natt er om dagen,
og dag er om natta,
for da skinner månen;
men sola er dratt a'
til sydlige trakter.

Vargen og gaupa
i friheten trives.
Om navnet forresten
fremdeles der kives.
— Skal tro man får skutt
dette dyr av de slemme,
det alle kan se
som har børsa si hjemme.

Vi strever mot jul
og har hendene fulle
av handel og bakst,
og lar kronene rulle.
Gaver skal lages
med ønsker og hilsen
til Persen med barna,
til Hansen og Nilsen.

Sancho.

SKUDDÅR.

Det er skuddår i år, og jenter kan fri
så mye de bare orker,
— og siden så flyr der i masser forbi
av barselvarslende storke.

Nettopp i dag er det skuddag, og det
får en sannelig se til å nytte.
Frierføtt-jenter som fallende skré
kaster seg over sitt bytte.

Jeg elsker deg Peder, si er du
meg kjær,
så kom her i mine arme.
Jeg har punkter og sånt til litt
brudeklær,
og har, som du ser, også sjarme.

Det er ikke greit å si likefram nei
til en slik liten yndig sylfide
med cutting, litt lepperødt,
hatten på snei
og en munn som så deilig kan si det.

Nei, kurven, han tør ikke sette
den fram,
altså sier han ja, a la triste,
om han vet at han her får i håret
en kam
av det ribben Gud Adam lot miste.

Og møer av pepperets alder og år
no går de til kampen på valen.
En framstod og fridde til meg
her i går,
under kjolen stakk dusken på halen.

Altså en hulder, — men kom bare an,
skal det være, så skal det være,
med eller uten en hale. En kan
ikke koirger til damer forære.

Sancho.

Ukens visestump.

Tyttebærdag.

I dag er det tyttebærdag her i bygda,
jeg mener da Sandtorg kommune,
forståss.

No gjelder det at noen hver får
seg trygda,
fylt korgjer og spann, og det uten
å slåss.

— Der drar de av gårde, kvinner
og barn,
i kappgang de travet til tyttebærli.

Heime med grytene steller vel farn,
suppen den svir nok, og han sier «tvi».
Hender av lyngstikker plukker
og sanker
røde små bær, og det monner i kopp.

Snart er de fylte og bæres i hanker,
fra tue til tue gjør ungene hopp.
— I tyttebærskog er det moro å være,
lekser og slikt kan de blåse en marsj,
plukker og spiser alt de kan fortære,
først seinkvelds i skumringen er
de tilbars.

Sancho.

Ukens visestump.

Lang ventetid.

Mai er født og båren,
himlen er blank og blå,
men det som skal være våren
fremdeles vi venter på.

Mai, du skjønne, milde,
heter det i en sang,
— mai som gjerne vilde,
det var nok en annen gang.

Vi går her i vintervåtter,
med kalosjebetrukne sko;
med varme det mindre enn smått er,
så intet kan vokse og gro.

Våren er heftet på veien,
det skyldes vel krigen, det og.
Kom sønnvind, riktig en grei en,
i tøende seiens tog!

Ja kom alt som liv kan bringe
i mulden, som venter sitt kall
ved våren som frem skal springe
og reise fra død og fall.

I mens vi tålmodig venter,
i morgen det kanskje skjer
at våren oss yr innhenter
— hvis bare da ikke det sner.

Sancho.

Ukens visestump.

En fiskers klage.

Stakkars han fisker,
han får ikke fiske
— ialfall slett ikke med trål.
Og så må de fleste
av fiskerne flytte
på landet og plante sig kål.
Men råfisklag får de,
og agnlov og annet
til «næringens virke og vekst»,
ja lover og forbud
så mange at neppe
de klarer å lese hver tekst.

Og organiserte
de alle skal være,
og sverge til marxismens brand.
Om ikke en mort
de i havet får fange
gjør mindre, ja ikke det grand.
Nei har de kun boka
på lommen, og stemmer
alt etter den rette kulor
så skal de nok få det
så bra — ja langt bedre
enn de hadde det noen gang for.

Kveita i havet
— gud nåde den stakkar
som fanger den i februar.
Kveita har ferie,
barna skal kose sig
sammen med mor og med far.
— Sett dere hjemme,
i fiskere gjeve,
og skriv etter bidrag og slikt.
Gå på kommunen,
budgettene deres
står saktens for ennu mer svikt.

Boka på lommen,
forbudsparagraffer,
og nødsarbeid så dan og van.
— Fremtiden lokker
med lys og med hygge
en inngjerdet fiskernes mann.
Snart fredet blir vel
både hysa og skata,
og marulken, brosmen og ur,
— og så kan vi kose oss
stadig på landet,
for i fisket er evighets «stur».

Sancho.

Ukens visestump.

Min potethage.

Min potethage er min fryd,
den ligger her og gror.
Nu blomstrer den og er en pyrd
som setter sine spor
i all min tanke, all min lyst,
og gjør meg livet godt.
Jeg trykker den inntil mitt bryst
— den har mitt hjerte fatt.

Jeg vet de tusen knoller små
nu vokser og blir stor,
og der er hvite, gule, blå
som under mulden bor.
Mitt potetgress er høgt og grønt
med blomster i sin topp,
de står der og gjør livet skjønt,
helt til jeg tar den opp.

poteten, som jeg på mitt bord
skal ha som daglig kost
— såfremt den ikke, som ifjor,
blir ødelagt av frøst.
Jeg går langs rendene og ser
min velstands makt — in spe,
og vet at den blir mer og mer,
helt til den første sne.

Ja, seden nu er den blitt mor
med mange barn i fang,
fra store til de ørsmå nor,
som større blir en gang.
Hoho, mitt rop med fuliblods rost.
min åker er mitt gull,
som snart skal gi en herlig høst,
min kjeller — nesten full!

Sancho.

Ukens visestump.

Seks små vers.

Vi samler i lader, vi fyller i hus,
i kråskapet står mange velfylte
krus.
Vi matauker alle så godt vi formår.
for veien er lang frem til kom-
mende vår.

Vi spinker og sparer og drøier på alt,
på ferskmatt og slikt som er ned-
lagt i salt.
Til middags imorgen vi plystrer
en vals,
og til kvelds går en polka ned gjen-
nem vår hals.

Se da går det hele jo mest som
en dans,
— vi matauker, matsparer godt her
til lands,
og klare oss skal vi til kommende
høst,
fra overste dalen til ytterste Røst.

Nu savner vi bare de tyttebær små,
forresten vi har ikke stort av de blå,
og kjøttønnen står der så rund og
så from,
dessværrer den blir der nok stående
tofta.

Allikevel plystrer vi polka og vals,
vi slipper å kjøpe hvad ei er til sals,
så sparer vi penger og melder
oss rik,
— i tider som disse da har det
sig slikt.

Men kloden og klokkenes vis're går
rundt,
av dager og uker snart blir det
en bundt,
— og endelig lyder fanfaren: Hå hei!
Freden, her kommer jeg, kjen-
ner du mig?

Sancho.

Ukens visestump.

Sommerfunderinger.

Igår kom det varme i været,
ja det tok næsten fyr i min hatt,
så vi blev da med somren beåret
for september med høsten tar fatt.

Fru Persen fant frem badedrakten,
og de blomstrede kjoler kom på.
Igår aftes begynte jeg jakten
etter mygg som på blod sig forså.

Og i havene blomster sig koser,
og slikker i sig av sol alt de kan,
noen brisker sig alt med små roser.
— joda, sommeren er i vårt land!

Og man avtaler alt om Sanct Hansen,
denne natt over nettene all
da kjerringe-troll rir på svansen,
mens hr. Pan spiller op til en trall.

— Bare været nu holder så lenge?
er det spørsmål, som venter på svar,
for det kan ikke kjøpes for penger,
— og penger vel ingen snart har.

De hentes til trygder og skatter,
ofte før vi på lommen dem får,
ja til kassene hjem flyr de atter
som et olja lyn ingen vist når...

Men snakker vi pent med Vårherre
er han snill, som han er det så titt,
— han gir oss nok sol og det derre
på en langsiktig kassakreditt.

Sancho.

Ukens visestump.

FLUEN.

Tung til beins den stabber om
på min vindus rute,
minner mest om et fatom
— sommeren er ute.

Det er kanskje siste gang
og aller siste runde,
flyger uten sum og sang
— kun såvidt den kunde.

Vandrer om så død og dvask,
beina går i knute.
Faller så med et kladas!
— snipp og snapp og snute.

Sancho.

Ukens visestump.

Det „rørende“ venstre.

I venstre er det splid og kiv,
og Evenrud han megler;
han stive vil det svake siv
med nye forholdsregler.

Mens Johan L. til høire går,
hans radikale tropper
i Tranmæls have freidig står
og skyter friske knopper.

Et landsmøte det snart skal bli,
hvor flokene skal greies, —
og der vil da — formoder vi —
all uren ånd utfeies.

Ja Johan Ludwig Mowincekl
er kommet op å kjøre. —
Men mon han ikke synes lell
det er litt ekkelt føre.

Sancho.

Ukens visestump.

Om ingenting.

En skriver titt om ingenting,
jeg gjør så her.

Min hjerne løper tom omkring,
så uten alt besvær.

Jeg plystrer og er gla så smått,
og det er bra,
og gleden har jeg gratis fått
— men hvor i fra?

Min gaudaost er hard som flint,
så aldri den
meg glede kan — den gjør meg sint
ja om igjen.

Min sko er uten sålelær
og suger vann.

Jeg fryser støtt på mine tær,
så godt jeg kan.

Min pike hun har gått sin veg,
uhu, uha!

Du skulle kjent, hvis det var deg,
hvor slikt kan slå.

Men like fullt så er jeg gla
og trives godt,
— og håper alle har det bra
i stort og smått.

Pisk sorgen bare opp i skum,
den blåser bort,
og gleden den får atter rum,
og gir rapport.

Sånn sitter jeg, mest for komers
og dingeling,
og tøver sammen åtte vers
om ingenting.

Sancho.

Ukens visestump.

Flis og planke.

Det truer oss en krig påny,
og ingen steder er det ly
for bombene som springer.

Vi ryddet har vårt loft og kott,
og tror vi dermed har det godt
— men faren, har jo vinger.

Vi aner ikke stunden når
den oss for døren voldsom står
med brummende maskiner.
Sirener uler, — spring som kan!
fra himlen faller mord og brand
i djevelske laviner.

Hvem tendte denne ild mot oss?
Hvem sendte denne dødens foss?
Og hvem skal skylden bære?
Den hele slekt bør dømmes, visst,
den ryddet loft og kott og kvist,
men hjertet lot den være. —

Vi flisen hos vår nabo ser,
— ja fliser der alt fler og fler
vi lettivint nok kan finne.
Men bjelken i vårt eget kjød,
og korset for vår egen død
— vi ser det ingensinne.....

De andre er så fæle så,
og derfor Gud med krig må slå,
— de fikk det de fortjente.
Om en var ren han vilde spart,
men en — dessværre, nei blev svart
— og luntten brente, brente.....

Men sydebukken har vi, pang!
han heter Hitler denne gang
og bærer tusen fliser.
Og bjelken vår vi gjemmer godt,
den får da plass, om trangt og
smått.
på ryddet loft vi viser.....

Sancho.

Ukens visestump.

Store poteter.

At poteter borte på jor'e
i sommer har vokset seg store,
og kappes om å ta prisen,
leser vi om i avisen.

Først var det en Framnes-knolle,
stor som en melkebolle;
men så grep Sandsøya ordet
og slo sin potet i bordet.

Det skal sies om Sandsøy-knekten
at den tyngede godt i vekten;
men så er det Kvæfjord kommer
— for der var det også sommer.

Vi beundrer en Venus fra Milo,
men poteter som veier en kilo
de er òg, pokkern dundre,
også verd å beundre.

Og Kvæfjord skal ikke frykte,
det vil nok beholde sitt rykte
som en potetbygd blandt de første,
med knollenes aller største.

Imidlertid må vi melde
at Trøndelag nok får gjelde
som første hane i kurven.
— det har hittil slått nele hurven.

Der fant man nemlig forleden
en potet — den var ei beskjedent,
for denne Trøndelags-pode
var stor som et kalvehode.

No venter vi bare å høre
at man et steds nede på Møre
finner én som på alle tar knekken
og partout nekter gå i sekken.

Sancho.

Ukens visestump.

Revjakt på Kvæfjordeidet.

Og reven lå under birkerot.
Den syntes livet var noe skrot,
— så skralt med kosten, så mye sne
— og den bestemte seg for å dø.

En lastebil kom i luntetrav,
den nys fra Borkenes seg begav.
Chaufføren plutselig fikk et syn,
og jaktens iver slog ned som lyn.

Ja, mannens iver tok riktig glød
da like foran en rev så rød
han så å løpe for liv og skinn
— straks mannen tenkte: den skal
bli min.

Og gass han gav så den lastebil,
skjot fart — ja rett som en utskutt
pil.

Det blev et kappløp som endte sånn
at reven død lå i snøens fonn.

Den rev som lå under birkerot,
den var ei rapp nok på lette fot,
— og skinnets dens er vel alt til salgs
snart henger det om en dames hals

Men vidt berømt blev chaufføren som
i luntetrav over Eidet kom,
og vant i løpet, som ganske vist
for reven endte utrolig trist.

Sancho.

Ukens visestump.

SOMMER.

No er det sommer så langt en kan sjå,
dessværre er himlen for lite blå,
så sola den får bare tittle.
Det drypper fra himmelens tak
på vår jord,
og allting seg arter omtrent som ifjor
her i vår nordiske midte.

Ljåer gjør skår i de enger så grønn,
og bonden no får han for strøvet
sin lønn,
det blir avling i år av de større.
Graset han bærer fra engenes seng,
henger det opp på den strammede
streng
og berger slik sitt på det tørre.

Opp låvebru gampen drar høyhøge lass,
det smeller i spenntak, for gampen
har gass
av den saftige mat bort på jordet.
I marken går sauane og kyra så mett,
somrens oppdekning er rik og komplett,
der det ingenting mangler på bordet.

Vi venter på sola, et steds den jo er,
at den vil være oss varmende nær
og til hjelp no i sommerens yrke.
Ja, sola den gjelder det først og sist,
uten den blir det kummer og mange
slags brist.
den er livet og livsviljens styrke.

Sancho.

Ukens visestump.

Tørre tider.

Termometret står på tretti,
jamen gjør det så, jeg ser.
Pøh, det blev da orntlig hett i
byen, — skaff oss regn, jeg ber.
Bonden både tigg' og truer
om og for en dråpe regn;
men jeg går omkring og gruer
den er tørrlagt, denne egn.

Bekken ikke surler mere,
vannet er grønsket pøl.
Og — men si det ei til flere —
avholdsfolk må drikke øl.
Ja, fortsetter denne tørken
ennu nogen uker til,
er det hele snart en ørken,
og vi ligger død som sild.

— Jamen er det tørre tider,
det er både sant og vist.
Over himlen solen skrider
glødende, med takk for sist.
— Tretti grader her i skyggen.
femti i den annen vegg. —
Verge sig — se det er hyggen —
mot forsultne hveps og klegg.

Sancho.

Ukens visestump.

Tropisk.

Du store vide verden så varmt som
det nu er,
jeg og alle andre går her næsten
uten klær.

Til hvilken kant man vender sig og
hvor man enn sig snur,
man kan se folk som dyrker fritt litt
nakenhets kultur.

Kvikksøvet har fløiet lange grader-
stigen op,
og ingen aner når det vil ta endelig
en stopp.
I skyggen når det tredve og i solen
sjuogfør,
— men går det ennu høier blir vi
sikkert alle sjør.

Dog poteten den har det sundt, og
høiet tørker godt,
og bonden svetter veltifreds i vanmen
vi har fått.
Kom sommeren litt sent, den kom dog
godt allikevel,
vi håper den vil vare til augustus
siste kveld.

Å ride sin pegasus gjennom solens
glød og glo
er ikke lett og liketil, det kan i alle tro.
Og dersom disse versene blir mest
som kalkefyll,
så gjør jeg straks opmerksom på at
det er varmens skyld.

Sancho.

Ukens visestump.

Høimuglen.

Alle haver står i flor,
rosenskjønn og yndig. —
Men ved siden muglen gror
simpel, stygg og syndig.

Alle haver dufter sødt,
er en fryd for øiet.
Muglen står der helt forstøtt,
og i mismot bøiet.

Alle haver de får vann
over sine plener. —
Muglen, stakkars brune brann,
står der tørr og trener.

Alle haver har sin mor,
vernende og kjærlig. —
Muglen — alle på den glør
hatfull, si'r jeg ærlig.

Alle haver dør engang
under høstens stjerne. —
Muglen får den samme trang,
— og den dør så gjerne.

Stakkars mogle, ingen dig
savner og begræder,
du som langs hver byens vei
står til prakt og heder.

Stakkars mogle, taus og snild
står du somrer alle; —
derfor til din pris jeg vil
denne stumpen tralle.

Sancho.

Ukens visestump.

Fryseri og fest.

Det kjennes så kalt
og det «skletter» fra skyen,
— nu efter at gjøken har galt.
Slik går det
når man har fått frys'ri i byen,
det kan bli — jeg spår dig — fatalt.
Frost over åkren
og frost over engen,
— ja kalt mellem kjerring og kall
midt i sengen,
tolv-sekstende grader —
jo her skal bli liv,
når graderne virker på husbond og viv.

Til radiumfest
der nu øves og prøves
i taler og sang til musikk.
De stedlige krefter
skal slå oss for penger,
men du angre skal ei at du gikk.
For «krefterne»
skal du få føle er sterke,
og sangen til strengelek
— skal du få merke —
vil gripe ditt sinn
med forunderlig makt, —
samtidig som også
din skjerv du får lagt
til alle de andres for radiumfond.
Kom an! Vis at Harstad
kan skaffe god mon!

Sancho.

Ukens visestump.

Kullmann.

Kaptein Kullmann, vidt bemeldt,
er den siste partihelt.
På kongress i Amsterdam
fikk man høre først om ham.

Kaptein Kullmanns tapperhet
denslags er, såvidt man vet,
som i bena holder til, —
blir det krig han løpe vil.

Men i fred han er på post,
han vil spise statens kost.
Partifellene gjør blæst
av sin heltelæres prest.

Han forkynner oss no slikt:
Sviakt med omhu kun din plikt.
Men allikevel, min sønn,
skal du heve glad din lønn.

Staten kan dog ei formå
heltelæren å forstå.
Kullmann, vil du ikke stå,
straks avsted du løpe må.

Ennu er det slik hos oss,
også henved byen Moss:
Respekter din løfteed
— helst litt mer i krig enn fred.

Sancho.

Ukens visestump.

Det våres — jeg tror.

Nu våres det atter bak sne og is,
for igår sang den første stær.
Og snart hopper pikene «paradis»
på en barflekk i gaten her.

Og guttene kaster til krone og mynt,
— et vârdikt i prosastil,
som ordløs beretter: nu er den tynt
all vinterens tvang og tvil.

Se solen den rangler til sent på dag,
og tenner et flammebål langt i vest.
— Det våres, det er intet fusk og bedrag,
som svinner med nattens blest.

Hvis bare du lytter, og lytter godt,
så hører du vårens små pludrende lyd
— Og livet blir straks, å! så lyseblåt
med en ny, altforsonende fryd.

Sancho.

Ukens visestump.

Lyspunkter.

Her diskuteres høit og lavt,
så luften den er ladet
av elektrisitetetsverkskraft,
om hvordan man vil ha det.

Det gjelder pris pr. kilowatt,
det gjelder strøm og amper,
det gjelder avgifter og skatt
og lys på våre lamper.

Til enighet man ikke når
— fred er jo ei det beste —;
selv Aker efter Harstad står,
jeg nylig etsteds leste.

Og da det ingen grunn er til
å klage — klar den sak er.
Hvad er det mere dog vi vil
når Harstad har slått Aker.

Tariffene er første sort,
såvidt jeg har formerket.
Det bringer plage kun og tort
å klage sig for «verket».

Betal og tenk på Akers watt
så slipper du alt gyset, —
og Vågsfjord gjør til dag hver natt
for oss ved lampelyset.

Sancho.

Ukens visestump.

Forsvaret.

Vi trues av krig,
og er aldri helt trygge,
og derfor det gjelder
vårt forsvar å bygge.

U-båter lurar
på bytte langs kysten;
men vi har da marine
som våge kan dysten.

Hæren skal øves
til grensen å verge
både mot Russland
og Finnland og Sverige.

Men så er det luften,
der står vi litt svake,
— ja rent ut sagt
luftvernet ligger tilbake.

Vi derfor må drive
med kurser en masse;
— nu også på det felt
vi snart er «pr. kasse».

Igår var det Olsen,
idag er det Hansen
som øves til dåd
her på luftvern-skansen.

Nyss reiste Andersen
også til donten,
så rede snart står han
på antifly-fronten.

Og så kan de komme
de mystiske flyene!
det velkomst skal bli
da her oppe i byene!

Vi tar dem i luften
så sikkert som rypene,
og detter det gjør de
i gruset blandt krypene.

Og straks ropet lyder:
«Se op! for nå smeller 'e!»
vi søker oss ly
i de bomb'sikre kjellere.

Fra luften og sjøen,
som landeveistravere
kommer fienden —
men ta med jer gravere!

For her blir de mottatt
fra Stadt inntil Kjølen,
og ligge der, gjør de,
med nesen i sølen.

Og alt dette storverk
i brynje og skjoldene,
for det vi jo takke
kan nye gårds voldene.

Engang de gikk der
med brukket gevær;
men nu er det laddet
— så kom ikke her!

Og Tranmæl som raste
mot sverd og mot sabel,
nu selv går han med en,
og det en durabel. —

Vi landet vil verge
i luften, på havet!
Den innbyrdes stridsøks
vi godt har begravet.

Den sveiset oss sammen,
og spør du: Hva' het'n?
Jeg svarer: Selvfølgelig
nøitraliteten!

Sancho.

Ukens visestump.

Folket i valg.

Det lakker og det lir mot valg,
med lister mange lange, —
med litt politisk kjøp og salg
hvor fødslene er trange.

Alfons Johansen preker trutt
blandt sine «proletarer».
For ham blir feberer akutt,
hvis krisen lenger varer.

Han slår i bord og benk med makt
og roper ut til massen:
Hvis ei i gjør som jeg har sagt
det bær på fattigkassen!

Men kassen skremmer ingen bort,
det blir til smil i skjegget:
— Johansen gjør at det går fort
med økning av belegget.

Nei, ingen tror stort mere på
arbeiderpolitikken, —
for beste beina skal jo gå
til vennene i klikken.

Folk flest vil ha alt annet enn
no slikt som et teater
for dem, som fra sin grønne gren
ustanselig prater.

Og folket spør: Hva' koster all
den herlighet i lover?
— Å det skal gå som i en trall
å skaffe nok av kover.

Vi skatteborgerne skal flå
helt inn til hjerfeskallet,
så naken de tilsist må gå
som hist før syndefallet.

Men så? man spør, der mannen gla
fra talerstolen krabber:
— Tja — meget taler for man da
for su på sine labber.

Sancho.

Ukens visestump.

Det er sommer allevegne,
den iår oss også nådde,
smått det truer med å regne,
men det bare blir litt skodde.

Bonden høster høi i lade,
det blir mat til mange muler,
og han får det uten skade
av det regn som skyen skjuler.

Brynet slår mot blanke ljaen,
engen faller, riven breier,
— siden tar man fatt på hâen,
den gir også gode greier.

Sommer, slåttonn, travle dager,
og av hvil det blir ei større.
Før den første regnskur jager
er det alt bragt på det tørre.

Sancho.

Ukens visestump.

Valgets problem.

Godtfolk velgere, hva' nu?
Hvem og hva' skal vi så tru?

Skal vi sette inn på rødt,
og få det nye samfund født?

Aldor, tenk, som president!
Det han ærlig har fortjent.

Han har talt sig hes i kampen,
slitt for valgets plog som gampen.

Da er Alfons bare haren. —
Og med Tønder, prestefaren

blev det bare fjusk og knirken,
— enda han fikk fri fra kirken.

Gratis får vi alt av staten.
— Ja I kjenner vel den platen?

Skatten slipper vi — så næsten,
— så han sir ialfall, presten.

Kristendommen — for no tull, —
høire lyver dere full.

Se og les hva' skrevet står
fra Salangen prestegård

om den sak, og hold så stille,
— prat om dette smaker ille!

Nei men våbnene skal ned,
for nu blir det evig fred.

Den er nettop rekvirert,
og kan ventes avlevert

til hr. Tranmæl eller Gitta.
— Krig og slikt vi så er kvitta.

Jo, det blir vist bra å leve.
Alt vi kan hos staten kreve.

Den er, skal jeg si dig du,
slik ei grepa melkeku.

Se på russekua, venner,
har den ikke gode spenner?

Slike kuer melkes bør
til de segner om og dør.

Siden — nuja, valgets vei
skal vi vandre du og jeg.

— — —

Sedlen i vår hånd er makten.
Se nu til vi holder takten.

Sancho.

Ukens visestump.

Fotballkamp.

Tenk, fotballkamp midt i desember, —
kommer vel med i tider så daue.
Og den som fikk kampen arrangert
var vel hr. Agnar Saue.

Og jeg skal si han sparker bra
mot herrene Kaare og Sverre.
Foreløbig hans stilling er:
Situasjonens herre.

Heia, vi roper, heng i, heng i!
til sent ut på jul'aftens kveld. —
Sprett ikke op som en løve brysk
og dett ned som en sauskinnsfeld.

Sancho.

Ukens visestump.

Blandede vers.

Løvet er falt.
Nu blir det kalt,
igår var det islagte ruter.
Nesen blir blå,
frakkene på,
snart stormen rundt novene tuter

Sluknende glør
fra solen i sør
taper sin varmende evne.
Fyll så din boks
med kull og med koks,
veden jeg også vil nevne.

Vintren er nær,
skaff dig nu klær
på kort i fra kjøpmannsreoler.
Barna i by,
påny og påny,
spør om det ikke blir skoler.

Kunnskap er makt,
så er det jo sagt,
— og til nylig på dette vi pukket.
Nu ordner vi det,
såvidt jeg kan se,
ved å holde for kunnskapen lukket.

Ja, tiden er rar,
— hvad er som det var,
og hvad skjules i fremtidens folder?
Ett vi dog bør:
vårt beste vi gjør,
og klinten fra hveten vi solder.

Det landet vi har
fra mor og fra far
skal vi gi våre døtre og sønner
så rikt og så lyst,
— og i arbeidets dyst
vi det bygger med flid og med
bønner.

22. oktbr. 1940.

Sancho.

Ukens visestump.

Valgsjuke.

Valgene står for døren,
og både hr. Per og Søren
føler sig kallet til kårne å bli,
men tør bare selv ikke høit det si.

Å, som de skulde styre,
om de nu bare fikk hyre
med kommuneskuta for neste tur,
— alt skulde da komme i rette dur.

Valgsjuke mange vandrer,
alle og alt de klandrer.
De, bare de kan få tingene gjort
både rettferdig og gledelig fort.

Kommer de ikke på liste,
drar de sitt sukk, det siste
og dør kommunalt ved et valgoppgjør
som viser samme resultat som før.

Sancho.

Ukens visestump.

Høisommer.

Sån deilig sommer kan ingen minnes,
Ja, maken kan da visst neppe finnes.
Så blank som Vågsfjorden lå igår
har ingen sett den på mange år.

Og termometrenes kvikksølv stiger
mens klegg og fluer om blodet kriger.
Folk går i vannet så titt de kan,
snart fins vel ikke en mann på land.

Og så kom «Stella» og la til kaien
med slanke linjer så flott og svaien,
og byen glodde og sagde «jøi»
for frøken Slanke og madam Drøi.

Ja, «Stella» det er nu skibet v å r t det;
vi turistmessig er bland de korte,
vi har så lite å vise frem
når fremmedfolk kommer til oss hjem.

På Gangsåstoppen vi har litt planer,
en revefarm med platina-aner,
poteteshager i Kvæfjord bygd
og gamle kjerringer som har fått trygd.

Ja, og så Nupen med sol bak Elgen, —
men solen ned gikk her siste helgen,
og endelig hr. Selsbanes grav,
som ingen vet hvor den er blitt av.

Men «Stella» kommer og ser på staser
og «Stella» den er nu liksom basen.
Til neste år vi på «Toppen» har
flott restaurang med en deilig bar.
(Forutsatt Sandtorg herredstyre tør
skjenke i tilstrekkelig av frisinn).

Sancho.

Ukens visestump.

Høststemning.

Nu er det ikke mere grønt,
men gult er også meget skjønt.

Og gule blade hvirvler om,
så snart står tærne bar og tom.

Det høstes over mark og skog,
mot syden drar de tauses tog.

I lader samles grøden inn,
— så lukkes somrens siste grinn.

Plogens jern i jorden går,
en tenke skal på neste vår.

Og solen den tar tidlig kveld,
— en tid ennu, så slutt-farvel.

Da natt igjen langs Nordlands kyst,
men tiden går, og det blir lyst.

Slik har det vekslet år for år
med lys og mørke, høst og vår,

med sort og grønt og gyllent skjær,
— og alle farver har vi kjær.

— Nu spiller gule bladers streng
de stille toner med sordeng.

Sancho.

Ukens visestump.

Flis og planke.

Det truer oss en krig påny,
og ingen steder er det ly
for bombene som springer.
Vi ryddet har vårt loft og kott,
og tror vi dermed har det godt
— men faren har jo vinger.

Vi aner ikke stunden når
den oss for døren voldsom står
med brummende maskiner.
Sirener uler, — spring som kan!
fra himlen faller mord og brand
i djevelske laviner.

Hvem tendte denne ild mot oss?
Hvem sendte denne dødens foss?
Og hvem skal skylden bære?
Den hele slekt bør dømmes, visst,
den ryddet loft og kott og kvist,
men hjertet lot den være. —

Vi flisen hos vår nabo ser,
— ja fliser der alt fler og fler
vi lett vint nok kan finne.
Men bjelken i vårt eget kjød,
og korset for vår egen død
— vi ser det ingensinne.....

De andre er så fæle så,
og derfor Gud med krig må slå,
— de fikk det de fortjente.
Om en var ren han vilde spart,
men en — dessværre, nei blev svart
— og lunt brente, brente.....

Men syndebukken har vi, på ang!
han heter Hitler denne gang
og bærer tusen fliser.
Og bjelken vår vi gjemmer godt,
den får da plass, om trangt og
smått,
på ryddet loft vi viser.....

Sancho.

Ukens visestump.

Ærefull natt.

På samvittighet og ære
har jeg skrevet under på
å ha tellet mine kjære
kaffebønner, akk så få.

Hele natten trutt jeg tellet,
det var tusen seksti ni.
Kjære stat, for dig jeg trellet,
— sån må dine henge i.

Sukkeret jeg møisomt veiet
på en kjøkkenvekt, med brøst.
Femognitti gram jeg eiet
som min sukkersøte trøst.

Trett og skjelven skrev jeg under,
klokken var da kvart på fem.
Natten gikk i alle hunder,
men min ære, kjære Dem

fader Nygaardsvold, er prima,
jeg er dig som undersøtt
trofast til partiet lima,
gjennom både ondt og godt.

Sancho.

Vår vise.

Første fluene på vegg
nynner alt til livet.
Søleskvett til langt på legg,
— vårens pust i sivet. —

Snart et overflødig plagg
blir vår vinterfrakke. —
Stæren fra sin kasseknagg
solen titt må takke.

Kua rauter på sin bas,
den vil ut å danse.
Snart den fri fra tenkens lås
glad omkring kan svanse.

Bamsefar fra hiets hull
stabber frem og gløtter,
— ryster av sig sengens mull,
og drikker nogen bötter.

Jamen smakte det igjen
å fukte litt talentet, —
og den første stek vår venn
sikkert snart får hentet.

Nu hver munter liten bekk
får så nok å gjøre,
de skal skaffe sneen vekk
og lage annet føre.

Diktere sin pegasus
rider høit i skyen.
Med en blåmalt rutebus
kjører jeg til byen.

Derfor blir da dette dikt
ingen Nobelprise,
men så vidt blott noe slikt
som en simpel vise.

Sancho.

Ukens visestump.

Tidsskifte.

Norske kvinner de vil nå
sorte kjoler bære.

Odelstinget med går på
at det slik skal være.

Hittil skjorter kun de bar
— eller bukser bare. —

Gamle mor som preste far!
tidene er rare.

Likestilling skal det bli
mellem mann og kvinne.

Hun på møter alt skal si,
han skal sy og spinne.

Prekekunsten kan hun før,
ordets makt hun eier.

Vi blir preket ornt'li mør,
— kirken tom hun feier.

Husets herre det blir hun,
han skal lyde ordre.

Hun med myndig hånd og munn
allting skal befordre.

Kanskje ikke engang han
husets far får være.

Slikt er for en simpel mann
altfor megen ære.

Skulde galt skje at vi får
hunnene på nakken, —
stakkars mannfolk da vi går
og tar på oss stakken.

Sancho.

Ukens visestump.

Det var engang...

Det var engang hr. Bredeesen
en heltedåd ei øvet.

Det var engang hr. Hovensen
sig bøiet dypt i støvet.

Det var engang en tornado
som ikke vilde virke.

Det var engang en innbruddstyv
som ikke kunde dirke.

Det var engang et damelag
som tidde musestille.

Det var engang en streber som
ei åle frem sig ville.

Det var engang en spiller som
på lykken ikke trodde.

Det var engang en hage hvor
det ikke ugress grodde.

Det var engang en høk som ikke
vilde duen fakke.

Det var engang en stortingsmann
som ikke vilde snakke.

Det var engang en ågrer som
ei vilde trekke renter.

Det var engang en straffesak
foruten dokumenter.

Det var engang at varene
var, akk, så rent for billig,
og engang en kommodeskuff
som innad gikk så villig.

Det var engang kommunevalg
foruten kandidater.

Det var engang et menneske
som ikke hadde rater.

Det var engang et drikkelag
som bare pimpet vatn,
og engang sa hr. Kjekkasen
at han var rent for katten.

Og engang Persen nøktern var
i fire fulle døgn,
men frua hans ho sier det
er rett og slett en løgn.

Og så til slutt det var engang
— hvis ikke det var to —
enmann som snudde venstre til
når en til høire slo.

Sancho.

Ukens visestump.

Tobakksdag.

I dag kan vi atter vår snadde
med mikstur og karva bla' ladde.

Humøret betydelig letter
ved hjelp av de små sigaretter.

Og det er vel noe til karer
som røyker på tykke sigarer.

Andre sin skrå de biter
store som katteski.

Og andre igjen har snusen
og kjener seg herlig rusen.

Kort sagt, med tobakskvoten
kvalt er alt ondt ved roten.

Sancho.

Ukens visestump.

Kurs og bestikk.

Nyss var samlet her i byen
fylkets første menn;
derfor skal de ha revyen,
motstander som venn.

Hver for sig de holder rore'
i sitt bygdelag;
styre skal de bygd og or'e
— kunne det av fag.

Her på tinge kurs de satte
for det næste år.

Hårdt her seiles, men ved ratte'
hovedsmenn der står.

— — —
Krav det er som sand i fjære,
til ditt, til datt og hint.
«Båten ikke mer kan bære!»
roper skipper'n sint.

Pytt, la bare båten søkke,
tenker Pål og Per, —
staten klarer nok det trøkke'
— til de mange fler.

Tenk, syvogseksti millioner
til å gå på blott!
Noen menn og et par koner
synes det er flott.

Og til havner og slikt annet
kreves summer stor.
«Men vi bygge skal jo landet!»
ropes her i kor. —

— Kjære la oss ikke bygge
oss til fant og fark,
så vi etterpå må tygge
bjørkens tørre bark. —

Langt ifra, — de vise sier,
stort vi bør slå på.
Pengene i lommen svier,
— bare la dem gå!

Galt det også er å spare,
— tenk om vi blev rik?
Mange kom nok da i fare
ved politisk svik. —

Nei, vi holder oss så passe
velstandsmessig an, —
ikke altfor my pr. kasse,
da som best vi kan.

«Astronomiske» budgetter
blunker ingen for,
tvertimot, de godt oss letter,
her vi trykket går.

Og til slutt vi har jo trygda,
alderdommens trøst,
så vi slipper «gå på bygda»
med våre tunge brøst.

— — —
Bare hold på kursen, gutter,
hvad som enn der skjer, —
ti når reisen engang slutt er,
— er det ikke mer.

Går det galt, har hele folket
skyld for feil bestikk.
Tingets menn jo bare tolket,
at vår «rett» vi fikk.

Men vi tror jo det skal bære
frem til sikker havn,
og at tingets menn får ære
av sitt skippernavn.

Sancho.

Ukens visestump.

Føsten stiger —

«Dagens N.» pr. teori,
vil oss sovjetslykken gi.
Biskopper og presteskap
bort den børster som no skrap.

Altere og pengesekk
overalt skal feies vekk.
Sovjetunionens pragt
nu til grunn vi skal ha lagt.

Alle skal vi eie alt,
tsarens scepter, enkens salt.
Den som mukker får en snor,
— og adjøs med denne jord.

Diktaturets fryd og fest
får vi som en daglig gjest.
Marsj avsted i tesefakt; —
frihetsverket er fullbragt.

Lønnen for vårt strev og mas
hever statens overbas.
arbeidsledighet og slikt
hjelpes skal, det er vår plikt.

Borgerstyrte staters får
ennu i ulykke går.
De må vinnes, de må få
kommunismens krone på.

Dette sjelestrev og styr
faller Moskva nok så dyr;
men til ateistisk sport
intet offer er for stort.

Celler deles landet i.
Og for Senja celleri
innstilles — med bønn og krav —
S. til denne scepterstav.

Da skal her bli godt å bo:
Hus og mat og klær og sko;
arbeidsfred*) for alle mann,
skaffer han i Senja land.

Forbud blir det, rent og purt.
Raper vi fra maven surt,
får vi tilmålt i et krus
nogen dråper polarbrus.

Alle flasker merket V
vil vår celle-rex ei se.
Vi kan fristes, du og jeg,
til å følge lastens vei.

Salmesang og orgelbrus
blir forbudt i hvermanns hus.
Jassband, film med lyd, og stum
blir vårt evangelium. —

Alt privat initiativ
er forbudt i celle-liv.
Viljes ild og tankestrøm
blir en forhistorisk drøm.

Staten tenker, staten rår.
Alle er vi statens får, —
står i bås og breker litt,
når vårt matfat tomt er blitt.

Perspektivet, venner, se, —
hopp ut i, og en-to-tre
er i hist i cellens favn,
løst fra livets strid og savn.

Sancho.

*) Må ikke misforståes.

Ukens visestump.

K O R T.

Alle ting vi får på kort,
ingen ting må kastes bort;
bare vann vi flust kan drikke,
kort på dette er det ikke.

Kort på ditt og kort på datt,
fra kalosjer op til hatt,
frakketøi og tråd på snelle,
kjøp ved kort skal bare gjelle.

Du skal skrifte hvad du har,
lommeduker, putevar,
vanter, kanteband og knapper,
strømper, slips og ulltøilapper.

Ærlig skal du gi det op
hvad du har fra tå til topp,
intet stikke under stolen,
den er striks og streng, parolen.

Har du skap og skuffer full,
om din pung er stinn av gull,
nytter det ei gå til verke' —
du får intet stempelmerke.

Vi skal slite gamle ting,
lappe rifter sting for sting,
nytte alt vi har på lager,
til det kommer bedre dager.

Kanskje er de underveis,
men blir heftet på sin reis,
bombet, senket eller fanget
— kort sålenge blir forlanget.

Sancho.

Ukens visestump.

Politisk teater.

Onsdagskveldene jeg går
bort på Samfundet og får
høre litt av hvert om politikk og
annet.

Psykologiske de er,
Sigurd Simensen især, —
men hr. Grønlie, stakkar, han går
mest i vannet.

Kommunismen er nå best,
derom har vi alle lest,
og hr. Simensen forteller det så gjerne.
Se på Russland! roper han,
der man orntlig styre kan, —
det er beste sort, av merke sigd og
stjerne!

Opponentene de vil
gjærne ha det sådan til
at alene brochmannismen jordens
salt er.

Og i feidenes allarm
står de kampberedt og harm, —
det er gutta som sitt pund tilfrets
forvalter.

Ja, det riktig moro er.
Det behøves ikke her
kabarett, revy og reisende teater.
Her er underholdning nok,
skuespillere i flokk
som fra scenen alle onsdagskvelder
prater.

Sancho.

Ukens visestump.

Bordets gleder.

Til min hverdags sunde kost
mangler jeg nu også ost.
Men jeg har da kaviaren,
og er ei så ilde faren.

Sirupen jeg savner så,
tenk en snei med sirup på!
Men jeg har da hermetikken,
den de har jo i butikken.

Marmelade, akk og ve,
får jeg, mon, den mere se?
Men jeg har da syltetøiet,
og er ganske vel fornøiet.

Egg og sylte, prim og rull,
borte er det, som vårt gull.
Men så lenge jeg har smøret
holder jeg nok op humøret.

Og i tidens mange brøst
dette kanskje er en trøst:
Alle er i båt den samme,
og må inn på remmen stramme.

Sancho.

Ukens visestump.

Vår i vente.

Våren har heist sitt solblanke seil
etsteds i de tropiske trakter.
Vi ønsker den børr, og den hilses
med «heil»

og gledenes løsslupne fakter. —
For våren er livet i nysprungen prakt,
et brus gjennom sinn og sanser,
all skapningen klær sig i helgedags
drakt

og frem mot sin sommer danser.
Med farvenikt liv i sitt kjøllvann den
drar

nordover land og riker.
Et stort og vidunderlig følge den har,
som hjemover haster og hiker. —
Snart er den i synsranden henne i sør
med sønnavind, sol og varme.
Velkommen! den hilses med godt
homør
og med vinkende, åpne arme.

Sancho.

Ukens visestump.

Aktuelt.

Amerika er endelig
blitt ferdig med sin egen krig,
og Statene kan puste fritt,
ti Roosevelt er atter blitt
til rormann valgt, mens Wilkie
Det hvite hus fikk bare se,
og ikke inn fikk trede stolt
— det er jo Franklin forbeholdt.
Hr. Wilkie lykkønsket har
av hjertet Roosevelt, som bar
den seiersstolte kransen hjem;
(han er jo alltid sån litt slem),
så sies det med klare ord,
— men ikke jeg det tror.

En julegris jeg tenkte på,
med syltelabber, fete så,
og sideflesk og røikarull,
— det blir nok bare null.
For plutselig der kom beskjed,
at grisene de skal ha fred.
Ialfall må bevis en ha
for at vi deres liv kan ta,
så skinka nok på båten går
til jul i dette magre år.
En sylte på mitt julebord,
— nei, aldri jeg det tror.

Og gullet det har tapt sin makt,
vi nærmest ser det med forakt.
Min kone har sin gullring fin
lagt mellom skrapet i et skrin,
og jeg har min i ovnen brent,
det hipp som happ jo blir omtrent.
Vi kvitter oss fra gullet godt,
især da vi som hadde smått
av denne røde stasen som
var blitt en verdens helligdom.
En gnier og mot gullet svor,
— men ikke jeg det tror.

Nu skal vi spise alt vi kan
av spekesild i dette land.
for sild er godt og sundt og fint,
så inn vi må den pent få pint.
I kokebøker, avisspalt
belæres vi om sild i salt,
i olje, egg og hakket kjøtt,
i sitronsaff og sukker søtt.
Til frokost, middag og til nons
vi silderetter tar i tonns.
Og lysten efter sild er stor,
— men ikke jeg det tror.

På himlen månen henger ny
og skinner over land og by;
den fyller sig, og dør så bort
— akk livet det foregår så fort.
Men solen er en ametyst
som skinner og gjør livet lyst.
Om vi en plass i solen får,
vi selv for dette ennu rår.
Og, ergo sol vi velge vil,
i måneskinn ei gå på dill.
I solen alt det gode gror,
— det vist og fast jeg tror.

Sancho.

Ukens visestump.

Høststrofe.

Lavt over åsen står solen og skinner
på skrå over høstgule jord.
Med grevet man leter, poteter
man finner,
lass kjøres inn gjennom åpnede
grinner,
og dype er hjulenes spor.

Tidlig går kvelden den grå over landet
og visker alt levende bort.
Stemningen er, mildest talt, nokså
blandet,
og ingen kan se hvad der skrives
i sandet,
hvad av ondt eller godt der blir gjort.

Men stjernene blinker, og nordlyset
flammer,
så natten har også sin charm.
Stjerneskudd — gnister fra
Tor-gudens hammer,
og blikket fra mannen i månen
dig rammer
der han ser over heibruens karm.

Natten så lang..... Men så dag
blir det atter,
den kommer igjen likevel.
Heldigvis aldri det natt —
bare natt er,
og dagen vi hilser med jublende latter
mot skinnende sol over fjell.

Sancho.

Ukens visestump.

Nu er det . . .

Nu er det sommer allevegne
— ialfall så omtrent å regne.

Og overalt i engene
de svinger ljåen, drengene.

Det dufter høi langs veiene,
fra hesjer og fra breiene.

Man kaster hatt og vestene,
med tunge lass går hestene.

Ho Kari solbrent smilende
i høiet kommer ilende.

Jo, somren er her nynnende,
— med tussemørket begynnende.

Hver dag, som går så smilende,
den gjør oss dog litt tvilende,

— for plutselig vi gysende
en morgen våkner frysende

og kjenner høsten andende
henover sommerlandene.....

Sancho.

Ukens visestump.

BYTTEHANDEL.

Vil du bytte med meg,
jeg har sko, jeg har frakk,
jeg har duker og anorakker,
jeg har muffe og dress,
jeg har heimverket stakk,
og et fly, en så godt som ny Fokker.
Jeg har lærleggins, swagger
og lampestativ,
jeg har dynetrekk, pumps og kaniner,
og en bikje, dessvørre i beina litt stiv,
samt 1 garn og 300 l'ner.
Jeg har dukkevogn, uer
og en halvslitt komfyr,
et akkordeon, 3-rads med basser,
et yalelås som alle innbrudd forbyr,
en siemis, hvis den frøkona passer.
Jeg har kalveskinnspeles,
og en pen parasoll,
jeg har sportsstrømper, hatt a la mode,
grammofonplater både i dur og i moll,
«Kostervalen» og Picialows ode.
Jeg har oldefars merskum
og tantes postil,
jeg har bestemors øredo'per,
jeg har pulver mot tårer og dråner
for smil,
jeg har ullskjerf og telefonstolper,
Fjømødals samlede verker i skinn,
en indisk figur på sokkel,
et patentlukke-apparat for din grind,
og halvdelen av en monokkel.
Kort sagt, her er jeg,
jeg bytter i fleng,
— det er blitt min mani i det siste.
Jeg bytter bort kierring,
jeg bytter bort seng,
— kom å se på min bytte-liste.

Fra kjeller og kott
og fra mørkelofts støv
har jeg hentet, til handalens framme,
hvert smitt og hver smule,
hver tant og hvert tøy,
alt på markedet går jo her hjemme.

Jeg går her og bærer en pen apekatt
i mitt nylig ervervede knytte
Symbolisk er den, og den er god
for sin hatt,
— si meg du vil ikke bytte?

Sancho.

Ukens visestump.

Skudd for baugen.

Se så, no har vel somren tått
sitt skudd for baugen: Stans!
Vår sommer den er overstått,
den var jo mest som grått i grått,
— no skal vi trå en annen dans.

Den blir med høstens tunge trinn
i harde stormers takt.
Så lukker vi vår sommergrind
mens blomsters blader går i spinn,
og hager ligger som forsagt. —

Velan, det kommer det som skal,
og vegen fram vi går.

Bak høstens store knall og fall
og mørke tiders dystre hall
der venter oss påny en vår. —

Sancho.

Ukens visestump.

Ungdom.

Engang, engang jo alle var
ung som selveste våren.
Da med humør man allting tar,
selv mørkeste spørsmål får lysé svar,
og dagen vi hilser gomorn.

Livet er som en vingelett dans
hen gjennom rosenhaver.
Han er hennes og hun er hans,
og årene binnes som lykkekrans,
pyntet av herlige gaver.

Solen skinner i øiet inn,
og vårskjønne melodier
reiser forbi med den lette vind,
stemmes i ett med det lyse sinn
som helt sig til gleden vier.

Slik skal det være i ungdomsår:
Gleden eie og sprede. —
Stadig fremad til andre kår
tiden med oss på ryggen går,
— og velter oss av der nede.....

Sancho.

Ukens visestump.

Sommersolhverv.

Så er den på toppen, solen,
og skogen har på den kjolen
den bruker i lyse netter,
den grønne, som selvvevd spretter

Engen med blomst sig staser,
den står der i store vaser,
symfoner av farver og arter,
— somren i nord, den starter.

Sancte Hans aftenstemning,
gleden er uten hemning
rundt bålet med lek og latter,
— somren, vi har den atter.

Gi oss, du sommer skjønne
klædt i din drakt, den grønne,
hjelp til en vinter å bære,
hjelp til ett folk å være.

Bring ved din sol god grøde,
levende liv i øde,
kjærlighet, tro og trøsten,
— da går vi glad mot høsten.

Sancho.

Ukens visestump.

Siste verset.

På siste verset synger no
vårt nordens solbrand-øye.
For mørket den må vi jo
i lydighet oss bøye
se'v om den ofte glider trått
og tynger hardt i lasten
— det en gang meldes: Overstått,
heis sell til topps i masten.

Litt grugget er vi av og til
ved sol-farvelets hilsen. —
men solen gjør no hva den vil
for Pettersen og N'lsen.
Den går sin bane, går du din?
javel — men ikke skryte —
da er det to av samme skinn
og intet å fortryte.

For solen stiger ny og sterk
bak adventsmørkets vøller,
den virker i Vårherres verk,
og hva Hans er det holder.
— Mon tro om det kan si's om deg,
du lille Knurre-Morten.
Jeg synes se de slingre-steg
du øver med i sporten.

Sånn opp og ned det alltid går,
og lys med mørke skifter.
Vi annerledes ei det får,
hvor meget vi så stifter
foreninger for ditt og datt
med sekretariater, —
det veksle vil med dag og natt,
med is og glødens krater.

Se, derfor tar vi det som gitt
at solen fra oss viker,
at mørketiden frekt og fritt
innover oss seg sniker.
— Vi tar den siste strålebundt
av sol i vårt tornister,
med den det vil oss bli forundt
å gå som optimister. —

Sancho.

Ukens visestump.

Hvor blir det av sommeren?

Nei, skulde du sett på maken
tjå vær og føre!

Sannelig kan man miste
siste rest av humøre'.

Sommer skulde det være,
såvidt jeg kan skjønne,
men hyggelig er det ikke
å gå i det «grønne».

Sankte Hans nær oss skrider,
og sola er snart på toppen,
og tenk så går vi her ennu
med gåsehud på kroppen.
Stæren spiller en trille
og trosten skratter,
— men hvor sommeren har tatt veien,
det ingen fatter.

Av forsinkelser er det mange,
men det får da måte være!

Og kommer den ikke i mårra,
så sier vi «hunden fortære —».
Og kommer den ikke på søndag
med hele «besetningen»,
da mener ialfall jeg den
har tatt feil av retningen.

Sancho.

Ukens visestump.

Kunsten stiger.

I våre dager står man ikke
fast med noen ting.
«Man tar», som det sig het en gang,
og får det satt i sving.

Av stein man lager kjoletøi,
av syre semsket skinn,
en neger, fabrikkert litt på,
han kommer ut som finn.

Og skal du ha en bil, så bare
plant litt på din gård
og miks det sammen, vær så god,
den nydeligste Ford.

Kaffebønner, blås i dem,
det blir slett ingen skort,
erstatninger av hvad som helst
vi kjøpe kan på kort.

Og mangler du på skiva smør,
så bare ikke grin,
litt hokus pokus, og et steng
av sild blir margarin.

Litt flesk er godt en gang iblandt,
men har du ikke gris,
av selve pannen lages kan
det beste flesk som gris.

En sopelime, slitt ved bruk,
kan bli et strømpepar,
et kjevle eller hvad som helst
kan bli et putevar.

Til marmelade brukes kan
— når det blir fikset på —
det vaskebrett du kastet har
i kjelrens mørke krå.

Kort sagt: det minste skrot du har
kan bli til flotte saker.
Og snakk om gamle tøfler du,
så deilig som de smaker.

Snart blir det kanskje også slik
at mennesker man lager
av kosteskaff og favneved
— man ganske enkelt sager.

Sancho.

Ukens visestump.

Hverdag igjen.

Nu er de vendt tilbake
fra frydefullt liv i hytte.
— Atter det blir å smake
hverdagens havrekake,
og gjøre for føden nytte.

Og farven, den brune, varme,
blekes bak pult og diske,
mens hyttelivs fest og charme
brenner i unge barme.
— et minne, det siste, friske.

Og hytten er lukket atter. —
Og fjellet er taus og øde —
Fra skogen, som bare kratt er,
gjenlyder ingen latter
ved kveld eller morgenrøde.

Sancho.

Ukens visestump.

Krig.

Så er det ramme alvor,
Mussolini han vil slåss,
og feie Etiopia
fra kartet bort som båss.

Men negrene vil ikke
gi tapt foruten kamp.
Tvertom, de sier:
Duce skal få ordentlig med tamp.

Nu skytes det og myrdes
den lange tropenatt,
og byer de blir rømmet,
og byer blir besatt.

De svarte og de hvite
tror begge fullt og fast,
at Gud på deres side
står med dem last og brast.

Geneve fortsetter praten
om pakter og program,
og synes Mussolini
eier næsten ikke skam.

Her hadde man det nylig
så hyggelig og bra
med mange delegerte,
som reiste til og fra.

Så plutselig komedien
er om til drama gjort,
og delegertforsamlingen
er dessårsak litt snort.

Den Duce skal man lære
å holde fingra fra
de skitne negerfatene
i Etiopia.

Men Duce bryr sig pokker
om alt Geneve-spill.
Ti Genf er ei det beste,
men at man noget vil.

Sancho.

Ukens visestump.

Jorden rundt.

Sovjet og Japan har det spent,
det er forresten krig — omtrent.
De er jo begge nokså bøs, —
imorgen kanskje går det løs.

Det tyske valg med ja og nei
gikk for sig i en farlig fei.
Majoriteten svarte ja,
og Hitler syntes det gikk bra.

Den norske høi'sterett har sagt
at avgiften skal stå ved makt,
utjevningen skal gå sin gang
til norske bønders klagesang.

Et fryseri vår by har fått,
— nu skal det alt bli såre godt.
I funkisstil med tårn og spir
det byens ansikt skjønnhet gir.

For øvrig er det vinter blitt,
og solen daler skritt for skritt.
I mellom stjerner månen glir
og har sitt gamle skjeve flir.

Sancho.

Ukens visestump.

Med plan.

Nu skal det være plan ialt,
så intet mere kan gå galt.
Fra Frisco og til Tokio
der ligger planer som en bro.

Hr. Nygaardsvold har alt begynt
å lette oss ved skattens mynt.
Det smaker kanskje litt av ran,
men husk det hele skjer med plan.

No forsvar skal vi ikke ha,
i felten ingen mer vil dra.
Vår plan er den å stole på
at fredsengler slikt greie må.

B. Dybwad Brochmanns plan er grei:
Litt psykologi for dig og mig
er alt som trenges for å gli
den hele krise pent forbi.

Red. Simensen & Co.s patent
er kort og godt no slikt omtrent:
å kjøre hele greia bort
som overflødig skrap og lort.

Det synes kanskje nokså rart;
men er vi riktig vel bevart
vi vil forstå at hue ned
med plan er rette stilling, det.

Og Stordahl, som til Oslo for,
har gode planer nu ombord.
Jeg gratulerer hvem som helst
med byen vår — så godt som frelst.

Av planer er det massevis, —
de faller sikkert snart i pris.
Produksjonen blir for svær,
— vi skogen snart ei ser for trær.

Du stakkars mann som planløs går,
og blir betraktet som et får,
som trøst jeg vil dig ha fortalt,
at planløs plan er vær' enn alt.

Sancho.

Ukens visestump.

Farvel til sommeren.

Snart sommeren til ende er
med all sin fest og charme,
skjønt damene i lette klær
forteller oss om varme.

Men fluene alt villig dør
med beina stivt i været,
— de siste spinner med humør,
men høstlig høist besværet.

Og rosene bak havers hegn
de henger og med hodet,
mens løvets gyllengule regn
anviser høstens mote.

Dog julis vakre melodi
vi ennu lenge nynner, —
om sommerliv som er forbi,
og høst som alt begynner.

Vi står på somrens siste grønt
og minnes gode dager; —
men alt som var så lyst og skjønt
nu bort fra landet drager. —

Septemberdags melankoli
vårt sinn med sitt besetter. —
Vi mollstemt vandrer ensom sti
i månelyse netter.....

Sancho.

Ukens visestump.

Der stod sig et slag —.

De arbeidslediges kommers
jeg skaper om til nogen vers
med Simensen i teten.
De splittet står og kives om
hvem som har skutt de fleste bom
på valgløfter-kometen.

For mig fortøner det sig sån,
at Simensens budgetlig ånd,
den vokser ei på trærne.
Han aldri mere føler frang
å trække et departemang
bevilgningstungt på tærne.

Ei heller Stordahl, byens chef,
kan melde av om gode treff
på valprogrammets skive.
Ak, løftene de blir til støv,
alt sammen var det bare tøy
som vinden rundt kan hive.

Men Østgård-Hansen, adjutant,
partiets nye predikant,
hans skriver så det spruter.
Han prosederer som en kar
mot Simensens orakelsvar
og gordiske små knuter.

Hvor lenge mon nu vare vil
det kommunale puslespill
i byens avisspalter?
Hr. Simensen er alt slått krank
av bryter Hansens penne-bank,
— og flere andre halter.

Men alle arbeidsledige,
som øienvidner slikt må se,
de sitt vel går og tenker.
Arbeide skal det en gang bli
for dem som alt vil overgi
til de D. N. A.-ske lenker.

Sancho.

Ukens visestump.

Ensom kamp.

Tysland er en modig kar,
han kan spørre og gi svar,
stemme solo og gå frem
mandig og med fynn og klem.

Vågsfjord er hans kjælebarn,
— men om barnet liker far'n
tør jeg ikke her påstå, —
skjønt det burde være så.

Ingen prester vil han ha:
dem foruten går det bra.
Vil de preke, får de så
uten lønn og kjole på.

Skrive gjør han støtt og trutt,
dryppe drypper uten slutt,
smått om prester, smått om kraft-
priser, som bør settes laft.

Alle får snart søvnen vekk
ved hr. Tyslands skriveblekk
og kan se hans store drøm:
Ingen prester, gratis strøm.

Sancho.

Ukens visestump.

Det mystiske.

Mystiske fly!
Hver gang jeg hører om dette påny,
føler jeg trang til med fynd å gi
fra mig en sats om mitt folks fantasi.

Tidens Tegn
har all omhu det vist i sitt spalthe-
hegn.
Her blev det avsløret grundig og
klart,
og alle dets nattlige ruter befart.

Fiskende menn
stadig det så i sin hjemlige grend.
På ilende lys i det blanke og blå
de kan sig helt videnskapsmessig
forstå.

Og i Berlevåg
hr. Olufsen tydelig flyet «såg».
Det signaliserte og flakset omkring,
og hr. O. fikk satt alt i det rette
sving.

Med ett det skjer
at ingen vil tro på hvad «synske» ser.
Alt mystisk er gransket, og svaret
blir:
det hele kun er en fantastisk svir.

Bare Tidens T.
animerer folk til i luften å se.
Det var da så morosamt med disse fly
over nordlandske kyster i ne og ny.

Vårt militær
har imidlertid sagt at det intet er
i alle de mystiske syner og segn
som på trykk står å lese i Tidens
Tegn.

Jeg derfor byr:
Hold op med en flyvning som intet
betyr,
og la oss så samles på liv og død
om ruteflyvningens Widerø.

Sancho.

Ukens visestump.

Fysikk.

Hr. Rafnung og hr. Reppe,
se, enig blir de neppe
om Schjelderup var lærer i fysikk.
Såvidt jeg dog kan skjønne,
de seierspalmer grønne
hr. Rafnung nyss fra Kjøbenhavn
fikk.

Om palmene det rift er,
— og stolt han med dem vifter
hr. Rafnung, med fysikkens seierssmil.
Men i hr. Reppes hjerte
er neppe bare smerte,
men også sterke fysikalske tvil.

Arkivene å granske
med stridens hårde hanske,
det gir oss videnskapen i et blikk.
For motpart ned å meie,
det gjelder kun å eie
den rette konvulsiviske fysikk.

Sancho.

Ukens visestump.

Stridende liv.

I Oslo falt der en dom i vin,
som rystede landets spanter.
Der følger nok mange politiske «grim»
av de dertil betalte giganter.
Direktører en gross tar sin hatt og går,
— la de gå så meget de lyster; —
tilbake med palmer i henderne står
de tvende bekjente Dysther.

Kantatestriden i Nidaros
— om forlatelse Trondhjem jeg mente —
har tatt en noget uventet kos.
Hr. Gullvaag sin tekst kan hente.
Man synger slett ikke hans poesi
i trønderske sangersale.
Man krever kantaten med rytme i,
— den av hr. Blessing Dahle.

Ja, stridens bølger går høi og svær,
— og fred er jo ikke det beste. —
I Meksiko, Kina — og hist og her
man tyner og flår sin næste.
Man kjemper med tunge og bajonett,
og er som besatt i dansen.
Å skape fred er såmen ikke lett,
— spør flåtekonferansen. —

Også her i vårt nære naboskap
man trekker sitt sverd av skjeden,
— og over et kaldt ginungagap
man slåss — og forakter freden.
— Men stans nu og se til å få tent
fredens den lysende baune, —
så forlik vi kan få gjort bekjent
både på Elgsnes og Aune.

Sancho.

Ukens visestump.

Ufredstid.

Nu det skulde jo vært sommer,
men se bare om det er,
selv om stråhatter forleden sås på
strøket.

Hagl fra skyen veldig trommer,
sus av storm i rigg og rær, —
og til Bloksberg er det juni-milde
røket.

Om det krig med Fyn og jyder?
Bør her settes vardevakt?
Det er dagens store spørsmål her på
berge'.

Er det så at dansken «snyder»
oss på ærlig gjort kontrakt,
da med nebb og klør vår rett vi her
skal verge.

Men se f r e d er jo det beste,
selv om B. B. skrev no slikt
som at krig og krangel var så gilde
greier.

— Enn om Stauning, som vår næste,
ber oss være vel forlikte,
da vi takker ham, og hilser pent og
neier.

Sancho.

Ukens visestump.

Vask.

Nu skal det være storvask her i byen,
den skal besorges av hr. Ness og
Odin Wang.

Det blir en vask for jury og revyen,
når den først kommer ordentlig igang.

Og skittentøiet, formelig det skinner,
dessuten parfymert det kanskje blir, —
jo, mannfolk vasker like bra som
kvinner,
og denne vask blir nok den rene
— svir.

Er skjorta skitten, Nils og Jens
og Søren,
så bare bring den til det vaskeri,
som her omtales. Det kan gi kuløren,
— tilbars I får dem med parfyme i.

Min kone er så glad, nu får hun vasket
i ren parfyme alt sitt undertøi,
og kjoler likeså, når de er sjasket,
— og prisen er — så langt fra vid're
droi.

Vårt gamle vaskeri som byen eier
må kanskje pakke sammen i en fart.
Det neppe konkurransekampen greier
med vaskere som gjør det ekstra
smart.

Jo, nu skal byen riktig fjelget vende,
på renslighet vi bør dog sette pris,
og den som ikke nu et storvask —
får de'
er adskillig — ja undskyld — av
en gris.
Sancho.

E. S.

Nu ser jeg Ness vil ikke vaske vore.
Hvad så med Wang, når han alene
blir?

Det kreves to for slik en vask å gjøre,
— måskje det hele ut i sannen gir.

D. s.

Ukens visestump.

Høst.

Skogen blør,
somren dør
og er overende.
Et far vel
nu ved kveld
tør jeg hoslagt sende.

Høsten vill
setter til
alle seil og kluter.
Storm i kast,
— den har hast,
jager på og tuter.

Sne i tinn.
Sår i sinn
ser vi siste følge,
flokk av stær
flyve der
over blåsvart bølge.

Sancho.

Tullas sang.

Lille Tulla, glad og nett,
hver dag spiser hun sig mett;
hun kan synge pent og tralle,
og er bestevenn med alle.

Dagen lang hun ut og inn
farer som en hvirvelvind;
alle steder er hun med,
dennē hjemmets lyse fé.

Hun tar del i kjøkkenstyr,
og må passe gårdens dyr,
jager høns og mater katt,
— hvor det trenges tar hun fatt.

Dyktig trett ved kveld hun er;
da er sengen god og kjær.
Trygt hun sover. Han har sagt:
Mine engler holder vakt.

Sancho.

Mørke utsikter.

Kjære, du ska ikkje snakke,
allteng e snudd på hau.
Væra e gådd på næse, —
heldi e dein som e dau.

Skjylla væks åver øran,
prisan i skjiten dætt.
Ka du så gjær å tænke,
tværtfør dæ bli å besætt.

Ikkje en feskmort å tøime,
sola svi engan svart,
Pænglaus e heile bygda,
— jamen e live hart.

Bortimot søtti tusen
går her å lomman penta;
tålmodi i år å daga
på omslag di trur å venta.

Kor skal dæ kom ifrå, stakkar,
ingen dæ veit å forstå. —
Før min del, så trur nu e då
dæ ratt imot ennen går.

Jora e gammel å sliten,
trutt ha ho tulla rundt;
da saint ikkje bere å veinte
om nåkke e sprongen sundt.

Å ryker ho først i filler
å ramla i æteren vækk,
så vil nok nåkken kværs helse
få en alvårleg knækk.

Sancho.

Nyåret.

Solen vendt er
og snart endt er
nitten tretti tré.
Farvel år du gamle,
for det ny vi samle
mot og styrke
til vårt yrke
og alt det som skal skje.

Tiden vandrer
og forandrer
alt på denne jord.
Håret villig gråner,
andre de får måner,
liv som røster
død som høster
grådig i vårt spor.

Frem vi skrider,
nye tider
åpen for oss står.
Op nu med humøre!
Alt det vi skal gjøre
på oss venter,
og vi spent er
på det nye år.

Hatt vi svinger
når de ringer
nyttårsklokkene.
Gamle år du seiler
der med dine feiler,
nye dager
oss behager
med sin lyst og ve.

Sancho.

Høisommer.

Midt i serien
av blanke dager
kommer ferien
og frihet fager.

Sjø innbydende,
nakne kropp
livet nydende
fra knausen hopper.

Fugler syngende
somren priser,
skogen gyngende
frisk sig viser.

Ung og gammel
mot solen vinker;
den herlige brunfarvet
alle sminker.

Men bonden venter
på regn for åker'n.
Den alt vist brent er
og går til påker'n.

Å, regn i strømme
slukk jordens tørste!
Ditt kyss, det ømme,
er nu det største.

Sancho.

Vær optimist!

Det er jo ikke bare mørke dager,
nei, de er svarte som den onde sjøl.
Og værets guder gjør hvad de behager
i storm og regn og alskens annet søl.
Det blev nok sagt at julen sku'de lyse,
men ikke så jeg noe til dens skinn.
Forkjølet går man rundt med host og
nyse,
og nattens redsler i sitt syke sinn.

Allikevel man sier: Optimister
det bør vi være alle og enhver,
og ikke bry oss med slikt småtteri som
trist er,

med stadig tro at lykken er oss nær,
— Imorgen er vi kanskje blitt baroner,
som bare trykker på en knapp og ber:
Å, send mig op et hundre tusen kroner,
min konto tåler det, såvidt jeg ser.

Ja, den som bare midt i nattens mørke
kan se at solen skinner lys og varm,
ja, den som bare midt i ørk'nens tørke
kan kjenne vannet risle i sin barm,
han er en optimist av edel rase.
Men er han ennu levende på jord?
— Jeg har hørt si, det er vist ingen frase,
at han igår tok spranget overbord.

Sancho.

En annen dans.

Velgerne har feldt sin dom.
Tranmæl siktet, men skjøt bom.
Seiren blev nok ikke hans; —
nei, det blev en annen dans.

Foshaug seiersikker var
i følge med sin prestefar.
Frem han skulde jo med glans,
men det bev en annen dans.

Alfons også håpet på
inn for terskelen å nå.
Stred mot hær til lands og vanns,
— spilt umake var den dans.

Stemmesedlen klart har sagt
sitt bestemte: «Nu, giv akt!
Intet mudder her til lands,
da det blir en annen dans».

Herrerne i Folkets hus
er naturligvis konfus.
Dette blev en kjed'lig stans
i den gode Moskvadans.

Alltid så på jordens vei,
vekselvis for dig og mig.
— Har vi for humor litt sans
det hele går dog som en dans.

Sancho.

Pætter-dikt.

Vær hilset I danskfødte kvinner og menn
som nu har jer samlet til krig med jers
penn
til kamp imot målet til sammen.
Jeg hilser jer alle og siger for visst —
slutt krigen for målet vil seire til sist,
jers arbeid blir skam, ei til gammen.

I skulde jer heller et studium tatt
og lært dere landsmål hver eneste natt
da vilde I følge med tiden.
Og nu skal jeg lære jer en linje på
norsk.

«I Noreg kvar danskande mann er ein
torsk»,
fortsettelse sender jeg siden.

Petter D.

Han Petter D. rimer til landsmålet's pris,
og bruker dikterisk sitt høgskulereis,
oss andre til maning og age.

Jeg landsmål vil lære hver eneste natt,
til toner av elskovssyk mjauende katt
som mot stjernerne sender sin klage.

For landsmålet drives i mørke best frem,
gjennem bakdører som står sån passe
på klem,

og derfor er «planten» så valen. —
Jeg nattlampen slukker og leser på

storm,
og tar det helt grundig, med norm efter
norm,

presis efter Aasen-normalen.

Sancho.

Ukens visestump.

Den forsvundne sommer.

Tålmodig vi venter,
— hver morgen vi spent er:
Vil dagen gi sommer?
Mon tro når den kommer?

Men uker som vandrer
dog intet forandrer,
— hvert håp blir til skamme
midt op i det samme.

Blandt skyenes vrimmel
et gløtt kun av himmel, —
og sol som skal skinne
må stadig forsvinne.

Mens England fortørkes,
vår sommer formørkes
av regnvær og kulde
med bekkene fulde.

Nu solen har vendt sig,
men ingen har brent sig
på varmen den sendte
vårt land, det bekjente

— med nattsol som flammer...

Vi næsten oss skammer. —

Hvad tror vel turister?

Jo det, ganske vist er:

Midnattsolens land er slagen,
ikke engang midt på dagen
solen trengte gjennem sky.

Vi blev narret op i stry.

Sancho.

Ukens visestump.

Vi dreier på tiden.

Ja tenk, så blir det sommer au,
(iallfall for vår klokke),
nu kommer den vel hardt og nau
henover stein og stokke.

Det høie råd i Oslo har
besluttet somrens komme,
og sommeren imot vi tar
— når sommeren er omme.

Vi klokken viser flytter litt,
og straks det under hender
at somren ut sig folder fritt
i alle Norges grender.

Det blir en sommer indian
i næsten svarte høsten
med gulnet skog og sang av svan
og kråker, hes i røsten.

Nu skal vi ture sommerfest
til sjette dag oktober!
No livnar det i lund som best
blandt alle slags «mikrober».

Vi endevender alle ting
i gammel natur-orden.
Din skorstein blir et kildespring,
og kua flyr fra gården.

Og bekken rinder bakken op,
og steinene blir bløte,
på garstaur skyter blomsten knopp,
— det prisfall blir på fløte!

I båtene på land man ror,
en sagkrakk står og humrer,
de gale tar fornuft ombord,
ved morgentid det skumrer.

Og granene tar løvstakk på,
mens hegg med bar sig pynter.
Og tenk at folk kan ennu gå
— og katten grisvant grynter!

Det ene med det andre blir
bokstavelig satt på hode;
vi lever som i stadig svir
på en fjern og fremmed klode.

Begynnelsen den gjør vi nu
— det andre siden kommer —,
vi dreier på en klokkeskru
— og høsten blir til sommer!

Til våren vi så høsten tar,
og vintren frem i juli. —
Ja, tiden er da ornt'lig rar,
så intet er umuli'.

Sancho.

Ukens visestump.

Den store sak.

Først var det tvende barnerov,
som stred imot den norske lov.

Og så skred politiet inn
og gav i Klettes seil god vind.

Han meldte både høi og lav,
— Justitia kom hart i trav.

Mitt barn er mitt, hr. Klette sa,
og jeg vil absolutt det ha!

Men Flakstad skred til verken hen
og gav det til sin mor igjen.

Så blev det sak om tort og svi',
med masse folk på galleri.

Og barnet født i Harstad by
er gjenstand for stort våbengny.

Kan Klette ta dem fint på korn,
så barnet ikke blir hos morn?

Eller må han i vannet gå
og atter trekke kortest strå?

Slik spørres det til retten, som
nu felle skal den store dom.

For min del vil jeg sette pris
på dom efter Salom's justis.

Så sol og vind fordelt som best
kan alt få heldig over lest.

Sancho.

Ukens visestump.

Litt venlighet, takk.

Å, litt venlighet, takk,
var det nogen som sa. —
Da et menneske i stakk
straks sa ordentlig fra.

Vi «offentlige» kan
ikke venlighet gi; —
skal vi «varme» en mann,
må det anderledes bli.

Vi betakke oss må
for all takk og adjø.
Publikum presser på
fremved luka i kø.

Venlighet — akk o nei,
bør ei ventes det spør
— iallfall ikke av mig,
sier hun på kontor.

Efter alt hun har sagt
er vel ingen i tvil
om at hun kan få lagt
fast i lenker sitt smil.

Vel, la gamla for sig
alt sitt fryseri ha.
Venlighet du og jeg
skjenker villig og gla'.

Sancho.

Ukens visestump.

Siste Bodøsak.

Man kan vel si med rette
at tidene er slette,
allikevel hr. Klette
utvider sin bedrift.
Han automatiserer,
prosessene forflerer,
kort sagt han reformerer
snart hele Tromsø stift. —

Retts sakene han driver
med særlig oplagt iver,
— innleggene han skriver
med all juridisk klem.
Politimester Freder
nu ligger som han reder;
han var på visse steder
vel kanskje litt for slem.

Og atter får vi læren,
i barnerovsaffæren,
om vesle kyllingfjæren
som blir en hønsefolkk.
Hr. Klette flokken haler
til store rettslokaler,
han juryen befaler
å dømme den en bloc.

I tider, ak så sløie,
kan nogen sig fornøie
ved rettens folk å møie,
— de er nå satt dertil.
Hr. Klette vil nok gjeste
mange flere av sin næste,
— ti Fred-er ei det beste,
men at man noget vil.

Sancho.

Ukens visestump.

St. Hans natt.

Inn over skog den grønne,
langs alle kystens strender
i Sankte Hans natt, den skjønne,
bålene lystig brenner.

Dans over vang og volde,
sang og lystighets latter,
— hør, gleden banker på skjolde
i en natt — som dog ingen natt er.

Og nettop i midnatts timen
hviner det som av raketter:
En trollkjerring iler på limen
til bakkanals taburetter. —

— Men dypest i skogens gjemme
lydløst går alvedansen.....
I natt er de alle fremme,
småtroll og hulder med svansen.

Natt over alle netter
med lange, slørlette skygger
henover skog og sletter
fra solgylte bakkerygger.....

— Og så er det morgen omsider
med drivende røk langs lier.....
Et elskende par som skrider
hjem etter duggvåte stier.....

Sancho.

Ukens visestump.

Den første flue.

Jeg så en flue levende igår,
— et tegn på vår.
Den hadde lange nesehår, —
og efter vintrens hårde kår,
jeg spår
den tar sin monn igjen og får
det travelt med å ta en tår
av dødens møddings beger-skår,
og bære små basiller når
de første maiklokker slår
— alt den formår. —

Den vandret om på glassets karm,
litt låk og arm.
Men solen bakte ganske varm,
så fluen følte livets charm,
den fjelget fjeset uten larm
og tenkte på den rike farm
av yngel, som den fra sin tarm
snart skulde gi til verdens harm. —
Et mildt forbarm,
jeg bad for den, for litt cand pharm
jo læge kan dens skade (rim magler).

Ti fluen, som mot livet ser —
i alt som skjer
den er et lite hjul blandt fler,
som verdensmekanismen brer
for ondt og godt — og enda mer:
den ofte jo en ensom Per
i vinterstuen stille gler,
når koldt det sner. —
Derfor jeg ber:
Kom fluer frem — og våren atter ler.

Sancho.

Ukens visestump.

Sommer- fornemmelse.

Gjøkegal lyder i sprettende skog,
det grønnes og gror efter brøitende
plog,

— nu sommeren drar over lande.
Nattsolen seiler i gullskyers glans,
i birkelund aner vi alvenes dans,
— det stråler fra breenes pande.

Og lysklædte piker i høihelet sko
går sammen i solvinden to og to
og lar sommeren vifte i sinnet.
All sorg og bekymring er jaget på
flukt,

nu vil de kun glede — et somrens
produkt,
som de siden kan feste i minnet.

De herligste dager i møte vi går,
litt solskinn på livsveien ingen
forsmår,
— det er jo helt gratis forresten.

Ja, sommer med ungdom og roser i
fang,
vår hyldest vi gir den i gledesfylt
sang
til spredning med solefallsblesten.

Sancho.

Ukens vise um.

Pressa.

Den nye pressa ruller fort,
det går som smurt — å melle,
og numra kommer så gøvat,
jeg kan dem neppe telle.

Nu kan de bare drive på
og skrive mange spåter,
for pressa, som med fart kan gå,
nok stoffet greit forvatter.

Den spyr i fra ig blå på blå,
de ligger der i dunger.
Så blir de hentet der i fra
til gatesalg av unger.

Med skib og busser de avsted
blir sendt til abonnenter,
som skal om alt ha greit beskjed
og som på posten venter.

Om fiskekytt, om krig og drap
avisen kan berette, —
om livets alt, gevinst og tap
de her sig godt kan mette.

Så rull da presse, fort og godt,
og trykk det alt som hender. —
Som verdensmakt du navn har fått,
— din styrke og du kjenner.

Sancho.

Ukens visestump.

Lyrisk sommersukk.

Han Henrik fra Grøtavær spådde så
godt
om sommersol, varme og slikt;
men jeg synes det går med opfyllelsen
smått,

så det hele var nok bare dikt.
Han så det i vintervei, tror jeg det var,
deroppe på himlens platå, —
men vintervei snart hele sommeren går
med hr. Henrik og alt han vil spå. —

Det regner usigelig villig og tett
gjennom uker på rekke og rad.
Både jorda og vi er av fuktighet mett,
— ja i aller og høieste grad.
Det er hundredags hundeliv dag efter
dag,

alt vi eiet av håp er forbrukt
på en sommer som var oss et kjempe-
bedrag
og et ris til formaning og tukt. —

Sancho.

Ukens visestump.

?

Simensen, hvad blir det til?
Skal du med i valgets spill?
Eller går det alt på båten?
— Åge kommer da på gråten.

Simensen, hvad blir det til?
Kanske Moskva ikke vil
rede ut med rubelslanter
til en dyst på disse kanter?

Simensen, hvad blir det til?
Ser du ei de farer vill,
Trammæl og hans kompani. —
Du må jamen henge i!

Simensen, hvad blir det til?
Er den sluk't den røde ild
som i «Dagens N.» du tente,
og som blaffet smått og brente.

Simensen, hvad blir det til?
Er det hele blitt no dill?
Er ditt parti slått i sønder?
Jo, jeg tror han smiler, Tønder.

Sancho.

Ukens visestump.

Vårtegn.

Det første varslet om våren
kan spores i gatens grus:
ruter som ligger der skåren
langs veggene til et hus.

Ikke før en barfleck å melde
som tinet har bort sin is,
er barna der med sin helle
og hopper i «Paradis».

Det ene bein har de løftet
under sitt sparke-spill,
og resultatet blir drøftet
av tungene, varm og vill.

Vårtegn i rutekvadrater,
risset i gatens sand,
unger som livlig prater
alt hva de bare kan,

det er jo varsler som neppe
feiler i målets blink.
— Se, hvor de dog kan steppe,
snart spiller de også «klink».

Sancho.

Finalen.

Lars O. Grønli dannet finale i sin
klasse i det sist avholdte skiløp. —
Dengang hadde du nok ikke organisa-
sjonen i ryggen, Lars-mann.

Og Sancho kveder:

Grønli Lars på skier gikk
for å skyte skive.

Alle leste i hans blick:
her bedrift skal blive.

Skia gikk og blyssa small,
så det sang i skogens hall,
men tross alt — det triste
er, han blev den siste.

S—o.

Ukens visestump.

Mens sneen faller.

Sneen daler,
folkens baler
med å få den vekk.
Tusen skufler mårker
sne som bare pokker.
Neste sorgen
atter sorgen
daler tung og frekk.

Skufler iler,
svetten siler,
folkens strever trutt.
Sne i pakkekasser
kjøres bort i masser;
men fra himlen
faller vrimlen
uten noen slutt.

Folket strider,
hårde tider,
frost, og nød på kull.
Nervekrig og annet
herjer her i landet.
Alle kriger,
all ting stiger,
verden er på tull.

Jeg forfekter:
En ting nekter
dog å stige mer:
kvikksølvet i røret.
Det har mist' humøret.
Det å løfte,
bør vi drøfte
før no verre skjer.

Alle dager
sneen fager
faller over jord,
jevner ut og fyller
alle hull og hyller.
Som skarlaget
hvit er dagen
i vårt høie nord.

Nu om stunder
skjer det under:
Hele folket har
arbeid. Og til høsten
atter lyder røsten:
Plan er vorden,
alt i orden,
— gjør til kampen klar.

Kamp for skatten
bort i natten,
kamp for «auk» i pris.
Kamp for Wold og Torp'er
og smøreløse skorper.
Op med dampen,
heng i tampen
— ja, naturligvis.

Ukens visestump.

Vår konflikt.

Vår by har en eneste liten konflikt,
og den gjelder det om å bevare.
Jeg hylder den her i mitt skjønne dikt,
og ønsker den skånt for all fare
som true den kan fra visse hold,
hvor man ikke forstår å vurdere
konfliktens betydning. — Med makt og
vold.

eksempler man får statuere.

La timene flyve, la dagene gå,
— og år etter år, om det kreves.
Konflikten skal sikkert sin prøve bestå,
den skal aldri i evighet heves.
— Vi synger dens pris, og vi metter

dens munn
med litt bidrag fra kamerat-laget,
så skal den nok leve i tid og stund,
— ja langvarig som 30-årslaget.

Konflikten, konflikten vi holder i akt.
Den er riktignok liten og ringe,
men den er da med tidens behov i pakt,
og har spiren i sig til å bringe
rasjonalismens onde på flukt,
så det aldri tør vise sig atter. —
Ja, venner, konflikten kan bære en frukt,
som vi hverken forstår eller fatter.

Sancho.

Ukens visestump.

„Torlak“.

«Torlak» er en lystig båt,
fritt den om vil drive, —
gammel vel, men frisk og kåt
sig på bølgen hive.
Trekkes rundt som lenkehund
blev den lei i bunn og grunn,
— fritt den vilde drage
på sine gamle dage.

«Hadsel» fakket den til sist,
det var stor affære,
viden kjent og storlig prist,
alle mann til ære.
«Torlak» var dog ei forknytt,
den sig freidig slet på nytt,
drev på land og hvilte, —
mens «Hadsel» rent fortvilte.

Nu til Brønnøysund den må
for å sone brøden.
Mon parat den nu vil gå
til ophugningsdøden?
— «Torlak» du har vært en helt,
havet var ditt virkefelt.
— Jeg tror «Torlak» ikke
til Skotland lar sig rikke.

Sancho.

Ukens visestump.

Grå sommer.

Høyet står ute og tørken er flau,
hesjene farges alt mer og mer rau,
mens sola i skyer er vekke.
Ja, somren ble fuktig, det være skal
visst,
så en får unnskylda vi er noe trist
— men muntre er alle små bekke.

Hva kan den så komme av all denne
regn?

På hvilket møn skal den oss være et
tegn?

Det spørs, men kan noen oss svare?
Men aldri så galt, det for noe er bra:
Storvannet får alt det vann det kan ta
— Det frå mørke og kyll oss bevare.

September, så sies det visst og
bestemt,
vil gi oss den sol, som til no har vært
gjemt,
så det gode vi har da i vente.

— Men sett no det bare er rykter og
tøv,
da visner hvert håp med det visnende
lov
og den sommer som gledeløs endte.

Sancho.

Ukens visestump.

Syke bilen.

Alle yder, alle gir,
sykebil det sikkert blir
ennu før vi håper.
Se på bidragselven som
stadig går i vårlig flom
av de mange dråper.

Her var noget alle vil
legge sig velsignels' til
i form av rede penger.
Ingen vet hvad tid og stund
han av hårde sykdoms grunn
syke bilen trenger.

Derfor vi i glade flokk
penger gir, til det er nok
— og jo før jo heller.

Målet som er satt vel er:
Syke bilen har vi her
alt før året kvelder,

Sancho.

Ukens visestump.

Vårrengjøring.

Vårrengjøring alle steder
pågår der i denne tid.
Joh. L. på dør man smider,
stortinget gjør da sin flid.

Bon'partiets tooppagrarer
fjong og fjelget stilles frem,
kjernesunde dølekarer,
som skal lose skuta hjem.

Margarin fra trustens kjerne
føres ikke her — omtrent.
Kolstad er den nye stjerne
på vårt vårblå firmament.

Og tariffene de pusser,
Dahl og Olsen, — for et mas.
De av arbeidsiver blusser,
— men så my der går i knas!

Jöss, her knuses mangt og meget
under feiekostens sving. —
Sundhetskravene er steget,
det er da en herlig ting.

— Om vi ut med vaskevannet
kaster barnet — gjør det no!
Først og fremst vi steller landet
så det ingen her kan bo. —

Sancho.

Ukens visestump.

APRIL.

Solen gir oss varme smil,
det er april.
Fra nord slår snøen inn med il,
det er april.

Men sol og snø det bringer tvil,
det er april.
Naturen den er uten stil,
det er april.

Med vintren bak oss mange mil,
det er april.
Se, travelhet og ingen hvil,
det er april.

Da vintren bryter med en vår,
og vintren går
til grunne og har slaget tapt,
— en vår er skapt.

Aprilen er en bru i svai
til vårens mai.
Vi går den gjennom snø og sol
til blomst fiol.....

Sancho.

Ukens visestump.

Epilog.

Fluene dør.
Sommeren pakker og reiser sør.
Den som bare kunde slå følge
— langt over bølge.

Det årlige skjer.
Nettene lenges alt mer og mer.
Tussmørke kvelder med svalende vind
fra fjorden inn.

Gulnende løv.
Spire, utfolde sig, bli til støv,
— slik er loven som engang blev,
men ingen skrev.

Far vel, far vel!
vi sier i sommerens siste kveld.
— Engang vi øiner dig kjære venn:
ved vår igjen.

Sancho.

Ukens visestump.

Høststemning.

Det er kalt, det er høst,
is på pytter og vann,
skogen gul står i brand,
— ingenting til vår trøst.

Fugletrekket er reist,
vinterflagget er heist,
solen daler og dør
over åsen i sør.

Ja det daler med alt,
selve livet forblør,
ikke smil og humør,
— lysets dager er talt.

Mørkemenn stormer til,
de har lukten av steik,
og de hente den vill
gjennom skolenes streik.

Er det mat for en munn,
la dem spise den kun. —
Chefen synes jeg, skam,
blir servert den med dram.

Sancho.

Ukens visestump.

Hold lukket.

Tyveri er av det onde
det han vite skal hver bonde. —
Lukk din dør med lås og slå
så din ku ei vekke for gå.

Den til slakteren går hen,
kommer aldri mer igjen; —
du får svinte dig hvis du
ønsker se dens hår og hu'.

Slik det gikk i Melvik sist:
Kua vekke, det var trist.
— Frekke tyver stjeler alt,
er det ikke rent forgalt?

Alle fjøser stenges bør,
ellers kan man miste kjør,
sauer, hester, gjeit og gris
på hel unaturligvis.

Sancho.

Ukens visestump.

**1. mai-
betraktning.**

Simensens tale var lang og tom.
Han skjøt efter «brødre», men siktet
bom.

Nattfali dalte fra skyene ned
og preket for broderskap og fred.

Borgerpartiene fikk på pelsen;
men i Folkets hus, kamerater, er frelsen.

Og folket gikk bort like fattig i ånden.
Mange fugle på taket — men ingen i
hånden.

Sancho.

Ukens visestump.

Våren i vente.

Alt våren fenger i vårt sinn. —
Et varlig pust av sønnvind
oss vekker og fornyer.

Snart glir igjen en vinter bort,
og våren står i maiens port
i solforgylte skyer.....

En stær som gjør sig all umak
med fløitespill fra husets tak,
han er en vårforkynner. —

Og alle skjulte bekker små,
som frosset under sneen lå,
om våren muntert nynner.

Som solen stiger dag for dag
igjennem tunge skyers lag
og spreder vintrens krefter, —
vi hiker mot en vår påny,
et livets friske morgengry
— og dagene der etter.....

Sancho.

Ukens visestump.

Mørketid.

Solen synker, høsten rår,
somrens liv ialt forgår,
og døden fanger bytte.
Stormen uier, mørk og sterk
Vgreier høsten om sitt verk
— jeg undres til hvad nytte?

Hårdt det føles, men vi må
gjennem mørketiden gå,
uten klynk og klage.
Bakom vet vi jo der vil
lyse op en livets ild
med evig lyse dage.....

Av det håp vi hente må
styrken til å kunne gå
vintervei den lange. —
Og vi skal nok da nå inn
gjennem vårens gylne grinn,
og livet atter fange.....

Sancho.

Ukens visestump.

Haveroser.

Nu modnes de lystige haver,
og rosene danser i takt
med vindens vuggende rytme,
i høisommer festlig dragt.

Vi stanser ved paradiset
med farvenes symfoni.

Det er som en livets høisang
gynger i toner forbi. —

Og rosene står og nikker
og neier til lysets gud.

Alle er klædt i somrens
fest-parfymerte skrud.

Kort er det liv de eier,
men det er skjønt og rikt.
Roser, de er som varme,
velskrevne kjærlighets dikt.

Vel skal de falme og falle
døde mot jordens barm;
men minnet i vinterens kulde
skal gjøre oss glad og varm.

Sancho.

Ukens visestump.

Høna på Sandsøy.

På Sandsøy har de hønene
med veldig verpe-evne.
Forleden en av pønene
— en kan ei maken nevne —
la egg på nesten hundre gram.
Stolt hanen rystede sin kam
og stilte seg til skue:
Jeg har vel no til frue!

At eierinnen lønn ser i
et egg av strutsearten,
er noe vi med hønseri
forstår i forbifarten.
— Men tenk, før neste dag går hen,
er gamla der og gjør igjen
rekord ut av sin ende:
ett egg er blitt til tvende.

Da rundt til alle stuene
går hønseriets hane
og varsler alle fruene:
«La slikt ei bli en vane.
Det går på kraft og helse løs
å verpe slik, du tuppe-tøs,
så knapt det er med føre».
Han spansker med sin spore.

Sancho.

V å r t e g n .

Nu stikker torskestimene med farlig fart til sjøs.

Vår herre han må vite hvor de drager. —

Og fiskerkallan hilser med sydvesten et adjøs,
og takker for et vintesamværs dager.

-- Det blev jo litt til skatter og til banktermin og slikt,
til mjøl i karr for mange sultne tunger.

En liten heimfargåve — efter gammel skikk og plikt —
blev nok heller ikke glemt til mor og unger.

Til havs han farer, torsken, — og til hjemmets kjente stø
de kommer, far og guttene ira turen. —

Nu er det vår, å hei å hå som vinteren skal dø; —
hør bekken plasker lystig alt i uren.

Det nynner over myr og mo en vårens melodi,
og sønnavinden flenger lys'blå sprekker

i tette skyers teppe; — snart det grønnes bort i li,
og en gåseplog mot nord i natten trekker.

Sancho.

Ukens visestump

NEI — JA.

Det er tynt i reolene,
tråden på spolene
og så meget annet er vekk.
I skuffer og skapene
tomme er gapene,
og lite i pose og sekk.

Vi går dog i dørene
stadig forhørende
etter det ene og hint.
Rasler med kortene,
skrangler med ortene,
mer eller mindre forpint.

Alt er som sviskene
borte fra diskene,
og diskdama står der litt lei,
ryster på lokkene
til spørre-flokkene,
og svarene er bare nei.

Borte er varene,
nei, det er svarene,
blidt eller syrlige søt.
Man videre «trikker»
til andre butikker
og tar de beneiende støt.

Alle får kurvene. —
Gled Jer med spurvene,
en gang igjen blir det bra:
Reolene struttende,
publikum pruttende,
og svarene er bare ja.

Sancho.

E n t r e .

|||||

Man har gravet bort i kirka,
og har funnet mye rart,
som blir tidfestet, sån cirka,
- tenk så godt det er bevart!

Og nu har man kunnet se det
mot en rimelig entre.
- Var det noe større ved det?
har jeg spurt dem, som fikk se.

Åh bevars, jeg skulde mene!
svares der i samstemt dur.
I blandt råtnet tre og stene
har vi sett så my kultur!

Dette med entreen finner
jeg er riktig godt "touchert":
Med de gamle kistepinner
får man kirka restaurert.

Sancho.

Sirenen's klage.

(Tone omtrent som «På blomsterklædt bakke»).

Fru Dagmar Andreassen har på egne og arbeiderpartiets vegne følt sig forurettet ved at bystyreflertallet har satt ut av kraft den kommunale barnehjemkallelse-sirene, som var noe av det eneste iørefallende arbeiderstyret skaffet oss.

Andreassens Dagmar har taget sin penn,
nu kan hun ei mer tie still.

Det gjelder sirenen, som er hennes venn,
hvis lyd var så yndig og mild.

Tenk, nu skal hun aldri mer høre den låte, —
det er jo så trist at en næsten kan gråte. —
Naturligvis er det kun høire som kan
slik udåd at øve i dette vårt land.

O. Chr. Kind sa, som sant også er,
at klokke kan alle ei ha.

Og derfor sirenen h a n og hadde kjær,
og syntes den sang nokså bra. —

Tenk høire, så umusikalsk det må være,
som sirenen ei holdt i akt og i ære;
men faktisk den lød dog som skjønn lorelei,
— det syntes i alfall hu Dagmar og jeg.

Nei, skam det få høire, som tonenes makt
slik legger i lenker og bånd.

Når sirenen hylte jeg følte mig vakt
— som av en slags høiere ånd. —

Og tenk så på barna, som ikke har klokke; —
nu ingen fra gaten dem mere kan rokke.

Jeg tenker moralen den blir ikke rar
i staden herefter, den sak er jo klar.

Sirenen den var som et stykke natur
her inne i gatenes larm.

Den sang som kanarien hist i sitt bur,
den sang oss i hjertene varm.....

— Ho! neste gang går vi til valg på sirenen,
vår syngende fugl vi vil ha på grenen, —
ja, det gjør vi, både hu Dagmar og jeg,
så høiremann nu kan du bra passe dig!

Dette været.

Det rusker i ro. —

Det er vind for en klo

— nei, fire minst tror jeg må settes til bor's,
og stø må han være som sitter til rors.

— Ånei for et vær,

og jorda den riktig i snøhvitt sig klær.

Det bryt' over bå,

de alle må «gå»;

det er ikke vær til å ferdes på hav
når kvitfakset havningster ligger i trav.

— Ånei for kommers,

det ramler og knaser i byse og sters.

La rulle, la gå,

myra den blå

jevner sig atter engang, vil vi tro;
for ikke bestandig det rusker i ro.

Og fiskeren kåt

straks er der på feltene frisk i sin båt.

Igår, da jeg tror

det var selveste Tor

som styrte en Åsgårdsrei over vårt land,

og han kjørste visst minst med et tjudobbelt spann.

— Hold dere fast!

Torshester gjør slike bråknappe kast.

Vi venter på vær

som litt skikkelig er,

for nå er vi lei av å kastes omkull

av snøstorm som farer med tøis og med tull,

— og graver oss ned,

så vi mest ingen steder kan komme avsted.

Ukens visestump.

R o t t e k r i g e n.

=====

(Inntatt i "H.T." 5/11 1943)

Det ble engang vi alle måtte
legge ut i krig mot hver rotte
som gnager på alt vi eier
- hvorfor rottene ned vi meier.

Så går vi til kamp på valen
og tjener oss penger på halen
av hver rotte som lik vi legger
til en pris som vår **stridslyst** egger

50 øre er prisen pr. hale.
Det er penger å tjene for bale,
- og så går vi da menn av huse
for hver eneste rotte å knuse.

I kjeller, i gang og bak mure
vi listig på rotten vil lure.
Stimulansen til kamphumøre'
er hver innkassert femti øre.

Og klarer du slå rekorden,
får du rottedrepernes orden.
Men blir ditt skudsmål et "ikke",
da kan du ditt hus beskikke.

Sancho.

Hvitt

Akk, nu er den kommet.
Den ligger der sneen, høi
i alleen,
ja ner inn pa entreen
har den alt funnet vei.
Vinterens ansikt, det
kolde,
kan vi ei lenger holde
skjult bak de höstlige
skjolde,
- og bonden han kjører pa
mei.

Sneen, sa hvit og vakker,
dekker de blekgrønne bakker,
- med aret det lir og
lakker
mot advent og stort farvel.
Den kommer så ren fra him-
len,
en hilsen til menneske-
vrimlen
i balanse hernede pa strim-
len
frem til den siste kveld.

En hilsen, sa hvit og
vakker.
Vi far den i hånd og takker
for budet fra klare stjerner -.
Men dagen også kommer
som fører til vår og sommer,
da alt ligger kledd i grønt
under sol.
Men hvitt er det renes symbol.
Sancho

Ukens visesump.

TOBAKK.

Jeg hører på alle kanter
der snakkes om tobakksplanter,
no vil man gå inn med styrke
for norsk karva bla' å dyrke.

Sakkyndighet alt er til stede,
som vegen kan oss berede
fra frøet i muld en planter,
til røyk som av elefanter.

Foraktende all Mahuni
planter jeg ut i juni
førti cubanske vekster,
etter utenad lærte tekster.

Så er jeg plantasje-eier,
og alt mens no tiden dreier
jeg svulmer av stolte planer
om å vorde en stor cubaner.

Sommerens sol den varme
skal legge i mine arme
det rykende stoff som lesker
— minst hundre og tjue esker.

Sancho.

Ukens visestump.

Nye limer. —

- Samfundspartiet mot makten sig ror,
det stiller sin stortingsliste.
Nye ideer det laster ombord,
psykologi er dets niste.
B. D. B. skaffer nok rikelig vind,
kollektivt heiser man seile'.
Skolekunnskaper og slikt som gjør
blind
er banlyst, for da kan man feile.
På verdslig mammon med tilbehør
besetningen slett ikke sanker.
Alt pengevesen skal jages på dør,
— kapitalen er vektige tanker. —
Hansen med fisken og Olsen med
prim
talentene piner og presser.
Originale ideer går næsten i stim
til det velgende folks adresser.
Nå skal det endelig skje noget stort!
Alle lys som stod skjult under skjeppe
brenner langs veien til høireist port,
— det går som på flyvende teppe
inn mot det skjønnne Slaraffenland,
hvor man bare behøver å tenke
for å lage den deiligste vin av vann
og rundt gledenens bord sig benke.
Ja, nu skal der feies i Stortingets sal,
i departementer og styrrer.
Kostemannskaper med utlært befal
man daglig for donten forhyrer.
Pontvik, og andre i psykologi
fullmodne, ferdige planter,
i tankestorm seiler vårs gamle forbi,
så det knaker i rigg og spanter.

Sancho.

Hvit som sneen
kan vi se'n
Tranmæl og han Li.
Nylig var de røde;
men da Moskva døde
fikk de hammen
alle sammen
skiftet: «Her er vi!»

Norge mutter
raske gutter
har, d'er sant og visst.
Standpunkter en masse
har de greit pr. kasse.
Ut og inn sann
som en vind san
er de her og hist.

Fast på kvisten,
— nei leke sisten
det er moro lell.
Blå er morgenfarven,
før kvelden svart som skarven
så det grønne,
— du kan skjonne
det er fart og smell.

Folketåper
står og måper:
«Detta æ då rart».
Langt i fra, slett ikke.
Om det ei skal klikke
må man være,
velger kjære,
litegranne smart.

Er det ille,
kom min snille
raskt til skolen gå.
Der du nu får lære
målet som skal bære
alle «vansker».
Ingen «dansker»
mere her å «sjå».

Jo, her «bygges»,
og her «trygges»,
det er sant og visst.
Store ting det hender
hvor en sig så vender.
Maurefronten
passer donten,
— det er det som er så trist.

Sancho.

Ukens visestump.

Myggen.

Myggen er alle dage
sommerens plage.

Den henter sin daglige føde
av blod det røde.

Der hvor du lager til hygge,
den vil dig skygge.

Den stikker dig ømt og suger
i hudens fuger.

Det lille uskyldige vesen
er ikke kresen;

det velger sitt måltids offer
i all slags stoffer,

på silkeklædt legg som i bylter
dens snabel snylter.

Og dreper du en er straks rede
ti i dens plass å trede.

De nynner omkring din nese
så du må næsten fræse;

men da, når ditt blod er hissigt hett
den drikker sig middagsmett.

Sancho.

Nå er det vinter - -

Nå er det vinter for fulle mugger,
selv om det regner en skvett i blant,
med dårlig føre for folk i lugger.
— Han står ved stabben og veden hugger,
en pensjonert kommandersersjant.

Nå er det vinter, og dagen svinner
på ehta tidlig i vesterled. —
Og alle kjerringer tråden spinner,
av fulle sneller de siden tvinner,
— det er slik huslig og heimlig fred.

Nå er det vinter, og kgyra bærer,
og melk i bøtta ho Mina får.
To ganger daglig ho flott forærer
de store vondler, som de fortærer,
ho «Blomsterlin» og ho «Vakkervår».

No er det vinter med fisk i faret,
der stempelslagene slår i kør;
om vinden rusker litt hardt i skaret,
de folk på sjøen er gudbevaret,
der trygt de står i sin båt ombord.

Nå er det vinter med sport i bakken,
med hopp og slalom og alt det der,
og frøken Flink ho har kasta stakken
og gjør de kjekkeste kast med nakken
i sine mandige mannfolkkler.

Nå er det vinter med sno fra Skagen
til nord på Langøyas Langenes.
Soloppgangshimlen er skjønn skarlagen,
— en stengel skjelver her midt i hagen,
som ligger død og er intet tess.

Nå er det vinter med skarpe klinger,
med rim på ruter og frosne smil. —
Titusen fugler på hvite vinger
i kulde seg under himlen svinger,
— men våren kommer nok i april!

Ho Berit.

Ho Berit i Gropa, ja så er det sagt,
var ei kjerring med særskilte evner.
Med staven ho gikk der og rugget
med makt,
for ho kunne langt mer enn jeg
nevner.

Ho blod kunne stanse, ho verk kunne
lindre,
og fange en tjuv i sitt garn.
Gud vet hva for makter ho bar i sitt
indre,
det arge og listenes skarn.

I fjøset hans Endor der sprakk hver
en sau,
og fra vaglen datt høns og datt
hane.

De lå der i lorten bokstavelig dau
— og det skyldtes vel ondskap og
gane.

Ho Berit ble budsendt, — ho lokta
og smatta,
ho murret og mumlet og sa:
Ja her har det vorre ei underlig katta,
men det skal jeg snart gjøre bra.

I fjøset ho gikk, smelte døra igjen,
og han Endor med kjerring og unger
stod i undring og ventet hvor dette
bar hen

— da fra ljoren steg ildsvåde-tunger.
Og plutselig kom gjennom røyken og
flammer

ei katta fra ljoringens tut.
Han Endor har aldri hørt maken til
jammer,
og ho freste som beste sort krutt.

Ho Berit tok katta i nakken og sa:
Triom prompeion menek vervels.
No skal ikke denne deg meir gjere
ska',
— ho er sendt deg til tap og
fordervels.

Så hivde ho katta, den ble til et nøste,
det trilla så fort som en vind.
Men han Endor og kjerringa ba
hjelp og trøste
og sprang gjennom bislaget inn.

Han Endor han takka for hjelpa og ga
ho Berit så my ho vant bære.
Men farken han veit ka slags katta
det va',

— kor som er fikk ho hut nok å lære.
— Slik vandret ho Berit med
staven og sekken,

et varsel på ondt og på godt.
De fant henne drokna i Tortenli-
bekken,

så ho vante no ikke på vått.

Juff.

Efterjuls vinter.

Karnevals-fest
og efterjuls-anger
Smal-Hans som gjest,
kredit man forlanger.

Fiskerne farer
til vær og til fiske.
Stormslitte karer
som sover på briske.

Gisken fløi farlig,
men «Måsen» rakk frem.
Gisken for varlig
når stormen var slem.

Opovert stiger
Guds sol over tinde.
— Mørketid viger,
— et ondartet minne.

Januar seiler
til fortidens kyster.
Våren snart beiler,
og kjærlik oss kryster.

Juff.

JULEGAVENE.

Nu kommer han med pakkene,
den vesle nissemen,
Tilbake får han takkene
så glad blir også han.

Mon tro hvad rart han bringer,
den snille nissekall
som rundt til alle springer
i hytte og i hall?

For ingen skal han glemme,
nei alle skal ha sitt.
Hos dig han snart er fremme,
så får du også ditt.

Den snille nissegutten,
som kommer fra sitt skjul,
nu er han snart ved slutten,
— og så har alle jul.

JUFF.

Skattelista.

Har du læst i skattelista
— dette bitre dokument?
Jeg har gjort det — og mi kiste
faar jeg nu med baaten sendt.
— Rundt det danser i mit hode,
siste skillingen de tar, —
derfor til en bedre klode
med mit smaatteri jeg drar.

Om Jupiter eller Venus,
har jeg endnu ei bestemt, —
ingensteds jeg har min genus, —
saa det kan nok bli litt slem.
Haapefuldt jeg vender næsen
ut i ætrens mørkeblaa,
hvor der intet skattevæsen
mig kan plyndre, presse, flaa.

Juff.

Overgangstid.

Året skrir,
vintren lir,
snart så er det påske.
Tiden går, —
glimt av vår
ser vi rett nu — måske.

Ski og stav, —
høi og lav
traver rundt i marken.
Smått og stort
får det gjort
også bra med sparken.

Dag på held,
vårlig kveld
i den lune hytte.
Brånd i vest,
solguds fest
før han ned må dytte.

Vind og vær,
Kinas hær,
Brochmanns B's ekstremer,
— surt og salt, —
det er alt
overgangsproblemer.

Juff.

Sol og sne.

Nu fyker sneen.
Gjennem alleen
der fører bare en skuffet sti.
Og stjerner lyser,
mens spurven fryser
og ønsker vintren var snart forbi.
Langs bakkekanter
går folk og fanter,
og slikker gratis av solens skinn.
Og latter knegger
bak hyttens vegger
hvor kjærligheten har låst sig inn.
En falmet måne
bak heiens blåne
går op og ut til en nattlig tur.
Om alle poder
på etrens kloder
den skal sig holde, you know, a jou
Og året skrider
mens vintren rider
på hvite hester i stormhast trav.
— Av vei, for søren,
— igjen med døren,
for ellers løfter den taket av.
Men natten blegner.
Og våren tegner
vel snart en rune på solens vegg
— Da tanken flommer
av bare sommer
med mariehøner og ilter klegg.
La vintren larme —
i iskold harme, —
til grunne går den i femte akt.
Ti vårens krefter,
som kommer etter,
har livets evne og seirens makt.

Juff.

En vise

om den kolde og fugtige
sommer.

Gud bevar' oss en og hver,
er det sommer, dette her,
— ja da gir jeg ikke my for hele stasen.
Regner gjør det — ikke litt,
men i strømme, støtt og stridt,
— og den dag idag den spiller kontra-
bassen

Bonden klør sig i sin lugg:
Denne sommeren blir «stugg»,
— og det spøker rett for korn og for
poteter.

Solskinn — ei til kjøps for gull,
alle bekker renner full,
— og til skamme står de alle værpro-
feter.

Det er isen, fri og frekk,
som er skyld i dette trekk
av svarte skyer over jordens sommer-
enge.

— Golfstrøm, hvad betyr nu slikt?
Se å gjør din simple plikt!
Disse isjell får du svint dig med å
spreng!

— Nei, slik sommer som i år
kan da sette gråe hår
i hr. Per og Pål og Ols tykke manke.
— Nogen mener i august
vil vi få et somerpust,
— og jeg håper denne trøst vil sinnet
ranke.

Juli, anno 1929.

Juff.

Været og vi.

Til forandring jeg skriver om været,
så evig og alltid det samme. —
I år har oss regnet besværet,
og sprengt all tålmodighets ramme.
Nå, ifjor var det solen som brente,
og ødela enger og aker,
så bønderne smelte og skjente
og klødde de skjeggete haker.
I år var det kulden til like
som herjet i sommerens vind.
Hver lysklædd og skjønn liten pike
fikk islagt sitt smeltede sinn.
— En rose — mon tro jeg den finner,
med rimede bed i august,
i en sommer som nærmest jo minner
om et hatsk og avskyelig pust?

Men ifjor, å, da følte vi stadig
denne varme av Sahara art.
Både slåtta og skuren gikk radig,
og til multer blev myrens kart.
Det var deilig; men dog var det klager
på både herfra og derfra og hist; —
for slik er vi og blir alle dager:
alltid klynke fra først til sist.

La det blåse og regne og rase,
la det skinne og drive av glød,
la det bugne av frukter i klase,
la det piske av hunger og død!
Enten så eller så, der vil klages,
der vil sutres og sytes i fleng.
Alle tider vil værguden plages
av et misfornøyd menneskesleng.

Juff.

En kvalfull beskjeftigelse!

I sitt julenummer hadde Tidens Tegn
henvendt sig til endel norske lyrikere
og bedt dem fortelle om sine dikter-
kvaler.

Den unge dikteren Helge Simonsen
forteller her om sine kvaler, og sier
til slutt at det nesten ikke er annet
enn kvaler forbundet med det å dikte.

Og la oss tro ham.

Jeg skal hitsette en liten prøve fra
hans siste diktsamling, utkommet på
Aschehougs forlag. Når leserne er
kommet igjennem disse vers, vil de
sikkert forstå hr. Simonsens kvaler
— og lide med ham.

Om mannen ved rattet skriver han:

— Og hjemme har han unger
som ikke får lov å klyve på stig-
brettet

og trykke på bærtbærten.

Og kone som kommer med pledd og
matkurv

når de skal på week-end.

Og kjøleskap

med halve øl

og karbonade på asjett

når han kommer hjem

en søndag natt fra Larkollen.

Om hjerte og nyrer skriver han —
sikkert meget kvalfullt:

Et ormebol av grådige innvoller,
et ubarmhjertig system
av stumme og skamløse organer
som ikke tar tiltakke med noe,
og min mors sønn med blå øine,
ute av stand til å gjøre noe uriktig
og et pålitelig medlem av samfundet.
Hjertet mitt stamper tungt
for å holde det gående alt sammen,
sulteforet med sigaretter
og gold logikk.

Du klarer, kjære leser, sikkert ikke
å tørre porsjon av dette denne gang.
Gold logikk med karbonade på asjett
en søndag natt fra Larkollen er hard
kost, selv i tider som disse, den er
impelthen kvalfull, akkurat som Hel-
ge Simonsens dikterverker.

Juff.

Hundredagsrim.

Nå skal her skrives og rimes og slikt,
og gjerne for meg kan en kalle det dikt,
ordene kommer som størjer i stim,
de føyer seg sammen — og se det blir rim.

Ja, størja den står «på tapetet» som pluss
for vår næring — men fangstmessig er det no kluss,
den svømmer helt anstrengt og er som besatt,
så lite man får den i nøtene tatt.

Nei da er det bedre med silda så blank,
den gir så det blir til litt innskudd i bank.
Nå er den på innsig fra havet så tett
at alle vi sikkert får spise oss mett.

Og borte i åkren potetene står
og vokser seg trinne, alt hva de formår.
Med sild og poteter på bordet vi kan
sorgløs — forsåvidt — se tiden litt an.

Med sommeren går det vemodig på hell,
det lakker med den mot den sildige kveld,
— men brune i huden vi brisker oss flott
og har det fremdeles så hundredags godt!

Akk ja san, jeg sukker og tenker på høst,
snart setter den inn med sin veldige røst,
— men den, også den kan no vakkert oss gi
når den friskt spiller opp til en symfoni.

Alt kunne nå vært så deilig og bra,
men jeg kan ikke Korea-krisen fordra,
den skaper så mye av høstlige skrømt,
og velter så mye av skjønt vi har drømt.

Sommermål.

Godtfolk, jeg ber dere, giv bare tal,
foran oss ligger det lysere tider.

Legg merke til, snart er det sommermål,
da hever vi glasset og drikker dens skål
— våren imot oss skrider.

Røttene samler seg sevje og saft,
de første små gåsunger svaier på kvister,
fremover stormer den, våren, med kraft,
den bruser avsted, både høyt og lavt
— og alle små knoppene brister.

Det trekker i flokk og i følge fra sør,
toner, vi nesten var nær ved å glemme,
lyder igjen — det er åpnet en dør
for grønne, velformede fargeslør
— våren er endelig fremme.

Sommermåldag — det melodiske ord —
er som et løfte fra selveste solen,
snart synger et kor i sopran og tenor,
det samme under i år som i fjor
— levende land under polen.

Jonas.

Svanesang -

Du kjære sommer, går du nå til hvile
— eller dør du ganske enkelt i din seng?
Så lite du i år til oss fikk smile,
dog likevel vi nynner ditt refreng.

Du ville alt så gjerne til vårt beste,
men kom til kort — det hender også oss,
meg selv såvel som og deg, du min neste,
det er som vi om foten har en kloss.

Vi vil, vi også, gjøre alt vi evner,
men skyggene de følger våre spor,
mot mål, vi setter oss, vi dristig stevner,
men dårlig det i arbeidsåkren gror . . .

Du deler skjebne med så mange andre,
med meg og tusen hine hist og her,
og vi iallfall skal deg ikke klandre,
men alltid vente deg som vennen kjær.

Snart høstens blomster legges på din kiste,
mens duggens øyne gråter natten lang.
Vi følger deg på veien til det siste,
og lytter til din såre svanesang . . .

Men bak om alt det mørke som nå seirer
der bygges opp en varde for alt lyst,
rundt den vi alle håpefull oss leirer
og speider mot den neste sommerkyst.

Første skoledag.

Jeg traff disse piker og gutter i går
under deres første vandring til skolen.
Inne i randslene dasker og slår
pennaler med blyanter — lyden meg når
med minner fra den gang jeg gikk der i solen
som en syv års pjåkk, å, så håpefull . . .
At siden det meste ble slått omkull,
vedkommer ikke denne historie
om nye små barn med forhåpningens glorie.

De skulle til skolen for første gang,
i nystrøkne kjoler, med anker på luen.
Sommeren ligger med blomster i fang,
— veien blir kanskje litt lang og trang,
men den skal øke kunnskapsformuen.
Så kjekke de kommer, så fylte av tro,
hånd i hånd kommer de, to og to.
Vi møtes, de hilser med — bukk og med neien.
Velsigne jer barn på skoleveien!

Den første dagen, å, alt er så rart,
forknytte finner de plassen ved pulten.
De første små spørsmål får de besvart,
de første kneikene fint har de klart,
de begynner å stille på kunnskapstørsten . . .
A-B-C-en det første trin —
fortrøstningsfull gikk de i skolen inn,
— måtte den bli dem som paradiset
— uten no' rapp av syndefalls-riset!

JONAS

Hjertesukk!

De nye, forhøyede priser,
vi sverger dem ned og nord,
det er nesten med gru vi spiser
ved spartansk dekkede bord.
Alt det vi gnikker og sparer,
alt det vi vender og snur,
pengene slett ikke varer,
vi får dem — de går i retur.

Vår levestandard går i fløyten,
vi kjører på blanke felg,
det spørs om vi står for støyten,
eller ramler i ginunga svelg.
Og ovenpå alt får vi klatter
av tillegg til våre skatter.

Jeg går her og savner en jakke,
en bukse, en vest, et par sko,
jeg tør ikke tenke på frakke
og en skjorte — ja eller to.
Min pung er bestandig slunken,
jeg sitter konstant på — dunken.

Oppover flyr det hele,
vi svimler og klorer oss fast,
vi snart ikke kaken kan mele,
seilt overbord er vår last.
Vi må vel med ulver tute
når hundre og ett er ute.

Vårt storting gjør alt sitt beste,
samlet det inn går for
å sikre vårt vern og feste,
og — engang — de bedre kår.
Men kua må sulte lenge
mens gresset det gror på enge.

Her ser du min siste krone,
jeg satser den i et spill
til lykke for meg og min kone
— eller en undergangs-ild.
Vi er sant å si desperate
og på randen av alt å hate.

Kemneren grådig smatter
og sender meg sine krav
på gamle og nye skatter.
Et eneste bunnløst hav
jeg står her og ser utover,
mens kemneren fredelig sover.

Jonas.

Skyggelagt vår

Du, som jeg, går vel og venter på
våren,
kan tenke meg det, ja, du gjør,
går mellom snøvelter, høge som tårn,
mens nordavind bilser deg freidig go'
morn,
— og sola står dystert i sør.

Du drømmer om mildere klima i syden,
belst nær ved en sandbadestrand,
hvor damer og herrer går nakne — og
dyden,
ja, den lar de seile, de lever i fryden
i solens slaraffenland.

Mens vi måkker snø, og får fullagte
spader
av vinterens triste produkt,
mens sola fordekt sender lys i kaskader,
— siste håp nærmest er slukt.

Kom, skal vi, du og jeg, bygge oss
bolig
i Mamrelunds fikentre-park.
Der kan vi ha det — sånn ganske
utrolig,
ligge i skyggen og ta det hele rolig
på solvarme steders mark.

— Hvert eneste år våren tiden forbaler
og dukker seg under i snø,
forfrosne vi går under snøportaler,
— ennå står fjella som snøkatedraler
— og her skal vi leve og dø!

Ariell.

HØYMULEKRIG

Høymula, denne forargelige veksten,
blir i avisa lest ordenlig teksten.
Både i det ene og det andre «skrivet»
erklæres den krig, ja på harde livet.

Men høymula står der så frodig
og smiler
Å slå meg av marken, jeg meget
betviler»,
sier den seirerstolt, midt i bataljen,
— den står der og kroer seg,
stygge kanaljen.

Men nå skal du dø, i det minste
dog skrante,
du høyst umoderne, fritt voksende
plante.
Bevæpnet til tennene vil vi deg felle,
— på høymulefronten det lystig
skal smelle.

HØSTEN ER FØDT

Og så er det høst,
fra grensen til Nykene ute ved Røst.
Hun sier det, Olga
derute på Bolga,
at kulden snart svier.
Fra havskjær til ller
det merkes på alt
at sommeren farlig er falt.

Det regner så smått,
tillstrekkelig nedbør forlengst har
vi fått.

Låvedør lukkes,
potetene plukkes, —
det bryter på bøen,
men silda i sjøen,
så blank og så sober,
den kommer jo først i oktober.

Men også en høst
har lyse forhåpninger, blandet med
trøst:

Med glede vi setter
kniv i koteletter,
— og snart kommer skatten,
vi løfter på hatten
og hilser den hjertelig
— sa du litt smertelig?

Høsten er født.
Det blåser langs næringen nede
ved Støtt,
det bryter på skjærene
ute i værene.
Tonen er endret,
men støtet er fendret,
— vi videre seiler
mot solhverv et sted, som vi peller.
Ariell.

Ferievise.

Om man så må spleise,
skal man ut å reise,
nu mens sola er så deilig varm.
Noen drar pr. båter
på forstjellig' måter,
det man synes gir den største sjarm.

Andre bruker biler
hundreder av miles,
hvirvler støv og synes det er gøy.
Atter andre haster
med en stor skymaster
og er bokstavelig i hatten høy.

Jeg for min del bruker
intet slikt som sluker
kilometrene til fjerne blå,
for jeg tar tiltakke
med en vakker bakke,
og til den jeg gladelig kan gå.

Planer i en serie
har vi for vår ferie,
— noen ville vel til månen dra.
Jeg for min del takker
for de nære bakker,
der jeg hviler godt og har det bra.

Ariell.

Maistrofer, står her malt,
og det er meg blitt befalt
at jeg skal om disse rime,
og det nu i denne time,
— for det haster så med tonen,
den skal gjennom rotasjonen.

Min pegasus, no den feiler,
ja den ganske enkelt steiler.
— Så da, vrang, doyne gampen,
se nu til å få opp dampen!
Vil du så — fordømte essel,
jeg skal illudere Wessel.

Mens jeg sitter her i salen
våkner jord av vinterdvalen,
og nu skjer det under atter,
som vi nesten ikke fatter.
— Bonden legger alt til rette
— han som skal oss alle mette.

Fra Lønsdal ut til Helligvær,
overalt det grønnes her,
bjørkeløvet villig spretter
i de lyse mainetter.
Våren samlet har til gilde,
liv der er, hvor før var stille.

Sneen meget villig smelter,
plogene gjør lange velter, —
det er ennå for alle penger,
vårlig spill på mange strenger.
Grønt er dagens møtefarve,
engens slør og markens larve.

Alt er såre vel og bra.
Tunge tak det blir å ta,
men hva gjør det, om nu bare
godværet vil lenge vare,
passende med sol og væte
fremover til St. Hans-sæte.

Hypp min hest, ta vingen fatt,
— kneiken kanskje er litt bratt
for to gamle rime-smeder
som i rytmediltet sveder
med å lage mai-vers,
nærmest til privat kommers.

Var min hest en antilope
ville denne maistrofe
blitt en tanke bedre laget,
ja som av en mann av faget.
Men når hesten er et øk,
blir det dårlig dikt og spøk.

Ariell.

Potetonn.

Vi graver i molda og leter og leter,
og bätte på bätte med fine poteter
vi samler i tønne og sekk.
Noen er hvite og andre er røde,
det hoper seg opp til en mengdevis
grøde.
— men skatten den blir nok en smekkk.

Vi graver og plukker og dynger i
kjeller,
alle manns kjøkken poteter man
skreller
til suppe med flesk og med kjøtt.
Man klapper til kaker og steiker på
poteter det blir det så mange slags
mat a,
— til mel vi den legger i bløtt.

Vi fyller i sekker, forsender og handler,
såmen, en potet seg til penge forvand-
ler
og brisker seg fiks og kontant.
Foraktet den var, men nu holder den
prisen,
den lønnsom er både til kua og grisen,
og gjør ikke sin dyrker til fant.

Med krokete rygger vi står her og
graver,
og plukker de herrens velsignede gaver
til mat og til skattens mynt.
Skitne er nevene, ryggene verker,
men later som bare vi ikke det merker
— vi er jo såvidt nu begynt.

Trottelig er det å stå slik å lute,
det kjennes som ryggen har slått seg
i knute,

og gikta går reine amok.
Men grevene kravser, potetene triller,
de små fra de store nøyaktig vi skiller,
— godtfolk, bare heng i og plokk.
Ariell.

SKATTENS MYNT

Dagene og uker gikk,
mens vi ventet dag og natt
— og omsider vi da fikk
sedlen på vår kjære skatt.

Tallene oss skremte litt,
ved sin stigende tendens.
Er vi enda ikke blitt
sånn fullstendig pumpet lens?

Vi står trykket mot en vegg,
og ransakes til vårt skinn,
siste ort fra strøppelegg
hales frem — den er'ke din.

Brofoss er en snedig kar
til å fylle sitt budsjett,
om vi går her, blottet, bar,
tar han øyensynlig lett.

Statens stadig tomme svelg
gaper etter mere mynt,
aldri denne store belg
noenlunde blir forsynt.

Jo, vi er et skattet folk,
det skal være visst og sant,
og ved statens piske-svolk
tømmes vi til siste slant.

Noe undrende vi spør:
Men hvor blir de penger av,
gravet inn med ørneklør
hos enhver av høy og lav?

Ti nu stille, skatte-knekt,
demp du bare din ul, —
muligens en liten vekt
risengryn du får til jul.

Ariell.

Ferievise.

Om man så må spleise,
skal man ut å reise,
nu mens sola er så deilig varm.
Noen drar pr. bäter,
på forsl-jellig' måter,
det man synes gir den største sjarm.

Andre bruker biler
hundreder av miles,
hvirvler støv og syns det er gøy.
Atter andre haster
med en stor skymaster
og er bokstavelig i hatten høy.

Jeg for min del bruker
intet slikt som sluker
kilometrene til fjerne blå,
for jeg tar tiltakke
med en vakker bakke,
og til den jeg gladelig kan gå.

Planer i en serie
har vi for vår ferie,
— noen ville vel til månen dra.
Jeg for min del takker
for de nære bakker,
der jeg hviler godt og har det bra.

Ariell.

Vi venter på det —

Det passer oss best
at Norge ligger med haugen mot vest.

Da synes vi øst
er oss en magrere sikkerhetstrøst.

Det er derfor vår akt
å gå med i den store Atlanterhavspakt

Sverige sa nei,
likeve l tror jeg vi legger i vel.

Vi lærte jo sist
at uten pakt kan det arte seg trist.

Og ikke igjen
vil vi ha terroristiske spark og spenn.

På fred vi dog tror,
de burde vel skremme — alle krigens
spor.

Skjønt det synes ei så,
her rustes jo vilt for dramatisk tablå.

Ett er dog visst:
vi vil ikke vekkes forvirret som sist.

Vi håpe dog vil
at alle de store gutta blir snill,
når de tenker seg om
og åpner de stengte grensers bom.

Vi venter på det,
fra øst og fra vest. La det lykkelig
skje.
Ariell.

Coloradobillen.

Vi importere må vår løk,
og det er ikke ille,
når bare man kan unngå spøk
av coloradobille.

Da blir det stor halloy og larm
med jakt på vesle kreket,
kringkastingen går nesten varm
av coloradopreket.

Og dette gjelder bare én
som ville spionere.
Nu leter man i alle len
m der skal være flere.

Grosserere og detaljist
hver løk de nøye gransker;
men billejakt den ganske visst
har sine store vansker.

Det greit nok er i Aarhus by,
hvor billen veldig svermer
og kryper inn, til livd og ly,
i godtfolks jakkeermer.

Men her hvor én vi knipe skal
— det er visst ingen flere —
det knipe kan i alle fall
om vi får triumfere.

Vi skreller løk til smaks behag,
— og tårene lar trille.
Vel aldri komme for den dag
vår coloradobille.

Ariell.

K a m p.

Det ingen sted er fred å få
for slagsmål og for krangel.
Det er, såvidt jeg kan forstå,
en stadig ufreds-rangel.

I Moskva eller i Berlin
der kjøres støtt på felgen,
og det er kanskje mest Stalin
som blåser luft i belgen.

At jøder og arabere
går varm i Palestina,
og aldri kan få skapt litt fre',
er ikke no å grin a'.

Det også er litt dagligdags
med borgerkrig blant greker.
Der nede intet er tillags,
hva man så for dem preker.

Og ellers står det jo på kant
i alle jordens soner —
om makt, prestisje, mat og slant
i dollars og i kroner.

Og nu skal også Bodø slå
seg løs i krigeryrket.
Forhåpentlig vil byen gå
fra kampen veldig styrket.

Det gjelder rottene som tar
av våre rasjoner, —
nu skal det felles alt vi har
av rotte-nasjoner.

Jeg stiller neppe til den strid
mot de uhumske rotter.
Min hobby er med all min flid
å fange mus — med votter.

Ariell.

Gubben Chinamann.

Verdens eldste mann, den 140-
år gamle kineser Li Hsia, kjøp-
te sin likkiste da han var 100
år, men han akter foreløbig
ikke bruke den.

I China bor hr. Hsia Li,
en gubbe hard i barken,
hans alder, 14 ganger 10,
kan ingen slå av marken.

Hans spiser sine råtne egg,
og er så vel fornøyet,
små ormer, mus og frosk og klegg
blir stadig godt fordøyet.

Da han var rundtom hundre år,
og nærmet seg det siste,
til snekkeren en dag han går
og kjøper seg en kiste.

Men Hsia Li gir aldri tapt,
før han har gjort det undre'
— hvortil han vel må være skapt -
å fylle to århundre.

Den graveren får ikke gjort
det plukk med graver-spaden,
for Li vil nu gå inn for sport
ved — jo olympiaden!

Ariell

HUS OG HJE

Vi strever med byggeproblemer,
med kvoter for ditt og datt
— da er det at Selvåg-huset
på Ekeberg opp blir satt.

Det står der og demonstrerer
for rimelig byggepris,
men rimeligheter tåler
ikke hr. inspektør Riis.

Han kaster seg inn mot veggen
og lager en sprekk. — Javisst,
se her, mine damer og herrer,
huset har brøst og brist!

Det gjelder om bare å bygge
så sent og så dyrt det går an,
for husnød å opprettholde
i dette vårt kjære land.

Nu spørres det om hva kårne
menn har om saken å si.
Forløsningens ord man venter
fra dette «det store vi».

Ariell.

Høstmusikk.

Det drysser av gule blader
henover gatenes grus,
fra hagenes trø-parader
lyder det høstlig sus.

Men ennå står rosene røde
og blusser på muldens barm,
mens bonden sin siste grøde
kjører i vognens karm.

Og nu er det høsten henter
— som vanlig ved denne tid —
frem sine instrumenter
og gjør seg den beste flid,
— den spiller så stormene danser
henover hei og koll,
— med skjærende dissonanser
både i dur og moll.

Ariell.

Lysverket.

Kortere blir perioden
for de stunder lyset brenner.
Gudskjelov, den dreier, kloden,
mot lyset mer seg vender
Dermed slipper vi forsterket
gå med våre krav til verket.

Det står sikkert hardt i striden
med å holde glød i pæra.
Gudskjelov, den dreier, tiden,
og snart endt er denne æra
med sin «bismak» av at verket
litt for sent er blitt forsterket.

Godt at sola snart betjener
oss med gratis lys og varme,
skinner bort de mørke scener
som har skapt så megen harme.
Og når den blir mer forsterket
overtar den hele verket.

Ariell.

NU KOMMER'N!

Det er rent utrolig hva
litt solvarme utfører,
det er som hender kjærlige
hver skapte ting berører.

Vi stusser litt og stanser opp
og ser hvor allting spretter.
Vårt liv det som fornyet blir
i disse lyse netter.

I spenning venter vi så på
hva videre der kommer
— om dette slik er å forstå
at sommeren nu kommer.

Ariell.

MIN

DUKKE

*Min dukke den heter Elinor,
og den har vokset seg riktig stor,
den kan seg pynte,
på skolen begynte
den alt i fjor.*

*Jeg leser med den i ABC,
dens hår er krøllet og hvitt som sne,
den pent kan neie
og gulvet feie
i en-to-tre.*

*Den har to øyne så brune så,
og med litt hjelp kan den rundt om gå,
og når den flink er
da gla den blinker
og står på tå.*

*Dens blomsterkjole av silke er,
og nydelig Elinor den klær,
som flott seg vender
og klapper hender
— til meg især.*

*Vi sammen leser vår aftenbønn,
med takk for dagen så lys og skjønn,
og John med blunden
i samme stunden
oss tar i løn — — —*

*Hver solskinns morgen så kommer mor
og vekker oss til sitt frokostbord.
Fra trær som gynger,
småfugler synger:
Hei Elinor!*

Onkel Ole.

Overgangstid.

Årets hundredagstid er forbi,
det mørkner mot høst i norden.
Grøden ga fold fra tre til ti,
— ennu står skogen grønn i li,
men sevjen den synker i jorden.

Jaktmannen pusser sitt rustne gevær
og lader de siste patroner.
Vinden suser i lauvrike trær,
ute i marken plukker de bær,
unger og tykke matroner.

Alle steds hever seg høgt på stang
prydlike prestekrager. —
Men stilnet har sommerens fuglesang,
om alt kan snart sies: Det var engang
det blomstret i alle hager

Og himlen senker seg kold og grå
ned over landets kyster.
Alt i alt er den for lite blå,
— sommerens sol-eventyr-tablå
oss alt for lite forlyster.

Jeg går og har øye med topp og tind,
snart får de sin hvite kyse;
i orkestret da legges en tone inn
som stammer til moll våre sommersinn,
— men ennu vil solen lyse.

Da smeller et skudd bak den runde koll,
med ekko som dør langt borte
Jegren var kommet en rype på hold,
— høsten har heist sine sorte skjold,
og somren har stengt sine porte

Sorgens lykke.

En ganske enkel visestump,
og den er laget på en slump
om menesket Martine,
et av de mange, mange som
jeg møtte, og som gikk og kom
— og gikk på livets line. —

Martine hun var mor til fem,
og fattig var det, hennes hjem
der nord i Senja-været
På sjøen Kristian en natt
i uvær av en sjø ble tatt
— hans navn det være æret.

Martine satt i trange kår
men steg for steg det fram da går
— den eldste er snart tjue,
Da kommer pesten, — åødens brodd
nå har den hit til huset nådd,
det ulmer uten lue. —

Den for seg tar og bærer bort,
på fire år så var det gjort —
kun en der var tilbake,
den yngste av de fem, — men så
en dag han skal i fjellet gå
— det gjaldt en vårlams-krake —

Han glir på glatte berg — får tak,
men glir igjen — Man fant et vrak
i ura djnpt der nede — —
Den femte kiste — ingen fler,
Martine's stue har ei mer
av offer her tilstede.

Det var til denne heim jeg kom
en dag — men den var ikke tom,
tross alt åen måtte miste.
Martine satt der helgekledt
og leste evangeliet, —
d e t holder til det siste.

Hun taler om sin sorg, sin lodd.^o
— Men nu jeg har til klarhet nådd,
det alt blir til mitt beste,
Jeg har dem alle fem så nær,
de stadig lever hos meg her,
og Kristus er vårt feste

Her skinner sol i dag, som før,
og her er liv som aldri dør,
— det ånder på min panne.
Hver ting jeg ser et minne har,
Gud være takk for alt som var,
Hans ord det skal vi sanne.

Det lyser opp i hennes blikk:
Av sorg jeg mange begre fikk
å tømme, — men jeg eier
i dag åen stille lykke, og
billett jeg har med frelsens tog
— ja alt jeg har som veier. —

Smilets. varme.

Du skal smile, vesle Gerda.
i en verden, kald og trist,
for ditt smil det er en sol
som varmer godt, for sant og visst.

Du skal smile hele veien,
til din sol går ned i hav. —
da en himlens engel kommer
og står støtte på din grav.

Lille Gerda, du er engel,
ren som den, og i ditt smil
er det bare godt å lese,
det er uten angst og tvil.

Om vi alle kunne smile
slik som du, vår kjære skatt,
da en verden fikk vi eie,
uten smertes gråt og natt. —

BESTEFAR.

Gutten ved stranden.

Naar sommeren kommer med solskin og sang
og havbaara vugger i tare og tang,
da finder vi tidlig fra morgen til kveld
smaagutten ved stranden — saavist som en kjeld.

Der sanker han skjæl og der tøimer han fisk,
der bader han sig og blir rødkindet frisk,
der flinter han sten paa det fjordglatte speil,
og styrer smaaskuterne der under seil. —

Paa billedet ser du en slik liten fyr,
som inde i bugten, med staahei og styr,
har fanget to krabber — hvad byr du for dem? —
Tør nu han for klørne bære dem hjem?

Han staar litt betænkt, han er ikke tryg:
mon mama vil finde ham snil eller styg?
Hun tit jo har sagt: Vær mot dyrene god!
— kanskje han ei mor ganske riktig forstod?

Skal han bære dem hjem eller la dem gaa?
— det er dette han ikke kan heltut forstaa.
Ja, klarer du dette ret, da er du stor
og sikkert til glæde du blir for din mor.

— Ola. —

Løvetann.

I skråningen mot elvens far
står vårens første løvetann
og blusser som en nytendt brann
i mellom skjelvende små blar.

Den står i væten, gul og gla,
og smiler med sin friske munn
til livet som er vekt av blund
og nu de første skritt skal ta.

Her står den, denne livsoblat,
øt vårens første fødte bud,
en hilsen fra en himlens Gud,
en sol i lommestort format.

Den står her og er bare til, —
i all beskjedenheter den ber
at vi i den et livstegn ser,
— og det er nesten alt den vil.

A. G.

Pingvinenes

dødsdrama.

Pingvinerkolonien mellom øiene
på Røst
er blitt noe av et fauna-melo-
drama.

Her nytter ingen læge, og her
hjelper ingen trøst,
stadig lyder dette skriket ifra
Rama.

De kjoleklædte fugler drømmer
om sitt hjemlands is
på den andre siden av vår kjære
klode.

Efter hvert de er ei mere, døden
er den dyre pris
de betaler for en prøve a la mode.

Nu de sluppet er i frihet og kan
vingene ta fatt,
— men kan kursen de mot syd-
pollandet finne,
der de — engang glad og lykkelige —
i fangenskap blev satt,
— dette skjønne sted, som nu
kun er et minne? —

Over klodens runde mave med
ekvatorbelte på
skal de fly så godt de kan — og
siden krabbe,
— fra et land hvor bare skuff-
elser og sorger var å få,
— fra en videnskapens sørgelige
«tabbe».

Kanskje er de alt på ferden over
blåe verdenshav
mot det isens land der fjernt ved
verdens ende,
og kan melde av om brødre, som
i Norden fant sin grav,
og som aldri mer til sine hjem
fikk vende.....

Akk! et drama av de mindre, —
men et drama likevel,
som et pingvin-hjerte tungt fikk
til å banke,
— han som sitter syk tilbake, og
knappt vinke kan farvel,
og som hjem kan sende kun en
smertens tanke.....

OLA BERG

Narret april.

Det dryppet og dryppet fra
takskjegg og karm.
Og solen den kjentes da virkelig varm.
En flue som summet, en stær med
sitt fløit
et skjærrede ferdig i rognbusken høit.
Vaaren? javist er det vaaren! Se der:
„gaasunger“ alt paa de nærmeste trær.

Vi drømte om trippende erle paa tun,
om verden saa smilende yndig og lun.
Vi børstet av vaarfrakken vinterens støv
og tenkte paa suset i sommerens løv.
Ja kort sagt, vi gikk der saa glad
og saa yr,
vinteren ebber og vaaren den gryr.

Men saa kommer nordenvindskongen
igjenn.
Brutalt over haugene jages vaar venn,
den purunge vaaren, som nynnet
og sang.
Her sitter vi atter med sne i vaart fang
og hutrer av kulde, med tilfrosset smil.
Jo, der blev vi ordentlig narret april.
Ola Berg.

Mot mørket.

Nu har sommeren tatt hatten
og har sagt oss pent adjø, —
dagen kortes, lang er natten,
skogen ser vi må forblø.
Rundt oss hører vi det sukker
fra alt liv som falmer bort,
— kanskje alt imorgen lukker
sommeren sin siste port.
Jordens dal er lagt i sygge,
Thules lange natt oss tar.
Men vi har jo minners hygge
omkring det som engang v a r .
Somrens lys i sinnet sitrer
som en underbar musikk,
og bak vintren våren glitrer
for vårt lengselsfulle blikk.
Somren dør, og høsten kaller,
— her er ingen vei forbi, —
hvert et blad som visnet faller
sier oss at der skal bli
dager mørke, tunge, triste
— vintrens kolde kirkegård...
Håpløst alt — om ei vi viste
at der b a k o m e r en vår. —

Kald vår.

Det er så kald en vår i år
med nordavind og skodde.
En meteorolog i går
sto freidig fram og spådde
forandring til et bedre vær,
med sol til mange grader,
med sprett av lauv på våre trær,
og vårlige bravader.

Den spådommen i vannet gikk,
vi fryser godt og kulser.
Det kalde været tar inn stikk,
og varmere impulser.
Kan ikke merkes noe steds
å være under emning,
— iallfall ikke i vår krets,
med nærmest laber stemning.

En hestehov står halvt forbaust
ved kanten av et dike.
Er dette våren — eller haust?
Dens blad vil ikke sprike,
men ruller seg omkring sin knopp
og lukker til dens øye, —
ja, allting står på stedet stopp,
og intet vil seg føye.

Men likevel, en lerke står
med vibrende små vinger,
og glad den sine triller slår,
mens høyt den opp seg svinger.
Den er vårens optimist,
med tro på bedre tider.
Som den lille komponist
vi tror: Det blir omsider.

O—g.

Barnehjemsforeningens tombola.

Et hjem så vakkert, lunt og godt
har du i vuggegave fått.

Men mange andre ei det fikk,
de hjemløs her i blandt oss gikk.

Det beste dog av alt på jord
de savnet: hjem med far og mor.

Men varme hjerter slog for dem, —
man bygget byens barnehjem.

Og mange små der flyttet inn,
som roser fikk i runde kinn.

Men hjelpen — e n n u trenges den.

Kom alle og bli barnas venn, —

som han den store mester var —
vi i vår tanke inn dem tar.

Hvert smil de gir, hvert gledens ord
er barnehjertets takk så stor.

— Støtt barnehjemmet, hjelp de små,
som ellers hjemløs måtte gå.

O.B.

Maistrofe.

Det går, det går, en dag i senn
med solen opp og solen ned,
med fred og ro, med spark og spenn
vi lusker smått avsted.

Det våres litt, men ikke fort,
så regn, så sludd, så atter sne,
det drives enno vintersport
— og la det bare skje.

Men så kom sønnavinden sterk,
og mild den dertil også var,
med bare noen dagers verk
den vintren fra oss tar.

Og plog og spader, spett og grev
fra vinterskjul blir hentet fram
til vårens travle onne-strev
med harvens grove kam.

Her bygges opp for liv og gror,
for vekst av grøde overalt,
og rundt omkring i vårens spor
gjenreises alt som falt.

Her brister knopp, her spretter blad,
snart foldes ut et blomsterdryss,
— midt i fornyelsenes bad
får allting solens kyss.

Det går, det går. Naturens kraft
er sterk som selve skap'rens hånd,
rumsterer gjør den høyt og lavt,
og i den rette ånd.

Ja, som det går! Med lange sprang
gjør våren sin gjenskaperplikt, —
det samme under nok engang:
et gudbeåndet dikt.

O. B.

NÆR VÅR

Der driver i mot meg en stemning av
vår,
skjønt ingen det er som synger. —
Men vinteren ligger jo her og forgår,
hør elvenes puls under isdekket slår,
og knopper på seljegren gynger.

Og her under himmelens blå paraply,
med solen i dirrende varme,
fødes til jorden en vår påny, —
natten har mistet sitt mørke-ly,
og vindene kan ikke larme.

En flue går frem på mitt vindus glass
og gjør sine vinger blanke.
Nu er den fri fra sitt vinterpalass,
— jeg ser hvor den føler seg vel
tilpass
og hvor dens fluehjerte kan banke.

Svaner flyr bort med sin klagesang,
en gåseplog følger etter. —
Lyset og dagen har første rang,
— slik har det hendt så mang en gang,
— — og sommer kommer etter....

Ola Berg.

S T R O F E

=====

Vi møttes. Du hilste
med smil og et nikk.
Du gav mig din hånd
og ditt hjerte.
Men så kom den dagen
da atter du gikk,
og jeg stod der
så fylt av min smerte.

Nu nikker du aldri,
og stram er din munn.
I din kjærlighets
kjölvann jeg driver,
til engang mitt vrak
av en skute tar grunn,
og i brenningens
trolldans jeg hiver.

Den eneste var du!
Du kom og du gikk,
som en stråle fra himlen
så vakker...

Så meget du tok,
men vel mere jeg fikk
- hvorfor herved med
hilsen jeg takker.

Og når engang du
kanskje får höre som så,
at jeg hjem er gått
til mine fedre,
med en vakker
yndig forglemmigei blå
du et fjernt lite
minne vil hedre.

Velkommen.

Velkommen til Norge, med daler og fjell,
med elve som fosser fra morgen til kvell,
med fjorde som blinker og tinder som n år
så ganske til himlen, der stjernene står.

Velkommen til Norge, ditt land fra idag,
- til fedrenes virke og ungdommens lag.
Prins Olav du eier, og landet med ham,
fra laveste holme til høieste kam.

Velkommen til Norge, til bryllup og fest.
Og alle vi er i ditt gilde som gjest. -
Mor Norge vil gi dig det beste hun vet:
sin store og trofaste kjærlighet.

Per Berg, Postboks 69. 7 år.
Harstad.

000

Vår prinsesse.

Den fagre prinsesse fra Sveriges land,
hun flytter nu vestover Kjølen.
Velkommen!, hun hilses fra Kristiansand,
fra Vadsø og ytterst til Smølen.

Vi unge fra daler, fra bygder og by,
vi ønsker dig lykke og glede.
Du kommer ved vårens og livsgledens gry,
som stiger bak fjellenes kjede. -

Og folket her vestenfor Kjølrandens rygg,
de gir dig sitt håndslag og lover,
at her kan du føle dig hjemme og trygg,
ved dag som ved natt, mens du sover.

Vår prinsesse Martha, vi hilser dig! Hør,
det bruser en jubelens bølge. --
Hvert hjem står dig åpen med hjerte og dør,
- alt landet er med i ditt følge.

Molla Pettersen,
Offersøy, Leknes i Lofoten.

15 år.

Th. Holmboe

Lofotfjeldene.

Paa flugten forbi, disse fjelde jeg saa,
ranke vokset av havet derute — .

De stod plantet i brem — naadde ind i det blaa
med de slankvoksne linder og nute — .

. . . Ornen seiler derover i solnattens brand,
rypen kagler i grønklædte lier — — .

Hermandsdalskjerring kneiser mot Vaagakall-mand
— den forsmaadde, fornærmede frier — — .

— — Disse fjelde, der blaanende siger i hav
mot en bakgrund av flammende skyer, —
hvor de ligner en jættehær, vildt under trav
over Nordhavets mægtige flyer — .

. . . Men min skute den flyr stadig videre frem.
Dagen flimrer der ypperst i vest — .

. . . Nu den høieste finde tok havguden hjem,
det var dronningen Solbjørg tilhest — — .

Ingvar Bjarkeby.

EINAR OG GERDA

Einar er en strævsom kar,
 faders hjælp i gaarden,
 i et erind er han snar,
 og har alt i orden.
 Han kan kjøre uten frygt,
 skjønt han kun er el've,
 han kan seile baaten trygt,
 uten den at hvælte.

Han kan hoppe alen to,
 svømme, ro og klyve,
 han er ærlig, kjæk og tro,
 aldrig vil han lyve. —
 Der er friskhet i hans kind,
 manddom i hans tanke.
 Gutter med saa ædelt sind
 vilde folket ranke.

Gerda er en pike net,
 flink at vaske kopper,
 villig og paa foten let,
 — strømperne hun stopper,
 mater hønsene med flid,
 feier gulv og trappe, —
 ja til alting faar hun tid,
 brodere, sy og lappe.

Hun er moders flinke barn,
 aldrig sur og græften, —
 spinder deilig strikkesgarn,
 skiller søskentrætten.
 Hun er alles ven, den smaa,
 hjemmets sol og lykke.
 Ligne hende piker maa,
 skal de hjemmet smykke.

Ola.

Kullerkrigen.

Den orbeidsdag de store nu
i denne tid har praktiseret, -
en dag i djævelsk larue og gruw,
hvor den som viser sig mes stiv
og hjertekald, bli dekonstrueret,
med korsets tegn, - den orbeidsdag
i Sakaus vingeard bør dog bli
det sidste uanvendte slag
for slagten bli sin lante fri.

Den lange nat i sorg og scan
som barn og møde nu maa daie,
en nat som Gortres i sin foan, en heunsejk roan
med blodtost i det skarpe ail, -
den lange, mæredne nat
maa ikke for et morgengry
som løfter glædens gyldne skal
og død og skjændel op poanij.

Det morgengry skal ringes ud
og alle verdens prelaten
som over grave og ruen
og slat og hytter reiser sin
protest mod vaapnernes horboer.
Paa deres uolplass reises skal
en ny og sikker forslingsmen
og olig international
sandsaglight og fredskultur. -

Brandt

Med en Ring.

Jeg kommer jeg til dig med kjærlighetsbød

fra ham, som du elsker og savner.

Han bad mig dig sige, at snart som sin brud
han kommer og kjærlig dig favner.....

Han kysset mig ømt, der han hvisket de ord:

Fortæl hende, at naar det løves og grov,

naar fuglene synger i vaarglade kor -

da kommer han lykkelig - som han dig sa-

for at høre dig hviske et glad litet "ja" ---

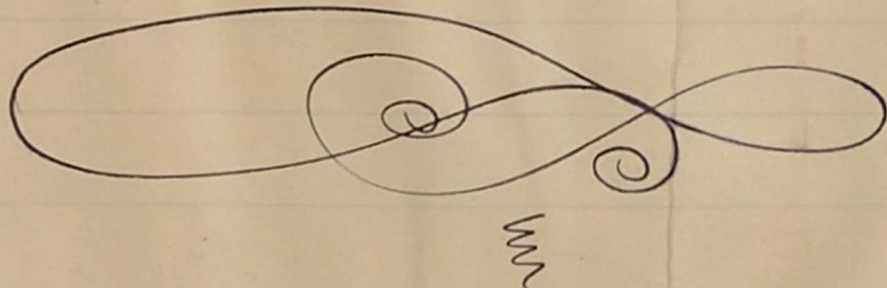
og slaa følge paa livsens færd
du, hans eneste lykke i verden....

Jeg er liten, men rødt og rød som sola,
--- og jeg kommer her hemmelig sendt fra din Ola...

-- Set mig saa paa fingren din,

lag mig til din rosenkind

og drøm om falles lykke.....

Kjærtelig hilsen
fra din længtende
Ola.

Hjem til Norge.

Første del skrevet av en — efter flere aars bitter motgang derover — hjemvendende norsk-amerikaner ombord i emigrantbaaten, som den nærmet sig Norgeskyster, sidste del av undertegnede.

Gjennem store ocean ploier refordstibet sterke, stonner, puster, skjælver, sitrer — rhykket av herkulist kraft.

— Bildt fra siden bruser sjøen fløvet av den skarpe baug — stumspreit koker, fosser, falder — taper sig i fjølvands fraad. — Men det mørke skrog ei ændser mindste av slit havets trods — usker bare tungt fremover eldhøi bølges kjæmperygg.

Forut emigranten starter frem mot horisontens rand — bak den vet han snart vil blaane tinderækker høit i sne — — steite staar de der og kneiser med isbræen i sin trone — gjemmer paa sin helte-saga og paa far og mor og hjem.

Dg saa mange, mange minder fylder tanken netop nu, som han hurtig nærmes landet, der har git ham barnely. —

Glemte er slit og savn derover, stusselser og motgangsdyst, suk der kvaletes, sved der skvæmet — alt tør op i længselsglød. — Kanste var det Eldorado, han saa dristig drømte om, grist mot ham og med ham mange?

— Alt hans fantasi fremmanet strandet mot den klanne trust. — Tungt svei illusioners brist!

— Men hvad gjør det — han ei støjer bort sin tanke til den fant —

ret i baug mor Norge taarner sig mot try i vinter-brynje. — I dens skjød skal glemmes, lutres ut, hvad foldt der grodde ind, i dens favn skal hviles, jubles, ved dens bryst skal dies mot, hvorav daad og seier fødes; — ædle planers kilde-spring søsfe skal i realisme — — Varmt du savner, tryg du havner, alt hvad du har kaldet dit — Norge, du din ættings mor — Norge, du vor egen jord. —

Dg vi her hjemme længter frem mot dagen, naar du kommer hjem; vi føler du er hvad du var: den ægte norske, gjæve far, som ei vil Norge glemme.

Mor har sturet — alt er rent — bare dag'ne gaar saa sent — tæller fingre, regner ut naar den store, staute gut først kan være fremme.

Attebatten, dal og ind, polarflomme, maaneskin — alt er i den gamle stil — hilser dig i lyse hvil — du føler, du er hjemme.

Kom saa over unge mand — gamle mor og fædreland længter mot den høitidsstund, du igjen trær fædres grund — Kom, kom til dalen hjemme! —

Ole Berg.

Mens forretningsmanden sover arbeider hans annonser.

Carnegie.

Sjøveirdag.

Fyr motoren, hiv vort anker! veiret har bedaget sig saavidt, at vi faar ta en torn idag.

Rap jer gutter, blir vi, som I vet, i sidste laget, har vi grundaig tapt et hidsig sjøveirsslag.

Fremfor alt vi maa først i mea naa.

Hei la „Gideon“ faa smelle godt!

Frem la skyte saa der skummer vældig foss om baugen, — nu det gjælder fiske sig en vinterlott.

Sydvestbaara den er tung at stige og at stampe; men den 40 hester giver grei besked.

Fiskerlivet er jo kun en kjæde lang av kampe, mot et hav som dønner og er vældig vred . . .

Men den fiskermand, — aldrig giver han tapt, om saa det stod til avgrundssnat.

Den er ikke let at boie, slik en fiskernakke, — hærdet gaar man frem til nye djervt tafat.

Dorryen paa vandet fires, to mand springer efter; — snart den første torsken over „korten“ blank krummer sig, — og nu det gjælder ikke spare kræfter, men paa bare livet hænge i og hank!

„Slip den parten der, har du livet kjær“, ellers blir dig klæppen ei for god!“

Hurra gutter, la os vise vi er Vestfjordvante, — drive paa saa vi i strupen smaker blod.

Tak for dagen! Nu er rummet fuldt av feite skreien, gutterne en røk sig tar, mot land det staar.

Fyr paa skjæret blinker blank og lyser vei til leien, — „Gideon“ med hestekræfter takten slaar.

Dagen strævsom var for den dorrykar, — men slike torn er kun lek for ham:

Mot i bringen, kraft i armen, vilje som kan trodse, — det har Nordlandsfiskeren naar han vil fram.

Ola Berg.

Revner din glede og røves dit mot,
 fristes din sjel til aa svike,
 synes dig veien for bratt for din fot,
 -- aldrig, min ven, skal du vike.
 Ser du din sak til aa tjene no godt,
 du plikter den frem aa bære,
 hvad end det koster av stort og smaat,
 -- trods haan istedenfor ære.

-- Men vender du ryggen til dine maal,
 om andre dig tankeløs stener, --
 og kaster du fra dig forswarets staal,
 -- da svikerens rolle du tjener.
 Da er du en trel -- uten ansigt og front,
 som taapete domme tør knuse, --
 et nummer i mylderets daglige dont,
 en merkesløs mann av huse. --

Ole Berg.

H. Redaktor!

Kan de bruke dette dig, vilde det
glæde mig.

Stokmarknes, d. 27/5-20

Obisigst
Ole Berg.

De gamle.

Her siffer de to i sin livets kveld,
bøset og graa av dage.

Men selv nu paa gravens faldende held
de eier dog livets straalende væld:
sin kjærlighet har de tilbake.

Guds fred over huset hvor andagt bor
etter livets kampe og møie.

Guds fred over huset hvor kjærlighets ord
saar den sæd som til evighets blomsring gror,
og gir sol i det trætte øie.

Br—

Julesang.

Der hviler en grublende høsttung nat
over den rullende jord, —
det sukker, det stønner, forlatt, forlatt,
og drønner i havbraat og torden, — —
det bæver av angst, og det sukker i nød,
— da tyss gjennom stormen der svævende lød
en klarhets røst:
Se op mot det høie, til liv, til trøst! —

Du vander din ensomme lønlige gang
fremad mot ukjendte vøner —
du glemte har din barnlige glædes sang
og livets store forsoner. —
En knugende byrde dig tynger ned,
du længes til kjærlighets mildnende fred,
som bringe kan
stedse livvækkende lys over land —

. . . Og tindrende frem av det mørkhøie hvælv
lyser en blinkende stjerne —
den sender en jubelens fossende elv
ned fra det lokkende fjerne — —
. . . Og sorg blir til glæde, og savn blir til fryd —
og salmesang blandes i klokkernes lyd,
— vor tak, vor bøn
til ham som fødtes — Guds egen søn.

La jullysets skaper fra vei finde frem
ind i hver borg og hver hytte,
da vil for altid hvert jordlivets hjem
bli høstnattens frigjorte bytte — —
Da kan vi endnu med barnlig mund
kvæde vor glæde fra hjerternes bund
med tak for alt
Gud for os gjorde naar tyngst det gjaldt.

Yngvar Bjarkeby.

Dødsskuten.

Ut ved havet, graa og ene,
ligger gjemt bak ur og stene
fiskerhytten lav,
stormen kaster vildt henover
skumsprøit av de bruttne vover
og av brændings kav.

Men bak stuens slitne planker
sitter mor mens hjertet banker
tungt i sorg og angst,
og hun stirrer gjennom ruten,
om hun snart ei oiner skuten
med sin dyre fangst.

Og hun stirret mange dage,
aldrig dog de kom tilbake,
ventetid blev lang.
Fanget blev nok deres krone,
stormen deres gravsangstone,
brænding klokkeklang. — —

Snehvitt haar og furet kinder
bærer hun som præget minder
om det tunge savn,
og hun tar sin søn den sidste,
mens en taare frem sig liste,
mildt indtil sin favn.

Vogt dig for al storm derute,
styr med varlig haand din skute
over oprørt hav.
La dig aldrig av det friste,
snart kan skuten bli din kiste,
targrodd bund din grav. —

Snart det gik ham dog i hodet,
ti det var ham født i blodet,
havet var hans hjem.
Al hans hig stod kun der efter,
der han vilde prøve kræfter,
— frem mot bølger, frem.

*

Atter lyder stormens susen,
atter stirrer mor fra ruten
ut i nattens grav. — — —
— Strengt er hendes livsmot prøvet
— alt saa ubarmhjertig røvet
blev av troløst hav. — —

— — Dager efter gled for svake
havbris skuten lunt tilbake,
gjennem braat og brand.
Og ved ror med brystne blikke,
sat der en med trods, som ikke
bøiet av det grand. — —

— Men da vinden pep fra kysten
skuten atter prøvet dysten,
— sidste gang forvisst.
Op til masten svak og bøiet,
stod en mor med graat i øiet,
— bad til Herren Krist.

Og ved roret sat den døde,
søn og styret ut mot øde
hav med mor som last. — —
Langt derut bak skyers tinde
haapet hun igjen at finde,
det som sank og brast. — —

Siden er det skjult for verden,
— ingen kjender dødselsfærdens
og dens dramaer.
Ti da skuten bak havbrynet
borte blev for øiesynet,
saa den ingen mer. —

Det var hvad oldefar fortalte,
naar i skumringen han kaldte
blidt mig til sig hen.
Og han graat den gamle gubbe, —
naar han spandt mig denne stubbe
om og om igjen.

— Mangen vaar og høst er svunden
sekler ut i tiden runden,
siden denne mor
med den rædselsfulde skute
søkte fælles grav derute
paa sin skjæbnes ord. —

Men ved havet, graa og ene,
ligger gjemt bak ur og stene
fiskerhytten lav.
Stormen kaster vildt henover
skumsprøit av de bruttne vover
og av brændings kav.

O. B.

Solveigs Drøm.

(En Barndomsveninde tilegnet.)

Og det var Solveig, da ung hun var,
Hun gik ved sollyse Strande —
Der nikket Blomster, der duftet Bar,
Og Trosten lo til sin Grande.
Og Elven durret og jog afsted,
Og Bølgerne skulped mod Sandebred,
Mens Luften dormet i Roighed —
Den sig deri ei vilde blande.

Og Solveig trippet paa bare Fod
Saa glad i Hug og i Hjerte.
Alt hvad af ondt var hun efterlod —
Det kunde dø i egen Smerte.
Fra Blad og Knopper, fra Eng og Aa,
Fra Ørnen store, fra Spurven smaa —
Hun fandt Vorherre i alt hun saa —
Og det var bare godt hun lærte.

Og dybt i Skogen der stod et Slot,
Hvor vilde Roser rundtom grodde;
I Ly for Verden det laa saa godt —
Og her vel Prinsen ogsaa bodde?
— — —

Han trykket hende varmt i sin Favn
Og hvisket tusinde Kjæle navn —
Med et var borthvisket hundred Savn
— Ja det var hvad vor Solveig trodde.

Hun plukket Roser og strødde paa
Sin Prins, som kaldte hende „Pige“.
Han stjal et Kys, og hun lod det gaa —
Ja kanske gav det straks tilbage?
Hun speilet sig i den klare Aa —
En vakker Pige mod hende saa,
Mens bag dem begge der Prinser staa
— Og saa lo alle fire glade. —

Da mjauet Katten fra Ovnekrog,
Og Solveig skvat i samme Skrækken.
„Hvad gaar der af dig dit dovne Drog?
Se til at komme dig op paa Flækken!“
Slig væste Heksen og slog saa til —
Med et var Solveig midt i Livets Spil —
Og fort svandt Drømmen som Lynets Ild —
Og bort med den Slot, Prins og Bækken.

Thi Solveig hadde ei Far og Mor —
Hun vidste ei af kjærlig Pleie;
Men Hug og Slag, hvoraf ondt kun gror,
Var Tornefrø i hendes Veie. —
Da kom den Drømmen saa lys og skjøn
Smøg ind til hende i Natten Løn —
Og derfor ber hun i ydmyg Bøn,
Den ei maa røves hendes Eie.

Ole Berg.

Vi.

Frihetsbanneret skal vaie over arbeidsmandens hjem,
lyse rødt i morgenskjærets gyldne brand,
det er maalet vi har sat os, og til det vi vil naa frem,
derfor fylker vi os enig, mand ved mand.
Trældomsnatten den er omme, frihetsmorgen lyser skjøn —
haapets flamme gløder ild i sløve sind, —
frem med rettens magt vi stormer — ingen klynken, ingen bøn,
for vi kræver kun hvad selv vi satser ind. —

Likhetsaanden frem maa elskes, tidens vilje gjør os sterk,
den skal løfte os til tro paa folkets vaar. —
Proletater op til kamp, vær med at reise frihets verk, —
ræk os haanden og da snart vi maalet naar.
— Vi blev traakket under føtter, vi blev haanet i vor nød,
vi stod ribbet efter livets arbeidsdag — — ;
ti den „løn“ som blev os rakt var titt kun knapt det tørre brød, —
derfor brødre, ut i strid for fælles sak! —

Ole Berg.

Knut Aasen.

*Beriket med en herlig evne,
mot skjønne maal du satte stjerne,
og veien laa saa lys og lokket,
— og aldrig du i sadlen rokket. —
Paa livet saa du lyst og frit,
og tænkte: dette alt er mit!*

*Du øste av Minervas kilde,
ti frem du skulde, maatte, vilde,
og seiren var dig viss og sikker,
for aldrig feil du flyttet brikker,
men som den sterke, stille elv
du kjendte maalet — og dig selv. —*

*Da tændtes gnisten — du ei visste —
som nu har lagt dig i din kiste. . .
Du kjæmpet, stred — men laa dog
under,
— alt jo tilslut i døden bundet —
dog dø straks livet fuldt er naadd,
det er iust dødens værste brodd. . .*

*Hver liten hindring mildt du fjernet
og aldrig kvast hugg til med jernet,
derfor din venneflokk, som høre
dig vise vil den siste ære:
av minder bygge bauta stor,
som lyse skal, hvor troskap gror.*

*Kunde vi ei bryte dødens lanse,
og ei din baare vakkert kranse,
saa en ting vil vi — det du eier —
dig ønske livets store seier!
— I vemods kor vi stemmer saa:
„Fred med dit minde være maa!“*

Gravdal 19. jan. 1913.

Brandulv

Hvad fattes den ungdom — ?

Hvad fattes den ungdom, som ikke kan øine
et maal for sin virketrang, værdig og godt?
Hvad fattes den ungdom, som ikke vil røine
en kamp for det ædle i stort som i smaat?
Hvad fattes den ungdom, som viker og svinger,
— hvis ord ofte ikke til troende staar?
Hvad fattes den ungdom, som lusker fra pligter,
og savner al trang til mer aandsmodne kaar? —

Den ungdom er kanskje produkt av den mode,
som gradvis er skapt i den senere tid. —
Man elsker sit ydre, har intet tilgode
for aandelig vokster og sjælelig flid.
— Mens ungdommens id burde være at kjæmpe
mot maal, som gav løfter av ædlere slags, —
den gaar paa det jevne — lar alting sig lempe,
og er saa velsignet „seg sjølve“ tillags. —

Brandulv.

Paa minders grund.

Sol bak havet sænker sig,
kaster skygge over hei,
over skog og øde.
Sommernattens stille fred
daler over jorden ned,
alt i søvnen døde.

Skogens blade skjælver let,
lærken vimser myk og net
i de kjendte toppe;
finder saa sin lune seng,
gjemmer hode under veng,
— skal med sol vær oppe.

Travle myre haster frem
mot sit lille tue-hjem,
— sidste tårn i aften.
Mellem løv og blomster bort,
summer gjedehamsen fort,
hjem med honningsaften.

Bare jeg saa trist forlatt,
ene gaar i stille nat,
gjennem tause lunde;
vet at jeg forstyrrer ro,
her i skogens dunkle bo,
men faar — nei faar ei blunde.

Mindet drager mig herut
i den dype skog, hvor Gud
alene vet min længsel.
Her jeg mindes kan i fred
stunder fuld av kjærlighet,
fjernt fra verdens trængsel.

Engang jeg alene ei
gik paa denne kjendte vei,
syk i hu og hjerte.
En mig fulgte glad i sind,
bløt som rose, let som vind —
to bort sorg og smerte. —

Der er bænken hvor hun sat,
ung og fager naar hun kvad
om kjærlighet og lykke; —
tok min haand med smil paa kind,
saa mig varmt i øiet ind,
— kanskje kys og trykke — — ?

Der staar bjerken, lys og slank,
ligner hende — ren og rank,
— høit vil kronen bære.
Og i barkens lyse baand,
ridset navn av kjærlig haand,
under: til dig kjære. — — —

Han som skjænkte, han og tok
alt tilbake, hvad han lot
mig av naade eie —
Aldrig mer i skogens bo,
lyder jubl fra os to,
— taus er hendes leie.

Det var sommerkveld da og,
hendes sjæl I engle tog
svang sig mot det høie.
Mørke lagdes over sind,
livslyst drev for veir og vind,
— alt var graat for øie.

Dine øine — rosenkind,
har i hjerte, sjæl og sind
sig slaat dype rødder.
Men det sikkert til den dag,
længe er, jeg ligger glad
igjen for dine fødder.

Derfor jeg saa trist forlatt,
ene gaar i stille nat,
gjennem tause lunde;
vet at jeg forstyrrer ro,
her i skogens dunkle bo,
men — aa! om jeg blot kunde.

O. B.

PAA FISKE.

Forsken i gyldne stimer
svømmer i brede fjord.
Langveis og nær fra strænder
folket paa fiske ror.

Biter paa lekke kroker,
smyger i lumske nett; —
fiske i døgn og dage, —
uten aa blive trætt.

Yrende liv i havne,
buldrønde næringsvett, —
kamp over stok og stene, —
har du paa maken set!

— Saa kommer vaar og setter
skreien paa fart og flukt,
— farer den fiskerskare
hjem til sin fjord og bugt.

Hjem med en lott paa lommen, —
velstann — hurra det gaar!
— Men bort mellom værenes knauser
buerne tomme staar. —

Leknes i Lofoten 5. mars 1922.

VANDREREN

Jeg møtte dig, Herre - -.

Jeg møtte dig Herre, saa tit paa min vei,
men altid jeg bøiet forbi.

Og kaldte du paa mig, saa svarte jeg nei —
ja, nei var mit svar fordi,
jeg vilde ha glæde paa folkelig vis,
og m a a t t e faa ture avsted.

Jeg tænkte ei over den dyre pris
min glæde betaltes med.

— — Og atter du stanset mig op en dag
og talte i kjærlige ord:

Din glæde, du unge, er usselt bedrag, — —
det viser den vei du før. — —

Saa plukket jeg op i erindringens skaal
hver glæde fra veien der bak.

Nu skulde det synes i prøvelsens baal,
om det var værd eller vrak.

— En tarvelig røk kun det hele blev,
en røk uten gnist og glød.

Og angeren dypt mig i sjælen rev:
Til nu har du levet død!

Gaa herefter veien som lyser frem,
der — og k u n d e r d u v i l
finde den glæde, fin og fornem,
som skinner av hellig ild. —

Ole Berg.

Vaarvise.

Vaar over eng og bakker,
vaar over myr og mo, —
vaar i hvert sind som takker
Herren for fred og tro.

Vaar over lynggrodd heier,
vaar over lærkens sang, —
vaar i hver blomst som neier
gulden i grønne fang.

Vaar over skogens gave
av unge voksende blad, —
vaar i min lune have
med sprættende blomsterrad.

Vaar over bondens aaker,
vaar i hvert spirende frø, —
vaar med den sol som vaaker,
dryssende guld over sjø —.

Vaar i den simple stue,
vaar i polerte sal, —
vaar i en straalende —
en glædens gyldne portal.

Vaar i hver sjæl som sender
bønner om kraft til Gud, —
vaaren i alt da ender
med sommer i herlig skrud.

Brandulv.

Bonde-suk.

Det tegner sig trist med aaret
for markens velsignede grøde.
Hver flek av en aaker ligger
livløse, svart og øde. —
Og grim over alie tinder
hænger den vaate skodde,
som negter Guds sol at varme
til vekster i det man saadde.

Det blir intet korn paa mølle,
og knapt nok poteter i bing.
Nu spørres: Hvem kan sig øve
at leve av ingenting? —
For pengene de skal veien
til skatternes mange sluk;
— ti bygden, som før var saa liten,
når nu en betydelig buk.

Her gik baade mal og jurt
uten et bedringens fnugg.
Og bonden maa saadan tænke:
Vorherre mig tar i lugg. —
Men ikke det nytter med bønnen,
og ikke det nytter med bot, —
alt knirker og gaar paa skakke,
ti aaret er ondt i sin rot.

— Det regner fra drivende skyer,
det regner til nød og plage,
det regner i helg og yrke —
og regner til usle dage.
Men slip ikke motet, bonde,
det regner dig bare til skind;
— fornyelsens haap du finder
til vaaren i sol og vind.

Kollega.

Det er stille i skogen.

Det er stille i skogen
ved løvfaldstid —
men dog man føler
den sterke strid.

Det er stille i skogen —
ingen kvider, ingen sang —
bare høsten som gaar,
sin seirende gang.

Det er stille i skogen,
den staar ribbet og forladt,
og derfor glad den skjuler sig
i høstens nat. —

Det er stille i skogen,
— kun vingeslag —
og asper som sukker
i tunge drag. —

Ole Berg.

Skaarungen.

Vinter-soldag. — Hjemmefra, skaarungen skal fare.
Før til turen glæde stor, — nu saavidt han bare
kan en taare holde fast, naar de fra skal skyve, —
mor i døren, — lillebror stigen op maa klyve, —
Han vil se, saa langt han kan, lofotfolket drage; —
storebror er fra ham skilt for mange, mange dage —.

Paa sin kiste for sig selv skaarung-gutten tænker. —
— Snart tok næsset stuen bort, — mere motet synker.
Lang er turen —. Stræv og strid dog tankerne kan sprede,
stolt han blir da tørt han faar og skal holde rede
med kurs og kompas, ratt og lei — og alt som klokskap
kræver.

— Sagtens nok at snakke om, hvis han til vaaren lever.

— — Under fiskets travle liv, aldrig han sig sparer,
han paa høide fuldt vil staa med de andre karer,
Ægte fisker, som han er, vet han dagen kræver
fugtig skjorte, sulten tarm og ømme, stive næver.

— Manddomsarven har han faat efter gjæve fædre, —
deres minde nu han vil blandt fiskerfolket hædre.

Sven Skaarunge.

Stjerne hvad ser du — ?

Stjerne, hvad ser du i natten lang ?

— ser du en verden som ærlig
søker at sprænge al mørkets tvang,
og vokse til helt og kjærlig
virke for sandhet og brorskaps aand,
og kvæle al løgn, som spreder
nat over jorden, og strammer de baand,
som slegten til udaad leder . . . ?

Stjerne, som rullende over sky,
blinker mot tindrende øie, —
ser du paa jorden et eneste ly,
hvor endnu Guds fred fra det høie
faar lyse til hjerter, faar ædle en sjæl
til høireist kamp for det gode . . . ?

Eller er det kun løgnens og nattens træl
som søbler sig frem paa vor klode . . . ?

Ole Berg.

Nu flommer vaaren.

Nu flommer vaaren i alle daler,
og løvet sprætter, og gjøken gale
og solen skinner saa frisk og ny —
i grønne lier ved morgengry. —

Hør fuglen inde i bjerkelunden,
den knapt nok under sig mindste blunden
den jubler dagen og natten med, —
og tonerne er saa myk og spæd.

Se, sundet ligger saa blankt og bader,
og ærfugl svømmer i lange rader,
og hvite skib seiler stolt avsted, —
du stille ønsker: o var jeg med! —

— — Men her i aasen jeg gaar alene
og smyger frem mellem tætte grene, —
og det er stedet jeg elske vil. —
for her er farver og tonespil. —

O. B.

Nord. Trængsel

Bak skogene.

Hun gik den unge kvinde i forarsfagre nat
og plukkede smaa lyng i vilde heien
Da løftede med smil om mund en rallar paa sin hat
og spurte: „unge tøs hvorhen gaar veien?“

„Min vei den fører ensom gjennom trange, øde dal
med hulderlok og aandens vingesusen. —
Der danser frit omkring jeg i naturens blomstersal,
og nynner halvglemmt kvad til elvens brusen.“

„Hør da du skjønne nymfe her kommer slit og tung
jeg like ut av byens kvalme sfære, —
jeg byder dig mit hjerte og min arm saa sterk og ung
og lover tro at være dig paa ære!“

„Kom hit du frække rallar jeg byder dig mit hjem
her under blomsterhæggens svale skygge; —
men kast først av dig rallarhammen og staa ærlig frem,
ti nymferne bak skogene er ygge. —“

— Og dypt i skogens dunkle der redtes brudeseng,
— to ensomme i verden fandt hinanden. —
Og nøkkens spil i fossen strid og huldredans paa eng
var bryllupsfest for kvinden og for manden. —

Ole Berg.

Frem mot lys.

Gaar du i en øvig nat,
hvor du lysning ei kan gine,
som dit sind til fred kan haine;
— søk til livets milde soner, —
da din nat sig skjært foræoner
til en soldags morgen brat.

Har du kuert mørkets træl,
som du næret i dit indre, —
se hvor himlen ren kan tindre,
— hør de klare toners fylde, —
atter kan du livet hylde
av din helt frigjorte sjæl.

— Fred med Gud, dig selv og verden,
maa du livets vandrer ha,
om du med vil bringe
lykkekransen paa din færden. —

Ole Berg.

I storm.

Jeg sat i ussel snekke paa det oprørte hav —
milt i høststormen sang og bølger brøtes —
og hugsyk var jeg, men dog gla om veien gik mot grav,
— jeg turde jo ei mer med livet møtes. . . .

Alt livsmot blev mig røvet, da paa tærskelen jeg stod
og skulde ind i livets kamprop træde, —
da svor jeg ved min skaper: aldrig kvinder vil jeg tro,
om end de smiler sødt og taarer græder. —

. . . Men eden har jeg angret, ti min livsvei den blev mørk,
et solstreif ei til hjerte mer fik trænge —
og snart jeg gik mig træt og arm i sjælens golde ørk.
— Jeg saa kun høst, ei somrens blomsterenge. . .

— Se derfor søker jeg min ensomhet i bølgefraad,
og gyser ei for dødens kolde arme; —
. . . men tanken flyver ind mot land — bak aasen der i graat
en kvinde angret livets tapte charme. . . .

Ole Berg.

Ved vinduet.

Uveir i naturen,
uveir i min sjæl, —
alld for det mørke, tunge
er jeg bunden træl.

Grubler jeg og søker,
lysning øines ei, —
al'steds høie skyggemure
stænger av min vei.

Vet jeg kun om solens
varme, lys og kraft, —
like stilket blir jeg dog
foruten blomst og saft.

— Stormen har mig ribbet
for det sidste blad, —
og ei den ænset, da jeg for det
tigget og bad.

— Uveir luften rensar,
gjør den frisk og klar, —
det er glæden jeg her
inderst inde har.

— Ren at vokse ut av
verdens vamble skarn,
ogsaa frem for tronen staa
som solens barn,

er det haap som løfter,
nu i denne stund,
dødens klamme taake,
og gir troen grund.

En unødem.

Mot sol og vaar.

Jeg kom ut fra et mørke saa ene forlatt.
Jeg laa knælet i bøn for mit haap.
Ei lys eller sol hverken dag eller nat,
Det var sorgsindets taarefyldte daap.
Og jeg mindtes hos dig, den fredfulde blund
Under himlen saa varm oppaa fjell.
Og der blev sollys og vaar i en eneste stund,
Ja du husker og føler det vel?

Jeg kom ut fra et hav en stormnat med gru,
En fredløs i baat uten ror.
Alene jeg kjæmpet, hvor var nu vel du?
I festsal derinde jeg tror!
Da mit hjerte blev mørkt, og jeg blev ræd for mit sind
En vaarsol mot fjelltop jeg saa.
Og mine seil spredtes ut, mot vaar jeg fór ind.
Jeg atter i sol hos dig laa!

24. 3. 16.

Døden.

Nu de viker, nu de svinder
alle disse lyse stunder —
disse nætter gyldenrøde —
livets fryd fra mark og eng, —
tonerne som steg mot himlen
fra en jord i sommerfest,
— nu er alting, hør, saa stille,
bare vindens rusk i skogen —
skogen som er grønlig gul
av de første visne blade
skjælvende for dødens aande. —

Vokse, juble, elske, dø,
dø naar livet staar i skrud,
modnet av en glød i dypet —
gløden i al livets rot,
— det er det jeg tungt kan fatte,
nødig underordne mig. —

— — —
Men her hjelper intet, intet —
kinden blegner, motet sløves,
kraften til at stride svinder,
dødens aande puster over
mig som over skogens blade. —
— — Og som disse vil jeg lydig
bøie mig og følge kaldet. — —

Ole Berg.

MORGENGRY

Solen rinder, atter dag, —
atter naade for hver synder.
Under himmelblaaets tak
skyer, gyldne, lette skynder.
Liv i lund, —
op av søvnens drømmeblund,
livets kamp paany begynder.

Ser du dagen, matt og tung,
graane indad i din stue
er du ikke længer ung,
og har mistet længslens lue
til ta fatt
efter hvilens søte nat
under melkeveiens bue.

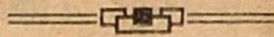
Nei som morg'nen lys og ny
staar han op den unge, sterke,
føler kræfter til mot sky
at løfte sig som sanger-lærke.
Han har ild,
i hans øine staar det „vil“,
som skal dagens arbeid merke.

Slike sønner, slike mænd,
viljesterke, vaakne, rede,
det er dem vi mangler, ven
for tilgangs at kunne smede
kampens staa, l,
som kan føre til det maal:
verdens broderring at kjede.

Rop det ut i dagens gry:
verden haaper nu at finde
mænd, som villig frem vil by
alt de eier for at binde
rædslers drot.
Skjændslens hæl nu nok har
traadt.
jordens eng og dal og finde.

Brandulv.

Sommer forbi.

*Sommer forbi,
livsklangen smelter i disharmoni,
mismotet bryter sig frem i min barm,
— hør, hvor det hylar i uveirets larm.
Blodløse træer staar fattig, forlatt
i dystre nat.*

*Alt falmer hen.
Nu har jeg mistet dig kjæreste ven; —
bleknende farver hvorhen jeg ser,
intet som frisker og intet som ler,
alt svinder ind i en graadæmret sky,
— ei liv, ei ly —*

*— — Luftmilde drag,
altid foryngende, solstille dag,
o, la mig favne dig endnu engang,
syng mig, du lærke, din sidste sang.
Et pust kun av jublen i frodige vaar,
og gla jeg gaar —*

Ole Berg.

Troløshet.

Her gaar jeg om og glæder mig
ved kjære gamle minder,
paa hjemlig grund i sommerveir
mens sol bak aasen svinder.
Den er saa stille kvelden, du,
jeg gynger mig i drømme,
og digter om en mand saa ren
og om to øine ømme.

Ikveld saa vil hun komme da,
saa hvit og let og fager.
Hun kjender mig vel knapt igjen
nu efter aar og dager?
Men jeg vil ta den lille haand
og kysse den, og smile:
Hør Eva min, for din skyld har
jeg reist de hundred mile! —

Her gaar jeg da med glædens længt
og kjæler for min lykke, —
og kjender om jeg ringen har,
som hendes haand skal smykke.
- - Men kvelden graaner ind i nat,
al dagens pragt er røvel, —
og endda intet tegn jeg ser
til hende mellem løvet . . .

- - Og natten blir saa tung og tæ
av rare, kolde skygger . . .
Jeg er en fremmed paa et sted
hvor sorgens hænder bygger . . .
Jeg reiser mig, jeg gaar avsted,
min sjæl, du kjender kravt,
saa tar jeg frem den lille ring —
og kaster den i havet.

— — Paa fjordens natlig dype speil
smaa ringe blygt sig tegnet; —
men ogsaa disse svandt — og blev
til intet varigt segl. . .

Ole Berg.

Kræfterne dør.

Nedbøiet syk og tung,
gaar her saa mangen ung
med bleke kind.
Men den falder av —
søkes i kolde grav;
hvaad der lykke gav
blir stænkt av sind.

Døden, med kolde arm
herjer i ungdoms barm
— bønner ei.
I lyse foraars vang
forstummer livets sang;
liktogets dystre gang
blir deres vei.

Kan vi ei hjelpe dem?
Kan vi ei lokke frem
livsmot paa nyt?
Gjerningen er saa god —
derfor kun freidigt mot —
giv av din overflod
— staa ei forknytt.

Kjæmp mot den skrikende
sott, som saa snikende
dræper alt ungt.
Tomhet blir deres kaar,
glæden forbi dem gaar —
dø mit i ungdoms vaar,
det er saa tungt.

I pleiehjemmets ly
ser de nyt morgengry
straale igjen.
Sindet til glæde stemt,
livsmot tilbake vendt. —
La ingen mere glemt
faa sygne hen

R. B-g.

Stjerne hvad ser du — ?

Stjerne, hvad ser du i natten lang?
— ser du en verden som ærlig
søker at sprænge al mørkets tvang,
og vokse til helt og kjærlig
virke for sandhet og brorskaps aand,
og kvæle al løgn, som spreder
nat over jorden, og strammer de baand,
som slegten til udaad leder . . . ?

Sjerne, som rullende over sky,
binker mot tindrende øie, —
ser du paa jorden et eneste ly,
hvor endnu Guds fred fra det høie
faar lyse til hjerter, faar edle en sjæl
til høireist kamp for det gode . . . ?
Eller er det kun løgnens og nattens træl
som sebler sig frem paa vor klode . . . ?

Ole Berg.

GULDHAUGEN PLEIEHJEM

Høit over byen, solrik og herlig
ligger du fritt som et trøstende smil,
— vinkende til oss saa blidt og saa kjærlig
alle som bøiet av sygdommens tvil
vandrer sin ensomme vei uten glæde,
ribbet for alt, som gir grykun av mot. —
Da staar din dør der saa lys at betræde,
naar alle os svigtende, rædde forlot.

Guldhaugen hjem, du skal elske frem troen
til styrke og seir over snikende pest.
Guldhaugen hjem, du skal give os roen
solsmilet, viljen, fornyelsens fest.
Din gjerning er stor, den at pleie og lindre
og fremelske rose paa gibsbleke kind.
Og derfor vil Guldhaugen hjem vi erindre
som venligste arne for nedbrudte sind.

Er —

VOR DAG

For frihetens sak høit vi løfter vor fane,
og gaar taktmæssig frem mot det maal som er nær.
Den var knudret og trang, denne arbeidets bane,
men vi jevne den skal, — ti vor sak er os kjær.
Derfor sætter vi stevne idag, og gir ærlig
hverandre et haandslag om sammen at staa —
selv om ofret blir tungt og tit kampen besværlig —
til vi malet — det store — tilfulde kan naa. —

Skin da maisol din vilje i arbeidets rækker, —
la vor sang stige frisk mot en vaarhimmel blaa.
La vort kamprop idag bli en rystende vækker
til de sløve, som endnu ei med os vil gaa. —
Op til kamp! a, arbeider! du engang skal seire,
og frigjort stå frem uten lænker og baand!
Slut dig under vor fane, idag skal vi feire
vor dag — 1ste mai — i brorskapets aand. —

OLE BERG.

BRAND!

Brand er et skrækkelig ord, som kan skake
sindene temmelig stridt.

Det stiver til kamp baade visne og svake
— hvis ordet anrører dem litt.

Alle bemøier sig jo for at berge
sit liv og hvad øvrig de har, —
selv værste fiende med glæde, jeg sverge,
paa ryggen fra branden du bar.

Der er brand i arbeidernes sak nu om stunder,
og det gjælder at redde den braat. —

Hvorfor gaar vi her længer og viljeløst grunder,
og stykker os op i smaat! —

Vi har magten til redning, naar enig vi vilde
gaa veien, som ligger os klar.

Og den retning maa følges, da ellers det ilde
ser ut til, at branden oss tar.

OLA BERG

Hjemløs.

Jeg kun driver omkring, uten seil uten ratt,
og gaar ofte min skute paa grund.

Jeg gaar utenom alle de maal jeg har satt
mig engang, i en haapefuld stund.

For desværre jeg er — og blir en av dem,
som bestandig maa savne et hjem.

Ingen glæder er varig, av alle jeg har; —
jeg forbander saa tit dette liv
uten indhold og lys — uten hjertelig svar
fra en elsket og længtende viv.

Værst er visheten om at jeg aldrig naar frem
til at eie et varmende hjem.

Naar jeg henunder aasen ser stuer at staa
— paa min stadige vandring avsted —
kan saa inderlig ønske jeg ind at faa gaa,
og bestandig faa være i fred —.

Selv de simpleste vægge mig synes fornem,
naar jeg vet, at de rummer et hjem.

Men for mig er det bare at tumle og stri
uten stigning i myldrets larm, —
til den hele seilads saa tilslut er forbi,
og jeg tørner mot dødsportens karm. —

Jeg fandt aldrig saapas engang døren paa klem
til mit eget fortrolige hjem.

OLE BERG

Aprilvinter.

Just nu, da tilsynelatende nær
vaaren os var i dale,
overraskende, blisk og svær
vinteren vi fik i tale.

Fræk-gjennem sprækkerne, dristig i dørene
stikker den næsen ind, —
tuter os lystig sin vise i ørene,
jaget av nordlig vind.

Vi mandig paastaar det vel nærmest er
en spøk av april, den lure, —
og titter paa mønet efter en stær,
som muligens der kan sture.
Men vinteren bare, den evige dundrende,
plystrer sin melodi,
og bygger fantastiske, steile, beundrende
fjerner i vei og sti.

Iblandt kommer solen for aapent visir
og rører ved milde strenge.
Men straks er den vække, og vinteren svir
paany baade haardt og længe. —
Dog inderst derinde vi føler saa temmelig
sikkert den engang maa
for vaaren gi ryg. Men det kan jo bli gremmelig
længe at vente paa.

Vest i Lofoten, 5. april 1919.

O. B.

Det dufter av vaar —

Jeg pleier aarlig synge mig en vaarlig liten vise
om elvesus og fuglesang — og slikt som vaaren tyr. —
Laar jeg føler særlig trang til vaaren ret at prise,
den kom velsignet tidlig, og saa deilig frisk og yr.
— Jeg gaar og ser paa havet her, og sundene og fjorden,
og fjeldene som soler sine vinterflekker av, —
men mest jeg gaar og elsker denne svarte-muld og jorden,
som ligger der og damper efter ukens dryge kav.

Der er fest i bondens hjerte, naar han sæden varlig drysser,
mens søndenvinden pusler og er vaarlig kjær og mild.
Og solen staar der høi og ren, mens kornet varmt den kysser
Det blir nok høst engang at faa, naar Gud sit lægger til:
velsignelse og vekst for alle hænders travle virke.
Da gror i eng, da spirer frem av vaarens fang en sommer —
Jeg lever her som i en høi og festlig smykket kirke,
der giver tro paa gode ting, som engang sikkert kommer.

O vaar, o jord! — Og folket her paa hjemlig, kjære trakter,
— de eier endnu troen paa sin Gud, sin jord, sit land.
De møter vaarens kald med flid, og stort de ogsaa magter, —
og derfor skal den mindes, denne trauste bondestand. —
— Jeg vandrer paa et Sellanraa med aaker, eng og stuer
og lytter til en simpel sang fra tunets gamle rogn — .
Som gut jeg endnu fjæret staar, naar solen vældig lu r
og favner i sin flenbrand det hele kjære sogn — — .

Ole Berg

I storm.

Jeg sat i usselt snekke paa det oprørte hav —
mildt høststormen sang og bølger brøtes —
og hugsyk var jeg, men dog gla om veien gik mot grav,
— jeg turde jo ei mer med livet møtes. . . .

Alt livsmot blev mig røvet, da paa tærskelen jeg stod
og skulde ind i livets kampop træde, —
da svor jeg ved min skaper: aldrig kvinder vil jeg tro,
om end de smiler sødt og taarer græder. —

. . . Men eden har jeg angret, ti min livsvei den blev mørk,
et solstreif ei til hjerte mer fik trænge —
og snart jeg gik mig træt og arm i sjælens golde ørk,
— Jeg saa kun høst, ei somrens blomsterenge . . .

— Se derfor søker jeg min ensomhet i bølgefraad,
og gyser ei for dødens kolde arme; —
. . . men tanken flyver ind mot land — bak aasen der i graat
en kvinde angrer livets tapte charme. . . .

Ole Berg.

Mor.

Saa du ei ømmere smil paa jord,
kjente du mykere hender, —
hvem kunde sie saa milde ord,
fore vaar gang i et bedre spor,
— enn nettop vaar egen mor.

Ja mor, — bare mor er den evne gitt,
hun, som oss bar paa armen, —
hun, som har vøktet vaart første skritt.
hun som i dage og aar har slitt,
— ofret og bare gitt. —

Og herligste løn vaar mor kan faa
er aa faa dø i troen:

Hun engang med sine frem skal gaa,
og lykkelig inn til livet naa,
som til evighet skal bestaa. —

Ella Berg.

Bøn.

Herre, lær mig dine veie
rettelig og helt at vandre,
at jeg altid fred kan eie,
selv om verden skal mig klandre.

Herre, gi mig mod og styrke
til i strid for dig at fegte, —
hjælp mig til i helg og yrke
dig at elske, sandt og egte.

Herre, prøv min tro med læmpe
endnu, til jeg fuldt faar fæste, —
gjør mig moden til at kjæmpe
frem din sak hos al min næste.

Herre, la mig aldrig miste
troen paa min frelsers lære, —
da jeg vet vil aldrig briste
broen, som mig hjem skal bære.

Ole Berg.

Julefred.

(Tone: Deilig er den himmel blaa.)

Midt i høstens mørke nat
har os lyset ei forlatt:
straaler frem paa englevinger,
ned mot jorderik sig svinger
— frem til hytte og til slot.

Jul! det er det jublens ord
som gir ekko over jord;
stans saa i din travle ferden —
mindes ham som kom til verden
— han vor renhets ædle drott.

Kun for dig han gik sin gang
i fornedrelse saa trang,
kun for dig hans blodsved faldte,
da din salighet det gjaldte
— gi ham saa din hjertelyd!

Tænd dit grantræ, sang din sang
bland den ind i kløkkelang;
løft saa tonen mot det høie —
bakom stjerner engle bøie
sig at lytte til din fryd.

Find dit tapte jeg en stund —
rykk det ut av graaets blund;
la det renses ut i væte
og saa skinne frem i glæde
— aldrig mere søke skjul. —

Da, naar sne glitrer ved vei —
knirker under slødemei,
da, naar du paa kirkevolden
staar, du føler hel og holden,
at du eier barnets jul.

Ole Berg.

Vidunderlige sommer

Vidunderlige sommer, snart jeg vet du fra mig flytter,
de første gule blade i min have gir besked. —
Til smaa sommerbud forgjæves jeg endnu gaar og lytter, —
men neppe fler sig melder i vor avskedsstille fred — —
Umerkelig og taktfuldt, som du kom, du ogsaa drager,
du lyse og frugtbare kjærlighetens sterke tid.
Mismodig nu jeg venter paa en høst som heftig jager
den sidste rest av sommer, uten skaansel uten grid.

Vidunderlige sommer, dine dages milde susen,
dine nætters tause tale til en ensomhetens sjæl — — .
Jeg er en blandt disse tause, solforlatte mange tusen,
som i din blomstervugge kun er lykkestemt og sæl, —
som i dit rene himmelspeil kun glans av glæden finder,
— den glæde som gir kraft til gode kræfter i mit sind — —
Nu farer du, vor sommer, over brune hei og tinder,
— du farvefagre sommer, som saa kort fik være min! —

Landsgut.

Herrens tone.

For „Jubremissionsbladet.“

Hør, en tone blidt sig kalder
bort fra syndens mørke vei:
Gaar du der, du engang falder
for den død, som rammer dig.
— Død fra liv i sighet,
— død fra lys og kjærlighet; —
da du ser, men at forsilde,
at dit liv, du levde ilde.

Herrens tone fred dig byder,
jalighet og sjælers. —
Hvis du kaldet nu adlyder,
skal du hos Gud fader bo. —
Hyt til tonen, du, idag, —
snart du ligge kan som brag
paa det syndens hav du seilet,
— og dit liv er levd forfeilet.

Solen stiger, vaaren nær er,
fuglen synger, blomsten grov.
Kjærlighetens bud det bærer —
bedre end all skjønne ord.
La dit hjerte, som en vaar,
frit saa modue hvad Gud saar.
La Guds ord dit liv saa sæle,
og saa smelte bort all tæle. —

Die Offerga.

Syttende - attende.

Mel.: „Ifjor gjet eg gjeita“.

Den syttende roper man hurra for Norge, Den syttende ildner man: Op at forsvare
med fjelde og dale, med hytter og borge. det gamle mor Norge, som est uti fare!
— Den attende synes man mest hele greia — Den attende, ak, da i vaande man brække
er bare no pjuisk, kastet langt utav leia. og sukker: Mor Norge for veksler du trækker

Den syttende tømmer man glasset til bunden Den syttende Bakkus, med fine menéer,
og føler sig sterke av moderjord runden. i øverst' etage saa lindt opererer.
— Den attende hæng' man med hode — Den attende, tvi, da en fyr av en rakke
paa skakke slaar bolter deroppe, rumsterer og hakker.
saa motløse, trassige, veikvilja, sjakke.

Den syttende med festlige fraser man praler
til hanen i morgenstund attende galer,
— og vagge i knærne hjemad man styrer
saa prosaisk, — mens rundt om av fluer det yrer. —

Branduly.

Tanker ved Jul.

„Glædelig Jull!“ — disse Ord som kan varme,
 Bringe slik Lysning i høsttunge Gru, —
 Atter de hilses til rike og arme, —
 Og netop i dette mest rædslernes Nu
 De Ord blir saa kjær,
 Vi föler at nær
 Dog endnu staar Fyrsten for Kjærlighets
 Här.
 Vi Hatet ser brände, vi hörer det dröm-
 ner
 Derute, hvor Glæderne lægges i Grus,
 Det bruser imot os av Salmer og Bönner,
 Som baner sig ind til hvert fredshelget
 Hus.

— De stiger av Jord,
 De brændende Ord:

Åa giv os den Hær som av Kjærlighet gör!
 — Landet vort Norge med Vinterens Nætter
 Og Sommerens Solglans i Glitter og Guld,
 Spart er det endnu for Krigsdansens Jætter,
 Og endnu har Blodet ei mættet dets Muld. —
 Men ber vi i Løn
 Taksigelsens Bøn
 For endnu at spart er vort Land og vor Søn? — —

— — — — —
 Klokkerne ringer til Freden i Sindet,
 Snedrysset daler saa myknende let . . .
 Ved lystcændte Trær vi samles til Mindet
 Om ham som gav Jorden Guds Vaapen til Ret. —
 Ta Skjæftet i Haand,
 Og hugg disse Baand,
 Som binder slik Slægten i Djævelens Hånd!
 Vær med at faa bygget den Mur omkring Folket
 Som ikke kan brytes av Åvind, Begjær.
 Forsøk at forstaa Himlens Ord som blir tolket,
 Og gjør dig for Kjærlighet mere Besvær. —
 Da gry vil den Dag,
 Bak Åvgrundens Jag,
 I hvilken en Himmel kan finde Behag.

Ole Berg.

Opover

Året vender,
solen tender
lys i mørke vinternatt.
Ensom grubler
atter jubler,
og tar villig veien fatt.

Solen stiger,
sønnet higer
mot en ny og vennlig vår.
Friske krefter
spirer efter
der den gode såmann sår.

Herren råde.
Ved hans nåde
skal vi frem til livet nå.
Vinn^e seiren,
finne leiren
bak hans høye himmel blå.

Br-.

Kaffe-Ane.

En hytte bort i bakken,
en kjæring snild og blid,
med hætte bak i nakken,
der levet all sin tid.

Og kjærrngen het Ane,
hun gik fra gaard til gaard
og drak — av syndig vane —
ret mangen kaffetaar.

Men glad i Ane alle
av hjertet rigtig var,
for let hun kunde
tralle
og spille litt gitar.

Og slik som hun slet ingen
fik stemningen paa glid,
naar mit hun sat i ringen
i skumrings skrøne-tid.

Hvor hen sig Ane vendte,
velkommen vist hun var; —
all bygden Ane kjendte,
og godt til hende bar.

Men nu ei Ane mere
ved bordets ytre kant
sin kop fornemt haandtere, —
en anden plass hun fandt.

Den hytte i en bakke
nu staa saa trist og tom,
med taket sterkt paa skakke
og døren laast med bom.

Br—.

Det kalder.

Det kalder i din sjæl idag
med kjærlighetens stemme:
Vend om, ei mer dig selv bedrag,
og lev dit liv til Guds behag,
- da skal du fred fornemme.

La solen skinne paa din sti -
Guds sol som smelter sindet.
La naadens dag ei gaa forbi,
men løs dig ut, staa glad og og fri
med frelsens haap i mindet.

Da er din nat ei mørk og tung,
og let blir dagens byrde.-
Da, naar döds-klokkens dype rung
dig kalder bort, du kommer ung
hjem til den gode hyrde.-

Ole Offersøy

Fine.

Nei lille Fine var jenten just
som livet sig let kunde take.
Disser i hofterne, trind og robust,
og legger — du aldrig saa make, —
mine som plirrer med skjelm i krog,
om munden tilfredshetens mine.
Ja frydefuld var hun, naar ut hun drog
den lille livlige Fine.

At staa i kjøkken mot bakgaard vendt
og vaske matede kopper,
og naar de skinner saa er det pent
at dænge herskapets lopper,
let er da mildest for tarveligt,
hun kunde nok furte og grine,
men se, hun hadde ei anlæg for slikt
den lille livlige Fine.

Nede i byen bak disken, ak!
bor der et herrehjerte —
for dette skjøn Fine - hav Amor tak -
brænder som straalende Kjerte.
Naar begge de fri om kvelden har,
de sværmer for kys og vine.
Hvor vine til kys dog er underlig rar,
tænker lille livlige Fine.

Men livet har ogsaa en skyggedal
bakom de skinnende tinder,
og veien dit er ei tornet og smal, —
derfor vel saa mange den finder.
Ak, paradisstunden hvor den var kort,
— han bak disken er reist, det svine
dog glædelig smiler — jeg tror i tort —
den lille livlige Fine.

— I stuen paa skrænten der hjemme
hos mor,
hendreven av falskhetsvove,
sitter nu Fine og trøstens ord
sig henter av Castbergs love.

Naar til „byssan rullan“ vuggen
gaar,
da som en bred lavine
sociale reformer den „synder“ naar,
takket vær' en Castberg og Fine. —

I lovblomstringens drivhus-frugt-
bare land,
hvor sociale reformplanter drives
selv om de forbrændes i haanens
brand,
og vildt mellem partiklør rives, —
her viftes med moralforbedring,
jovist,
her trues med arv'ret og pine.
Jeg smiler i skjægget og frygter
forvist
der fortsat blir diskmand og Fine. —
Ukrut.

Ved moders grav.

Det er de tunge timers dag,
da alt er stille, tidens jag
en stund er gaat av minde. —
Jeg sitter her paa moders grav,
som uten kors — vanskjøttet lav
jeg neppe kunde finde.

Jeg føler trang at graate ut
og rope høit: du kjære Gud!
gi hende liv tilbake,
at jeg kan kysse hendes kind
og hviske: her er sønnen din
fra barndoms lyse dage!

Du mistet mig, du kjære mor,
som mest av alt paa denne jord
du vilde bringe glæde.

Jeg bragte dig kun sorg og savn,
tilsidst du gik i dødens favn,
mens taarer kinden væde.

Trods alle dine bønner jeg
betraadte drukkenskapens vei,
forført av slette venner.

Jeg dypere i smudset sank,
og blev et samfundets skavank,
som nød og kval kun kjender.

Min sløve sjæl, min arme krop
jeg ikke magtet løfte op
av smudsets raadne sfære.

For alt det gode var jeg lam,
jeg solgte alting for en dram,
fra frakken til min ære. —

— Da langt derute fik jeg bud
at mor forlængst var gaat til Gud
med al sin stille smerte. —

Det var som om jeg mistet alt,
mit hode ned paa armen faldt,
jeg graat med bristet hjerte.

— Her sitter jeg ved moders grav,
som uten kors — vanskjøttet lav
jeg neppe kunde finde. —

Forsent min anger til dig naar,
men av smaa roser jeg hver vaar
en krans til dig vil binde. —

Du, som i livets vaardag staar
og frem mot skjulte tider gaar,
glem aldrig mor i striden.

La hvad hun dig som barn har sagt
faa bli dit grundlag og din magt,
da staa du rank i tiden.

O. B.

Aktuelt.

Jeg bygge vil et digt
om stort og smaat og ligt, uligt,
dog kan vel neppe sligt
av mig bli gjort alrighth.
Men uforsagt og frank
man aagre med sit pund jo bør
som rikmandstjener før
forrentet kobberdank.

I krisens jobbetid
hver kjøpmand bak sin disk
med flid
— og uten naade, grid —
forlangte, giv kun hit
den sidste skilling rund, —
og gaa saa hjem og hænder knæp
om livets betlerkjæp —
men vær ei grov i mund! —

Forbud i øst og vest
er næsten blit en „venstre-pest“
som selvsagt herjer mest
blandt folk som ynder flesk;
ti landsøl, mundgaat, bjor
ei evner fugte tørstig sjæl,
man visner plent ihjæl
her paa vor tørre jord.

Hvad ondt og skjævt du ser
hold inde med, jeg stilt dig ber,
ti ellers Lars med fler
din tunge censurer'.

Og Lars er streng naar han
først la(r)ssoen i haanden har,
du aner ikke far
før fast du sitte kan. —

Min blyantspids den knak,
just som jeg vilde si en tak
for alt det Knudsens snak
paa „tørjer“, i gemak.
Et „forbud“ det — akja! —
maa være paa, at snart den mand,
som rorer Norges land,
faar pas til — Borgestad. —

Brandulv.

Julehandel.

Ak, snart banka jula paa dora, jo — jo
svarta-te ti ho kjem dei n r haelga —
E gaa. Her sia rau'laus, æ har ikke ro,
— for jula ho kræv jo alt g' dt, aa alt
fjælga.
En skjellinglaus mann kor ska' han bær
seg aat,
naar kjæringa knorra aa ongan mæ graat
— et halvt dussin stykkja — gaar laus
ette nytt,
aa ikke vel hør om at di ska bli snytt.
Her sett æ næ blæ aa drokna i svært
om julhandel bellig med svære rabater
Men unnres mæ paa omede lønt eller værdt
aa her om di skriv paa os myntlaus kra-
bater —
— Aa snak ikke kjærrong, gaa bære aa
sjaa,
kvareinaste krambu ha rusta seg paa
en diger plakate: „Her kun salg til kontant“
— Ka gjær du saa der fattig fant uten
slant.
— Naa saa lyt han vel sprengde den gull-
gjemte lapp,
den siste i boka — ja ta den mæ glæde.
Du gjær ikke dermæ en feskar saa slapp,
at ikkje han vinterrorsbaara kan træde. —
Men fanken — æ skull ikke bannes, de'
skam —
naar pongen æ full, haall han hannlar
seg fram,
— kortantsalgplakaten kjem bort, — litt
kredit
vi gjer nu for tia — dæ e ikkje frit.
Vi feskare e dæ — vi feskare smaa —
saa alle skal flyt paa, saa jernan ska smørre.
Naar hav aa naar velkaar godt læga seg,
daa
di sagtens e karra kvar manu paa dæ tørre
Daa læg di paa deskan daa hæng di i
karm.
daa fyl di paa krita mæ mat kvar en tarm
— Daa staar kvar feskar paa konto aa
bok;
men nu naar vi træng dæ — nei tak dn
din snok.
Æ vel hannel tel jul for dæ siste æ har,
— dæ bli ufre i hus kor der manker paa
bore.
— Sia trur æ vor herre den hjælpsom-
me kar.
nok vil støtte litt der kor dæ trænges
ei skore.
Han er ikkje av dem, som naar næ e
støst
gaar mæ segl for hjelpa aa is i set brøst —
— Ak aaja san, aaja san, den handel
tel jul —
sisste krona, nu huta du fram av det skjul!

Jakob-feskar.

Vort Nordland.

Hav som bryter,
skjær som knyter
næve mot dets braat..
Drøn som torden runger,
sprøit som flammeter.
Slik er kavet
mitt i havet
ut i nattens drot.
Holmer, øer.
grund og bøer.
ligger rød paa rød.
„Kallen“ foran kneiser,
„Hestmand“ efter deiser.
Vik tilside!
De sit rike
os beskytte bad!
Lun som reden
bugter leden
sig i kaate sving.
Ofte den blir traakket
av skarpe baug og rokket;
— snart den smiler
blidt, og hviler
taus i vovens ring.
Fjorder slanke
— furu ranke
speiler sig deri.
Og i fosser mange
nygger nøkken sange
om det glemte,
som den gjemte
i sit trylleri
Og naar maaken
er aarvaaken,
da den lette baat
gjennem bølgen smiter
— Fisken villig biter.
Paa man driver
om man bliver
tit til skindet vaat.
Viddens graanen,
bræens baaanen
gjør ei hjertet krem.
„Søstre syv“ og „Hatten.“
— Er det hele klatten?
Nei av dragter
let du magter
vise hundred frem.
Her var slegter,
som bemægter
sig en tanke end.
Tor' Hund og Petter „gløtta“
sydover mot Tjøtta —
Gamle hurven

meite til Sverige, Finland og Tyskland
først („første lærling og“) g
mindre mængder runde. De den
Sveftenland, Finland og Argentina
— iblandt hulle vi lærling mængder
og mængder og mængder og mængder

Sang fra min have.

Ranunkler i min have, allevegne
mot solen rækker sine rosenlæber,
de op av mulden lykkelige stræber,
og venter ingen høst, da alt maa
segne.
Alene, i en ring av anemoner,
i værdig ynde staar en gladiole
og leker dronning i sin silkekjole,
blandt mere jevne smaa ranunkle-
koner.
Ogtusindfryd, delphinium, papaver
sin sommerglæde alle om mig ranker,
naar glædesløs jeg gaar i tunge tanker,
her mellem Guds og hendes rike
gaver —
— Ja denne have var det allersidste
hun kjærlig elsket frem, til fælles eie,
imellem roser, paa dens hvite veie,
jeg gaar og mindes alt jeg maatte
miste —
Jeg undres om hun ser mig ene
vandre
og ser de kjærtegn roserne jeg
skjænker?
og vet hun, da paa hende kun
jeg tænker —
min dronning over alle, alle andre?
— Ranunkler, tusindfryd og
gladiole,
hver levende sin høst jo har i vente,
— alt jorden gav, tilbake vil den hente,
— det faar i lært i livets strenge
skole.
— Vi gik der rik i kjærlighetens
vælde,
og øste lykke av hverandres hjerte.
Nu er min dag en sjælens stille
smerte,
og tit jeg ønsker: gid det maatte
kvelde!
Ole Berg.

Jul over jorden.

Herre, nu gir du os julen paany
til minde om syndernes soner.
Du byr os din himmel, din naade,
dit ly,

— allikevel gaar vi her kolde og sky
og regner i mynt og i kroner. —
Ja d a g e n s behov blir nok skjøt-
tet forvist,
den evige sak er jo tidsnok tilsidst.

Det ræsonnement er ei nyt for idag,
at hvad sjælen angaar, faar den
vente.

Alle timer er optat med verdslig jag,
det er brødets og pengebegjærets
bedrag

— medens synderne sættes paa rente.
Men saa pludselig engang naar
dødstimen slaar,
vi med suk og omvendelse travelt
det faar.

Vi har jo parabeln at holde os til,
om den ellefte times tjener —
og forøvrig har herren os været
saa mild,
at han frit lar os sýsle med hvad
vi vil
til vi frem over graven læner.

Da, efter en vandring i trældom-
mens nat,
vi ynkelig griper om naaden fatt.

— Nu gir han os, herren, paany
den fest,
som rører ved sjælens strenge.

Fristes vi ikke at være hans gjæst,
naar han os ber, som os elsker mest,
og vi vet han har ventet længe? —

— Eller maaske skal saken for
sjælen bero
til vi staar foran skillet paa dødens
bro? —

—g.

Min barneheim.

—o—

Innunder fj llet med skog i lierne,
med taut av kuerne,
og bjelleklang, —
der ligger husene i venlig klynge,
med sol i ruterne
all dagen lang.

I sundet svømmer de kjære fuglene
i lange raderne,
hvert egtepar, —
den tunge ea og den slanke anda,
og runde teistene,
de fete narr.

Paa denne staen med de fine
blomstene,
de lune bakkerne,
saa rik paa bær, —
jeg alle tuene saa noie kjenner,
— selv minste plettene
er blit mig kjær.

Min barneheim — i de stille
stundene
jeg er en vandrende
hos dig som før. —
Jeg ser vel tydelig den vite stuen,
de grønne listene,
den brune dør.

Min barneheim, — efter alle vaarene,
du ennu smilende
paa volden staar, —
og vaarens yndige og gyldne gave
av sol om kveldene,
du ennu faar.

Gud dig velsigne med alle minnerne
som jeg bevarende
i ei har. —
For svundne, glæderike, barnedage
for mig og søskende,
min tak du tar.

Ole Berg.

Utopiens riddere.

Med sabelen i munden
med hungersdød i hælene,
kapspringer mammonstrælene,
— de vet ei selv igrunnen,
hvad maal de har sig sat. —
De løper kun ustanselig,
med isbelagte sjæle —
de glædesløse træle
av verden, graa og sanselig,
i taake og i nat.

En loreley dem lokker.
Og stadig økes masserne,
som kvit vil blive laserne,
og gaa i silkesokker,
paa grovelig maner. —
Alverden skal bli helt fornem,
al tanke øfter normen. —
Utopien, du sluker dem!
Jeg føler at det sker.

Men la dem bare knive
sig frem mot mammon-læssene, —
og la dem indta sessene,
som skal dem magten give.
— Skal undres om de da
allikevel ei finder,
at verden bakket er, og lei, —
at den bestaar av dig og mig,
— at den trods alt har grinder,
som stænger ganske bra.

— Jeg gjemmer mig tilside,
og undgaar alle traverne, —
de lykkeløse slaverne,
som løper bort fide,
og sætter alt paa kant.
Jeg er tilfreds med mindre magt,
end den i famier efter;
jeg spilder ikke kræfter
med at faa min sjæl belagt
i den lykkehavn I fandt.

Ole Berg.

Naar solen kommer.

Solen skjænker den nyfaldne sne
et tæppe spunden av guld.
stanser den vandrer mot fjeldet at se,
bæres hans hjerte fuld
av helgedagsstemning, av takfuld fryd
for alt det Vorherre gav.
Men snelandet breder sig uten en lyd,
og husene staar der lav.

— Dette er landet som eier alt
hvad kjærte han i verden har;
her har han hørt disse sagn fortalt,
som ind i eventyr bar,

her har han sittet paa mor sit fang,
her tok han de første skridt,
og her har han lyttet til havets sang
i vinterveirs mareridt. —

Men helst han husker den lyse tid,
naar vaaren med støi og styr
har laget en sommer saa solskinsblid
at det mest er et eventyr — —

Da er det man sværmer paa Nord-
lands vis,
er tryllet av nattens glans,
og sjunger vort hjemlands og solens
pris
til en brusende ungdomsdans. —

Slikt staar den vandrer og tænker paa
den første soldag iaar. —

Det er længe siden han sidst den saa
og derfor han ei sig raar:

En taare vil frem, han maa aapne
sin favn
og motta det syn saa stort. —

Nordland, Nordland du kjære navn
som aapner en mindernes port. —

Ola Berg.

Julebukken.

Aa hei du! den kar maa ha mye til hast
som kjører saa rent uforsvarligen kvast
med bukken for slædemøier.

Gjennem skoger det bær — over moer og myr,
Det er galmandsfærd tænkte de vildmar-
kens dyr,
der han jog over aaser og heier. — —

— Men veien er lang til de ytterste næs,
og bukken maa frem med sit ventendes læs,
— det er julen han har i sin slæde.
Derfor jager han frem som den susende blæst
for at bringe til stjerne høitid og fest —
og til barnesind jublende glæde. —

Men den kusken som bydende svøpesmell
slaar? —

Aa du kender ham nok — han hvert evige aar
følger julen saa sikkert som amen.

Han er gjesten som indbyr sig selv til dit
hus,
nasker til sig de deiligste ting av dit krus
opererer i slot som i gammen.

Vidre kjører de to over stok, over sten.
— det er skyss som det synd er at kalde
for sen, —

det gaar fort som en vind over flyen — —
Maanen løfter sig rund over fjeldenes ryg,
kaster glitter i søe — seiler smilende tryg
paa sin natlige bane i skyen — —

Branduly.

Vaardigt

Ja vaaren er kommet derute
og skabningen vaagner paany!
Jeg aabner min blinkende rute,
der flammer i morgenens gry!
Der klinger de bittesmaa tover
midt i det skinnende kav —
Og fjernt over poplernes kron
blinker det elskede hav.

Og vaarlig staar solen og flamme
det skinner i ruter og tag!
Og svimle staar poplernes stam
og svaier i vindens drag.
Isvandet bobler og flommer
gjennem den lyse alle.
Gustent og gramset kommer
det frem under graahvid sne.

En drønnende klokke dernede
klemter med tunge slag.
Og her i mit lille stræde
summer det travle jag.
Her blander de klingende trikker
sin støi i den flittige dag
med larmen fra fjerne fabrikker
og dundrende hammerslag!

Men ind over marker og enge
gaar jeg min stormende gang.
Der lyder minsandten den første
lokkende fuglesang!
Der staar den venlige kirke,
rødlig i morgenens skin —
Og alle de knoppede birke
svaier i vaarens vind!

Hvor kjølige aaserne tegner
sig under det skinnende hvælv!
Nu bryder den muldet med vælde
den skummende susende elv!
Der driver i mægtige klynger
kviste og isblaa flak.
En vidjebusk svaier og gynger
under dens vældige tak —

Og nu blir det livlig derind
i skogenes ønlige dyp.
Der myldrer fra hriker og kroker
alle de pjuskede kryp —
nu vaagner den op av sin dvale
den sultne, formagrede bjørn.
Og fjernt over bjergenes toppe
seiler en kongelig ørn!

Gunnar Fermann.

Kræfter som dør.

Nedbøiet, syk og tung
gaar her saa mangen ung,
med bleke kind.

Rosen den falmer av,
sænkes i kolde grav,
alt hvad der lykke gav
blir stank av sind.

Dødens den kolde arm
herjer i ungdoms barm
— bønner ei.

I lyse foraars vang
forstummer livets sang
liktogets dystre gang
blir deres vei.

Kan vi ei hjelpe dem?

Kan vi ei lokke frem
livsmod paa nyt?

Gjerningen er saa god,
derfor kun freidig mod, —
gi av din overflod,
staa ei forknytt.

Kjæmp mot den skrikende
sott, som saa snikende
dræper alt ungt.
Tomhet blir deres kaar,
glæden forbi dem gaar, —
dø midt i ungdoms vaar, —
det er saa tungt. —

I pleiehjemmets ly
ser de nyt morgengry
straale igjen.

Sindet til glæde stemt,
livsmod tilbakevendt. —

La ingen mere glemt
faa sygne hen.

O. B.

Der tændtes et lys —

Der laa Mørke over Jorden,
Se, da blussede et Slin,
Gjennem stængte Tiders
Taageurge Dø — —.

Jeg aabnede den Straale fjær
En Vel til Hjertet ind,
Og gik med hærdet Styrke
En Verdens Trods imøde —

Jr, sig en liden Straale
Gir dig lænkebunden Træl
Ny Kraft til at bryde

Alt som stænger
For Livets sande Glæde,
For Høitid i din Sjæl,

— Den lyser alt det mørke ud,
Som Lyktens Liv fortrænger — —

— —
Di Straalen den gaar ud fra Barnet
Født i Krybberum — —
For dets Skyld er det du Idag
Stal feste til Guds Velbehag.

Brandulv.

Ved aarsskiftet.

— ∞ —

Det lakker mot kveld med det gam-
le aar,
ved fortidens gravrand det vaklende
staar.

Om litt overskyet dets himmel var,
dog solblide straalere det frem og bar,
og kom vi vel mangen gang rent
utav „leien“,
til gjengjæld erfaring vi fik med
paa veien.

Vi lærer: no' bedre end intet er —
derfor friskt mot vær ei studs og
tvær.

Fremad det gaar.

Na seiler vi ind i det nye aar,
tankerne spørger — vi kan ei svare
dypt i sit skjød gjemmer aaret det
rare:

Ondt eller godt,
stort eller smaat,
fryd eller nød,
liv eller død?

Ved aarsmerkepælen vi stanser en
stund,
sender en dvælende tanke tilbake?

Det vekslet med glædes og mot-
gangs dage.

Vort liv er en vandring paa gyn-
gende grund —

— g fremad maa stevnes paa
snirklede sti,

og lykken maa prøves
i livets det store lotteri.

Derfor med eventyrspænding vi staar
færdig at hilse det nye aar.

Til sanger-fugl.

(For „Nordlændingen.“)

Farvel da lille fuglen min,
— og kom saa snart igjen
at hviske somrens toner ind
i øret mit min ven!

I tause flugt du fra mig drar
til sydens palmelund —
og intet savn saa tungt jeg tar
som denne avskedsstund.

O kunde jeg blot følge med
til solbelyste strand,
da glad jeg fulgte i din led
fjernt over fremmed land!

Det er saa koldt og ene her
i høstens mørke nat;
mot vaaren hiker mit begjer,
og mot dig somrens skat.

Det drysser gult fra hver en grøn,
som nyss stod frisk og grøn,
hvor du sang toner klar og ren
i morgensolen skjøn.

Og nu. Naar blad og blomster dør,
og du er reist din vei,
da først jeg aner som ei før,
hvad somren var for mig.

Naar Norges lyse, fagre vaar
mig lokker op i li,
jeg vet jeg atter høre faar
din kjendte melodi.

Farvel da lille fuglen min
— og kom saa snart igjen
at hviske somrens toner ind
i øret mit min ven!

Conrad Fosheim.

Juletoner.

Der bølger gjennom verdens larm,
fra smaa og store, rik og arm,
en glædens stille tone.

I tusind aar den samme fred
har bredt sig over jorden ned,
— utsendt fra almagts krone.

Find den
inden
dag er omme,
nattens komme
stænger naaden,
— aldrig stanser angergraaten.

Nu er det jul i fjern og nær,
glem ikke da hvis fest det er,
du er forundt at feire!

La tonen juble høit mot sky,
fra hav og vidde, land og by,
la os om krybben leire!

Seier
jeg er
tænkt at vinde,
Kristus finde,
aldrig glemme:
kun i himlen er jeg hjemme.

Led lyset at det finder frem
til mørkbetrængte armods hjem,
hvor nød og sorg regjerer!
Aapn hjertets dør, ræk haanden ut,
da følger du Guds store bud,
og dermed julen ærer.

Klokker
lokker
fryd i sindet.
Barndomsmindet
frem vi maner,
naar vi gaar om tændte graner.

Ole Berg.

En av de mange.

—:—
Som liten gut i mark han sprang
og var saa frisk fornøiet,
han plukket blomst,
om Gud han sang,
saa der laa glans i øiet,
han læste høit sin aftenbøn,
naar træt han gik tilhvile,
og morens kys, den kjære søn,
besvarte med at smile. —

Som ung og sterk med mot i bryst
han blandet sig i toget
av slitets mænd saa mørk og tyst;
men han vil endnu noget; —
han tror paa frihets store dag,
da solen blidt skal skinne
ind under arbeidsmandens tak
og lykkekroken finde. —

Tiden gik, den blev til aar —
da traf jeg ham en aften, —
hans ryg var bøiet, graat hans haar,
— utsuget arbeidskraften.
Han motløs gik for dør og grind
med tiggersæk paa ryggen, — —
alt ungdomshaap var svundet ind,
tilbake var kun — skyggen. — —

B—g.

Sommerbarnet.

Jeg vaagnet til liv ved et
solgangspust,
— var der mening i slikt.
Nei i vinterdagsveir, da var
det just
jeg burde ha set denne
verden med bust
og tænder og satans pligt.

Nu gaar jeg omkring og er
syk og lei
for et ord som faldt; —
var jeg vinterdagsfødt
brøt jeg frem min vei,
og tænkte paa slet ingen
andre end mig
og mit hellige ett og alt.

Nu naar jeg til ingen ære
og magt
— bare simple Hans —,
jeg gaar som et levende
stort forsagt,
er kommet saa helt ut av
verden med takt,
— er som spurven i tranedans.

Nei et sommerdagsbarn,
beklagelig nok,
men det fryser ihjel
i en verden, som bare er
vinterdagsrokk,
og som huser en glæfsende
menneskeflok
uten solgangspust i sin sjæl . . .

Brandulv.

Fiskermanden studser

*Fiskermanden studser,
hvilken ende vil det ta,
dette gaar vist neppe bra,
— betænksom næsen pudser.*

*Fisken vil ei bite —
sild og sjæl og akkergor
med fornemhet han forsmaar,
— forgjæves maa han slite.*

*Kal'n sa, motor'n
alene kun er skyld i alt,
at det gaar saa rent forgalt,
— derpaa høit det svor'n.*

*Dog motoren klikker
alltid like sorgløs glad
oljekongen no' maa ha,
som sig om munden slikker.*

*Hjemme sitter sturen
kjæringen og unger smaa,
tynd og mager, blek og blaa,
— og bom gik Lofotturen — —.*

*Hvor skal vi ta føden!
ropes der i høilødt kor
fra ung og gammel, smaa og stor,
— for døren gruer nøden.*

*Men stor skat skal du skaffe,
krudt og kuler maa vi faa,
om saa moders stak maa gaa
til pant for brød og kaffe.*

*Hvor skal vi os vende?
Dette maa i grøften gaa!
Hei! forsagt vi ei maa staa,
alting jo har en ende!*

Brandulv.

Ensom

Nu i høstens mørke tider
digter jeg min lille sang,
dagene de langsomt glider,
tiden falder mig saa lang;
ti jeg længes ut i vide
verdens rørelse og liv,
der jeg drukne vil al kvide,
som knuger mig arme siv. --

Engang glad jeg med de andre
lekte mig i hjemmets havn, —
nu alene maa jeg vandre,
taale motgang, sorg og savn. —
Mørket skjuler lykkens stjerne,
som jeg engang haapet naa — —
skal jeg aldrig naa det fjerne
maal, og glæden favne faa --.

Ofte taarerne de rinder,
naar jeg taus og ene er;
men da kommer ungdoms minder,
hvisker bud om fortid kjær — —
O, jeg savner svundne dage —
længslen bølgjer i mit bryst, —
aldrig dog jeg naar tilbake
til min barndoms rene kyst -- !

Fuglen fri til flugt sig svinger
hen mot sydens palmelund,
ak om blot jeg hadde vinger,
blev jeg med i denne stund.
Her kun sorg jeg fik i eie,
skuffelser og haapløs strid, —
til fremtidens dunkle veie
sætter jeg min tro, min lid.

Sukke føres bort av vinden
over tapte ungdomsaar, —
jaget om i skog som hinden
flygter jeg, men fred ei faar. —
Herre, du som saft har givet
til det lille, svake straa,
gi mig kraft, at gjennom livet
jeg med seiers haap kan gaa.

En ungdom.

Jeg takker

Jeg takker for livets sommer,
som bar mig i lyse faun . . .
Al glæde blandt sang og blomster
er bleven til fange saun . . .
Men kraften jeg har i eie,
der magter at bære mig frem
de lunge knudrede veie
til salighets lyse hjem.

Jeg takker for ord, de varme
som gjorde mig god og glad . . .
som mildnet hver syndig harme,
og jagede bort alt had. —

Der lyser over min pufe
minder i gylden fred . . .
Og venner staar ved min rufe
ventende glad besked . . .

Jeg takker for store stunder,
Hvor sjælen fik modnes hel . . .
Paa engang fra alt jeg blunder,
jeg eier i himlen del . . .
Og suser end høsten bister,
og hvirvler med gule blad . . .
et vet jeg dog sandt og vist er,
en solsommer lever bak . . .

Ola Berg

Fred.

Freden isigtel

Det bræ op med lys over jorden
gaar —
og ind i hvert sorgtyngt hjerte
det naar.
Det tænder utslukkede haap, og gir
fæste
for glippede steg mot at finde sin
næste
bak skillende grænser, bak folke-
slags tro.
En fred, som vi venter maa byg-
ge den bro,
der aldrig skal revne og svigte.

Gryende morgen!

Efter en nat som har truet os ned,
natten i kvide for alle som led —
Nu over blodige bryn letter taaken.
Retfærdighets vilje har hugget frem
raaken,
som veien gjør aapen til verden
i ly
bak ligaens templer, som reiser sig ny
over pansrede festningsborgen.

Krigen er vunden!

Vunden for hvert lille menneske-
kryp.
Alt nu jo det føles som op av et dyp
vi løstes paa tillidens trofaste vinger,
der nærmere kjærlighetsbudet os
bringer.
En tid ringes ind, som gir værdi-
fuld løn
for ofret, o moder, du gav i din søn.
Alverden har seiret igrunden.

Ola Berg.

Foran døden.

Imorgen saa er jeg vel død og kold
og færdig med alle plager. —
Jeg ræddes dig død. — Men syn-
dens sold

saa blir alle verdens dager.
— Alt dolken mig dypt i hjertet
staar,
jeg føler hvor kulden kommer. —
I løpet av natten mig døden naar. —
den alt jo paa ruten trommer —.

Min sjæl — aa min sjæl, skal du
flytte nu,
dit ind i det dunkle rike? —
Hvor skilsmisens tanke fylder med
grul

Og tvilen vil ikke vike. —
Jeg kan bare magtesløs alt la ske,
og haape paa skaperens naade.
Min tro er saa svak, at jeg tør
ikke be —
Herregud du for alt faar raade. —

— O hold mig i haanden, min el-
skede ven —
og tør dine vaate kinder. —
Og saa skal vi haape at sees igjen,
naar en ny jords morgen rinder. —
Aa kys mine hænder for sidste gang,
nu stanser mit verdslige virke. —
— Hør — kimende klokke og løf-
tende sang
fra himmelens straalende kirke —.
Br —

Vaarvers.

Nu stinner Sol og alle smaa Poeter
vil digte hundre nye Vers om Vaar,
om Sne paa godt og vel halvanden Meter,
som laa der hvit og ren, men nu forgaar.
Ja, de vil kanskje nævne Fuglekvidder,
bebude Blomsterflor og meget Grønt,
og nhvne vemodsfult om Fjeld og Vidder
— aa Gud som Norge dog ved Vaar
er skjont!

Jeg sitter her og blir saa stent tilskamme
i denne Vaarens Flom av Vaas og Vers;
for andre ser og andre kan annamme,
og slik de rime kan paa Kryds og Tvers!
Og i Særdeleshet er disse hevne
som digter væk paa henar Mor sit Maal,
ikke bare er de støtt saa grepne,
men de forstaar at rime Staal paa Kaal.

Ja, Dagen stiger vaarlign skjøn i Skinnet
av Sol som danser Hetsedans paa Brø-
ens Kant.

Jeg ser det og jeg blir saa lys i Sindet
— ja rent poetisk saant engang iblandt.
Jeg lugter at det anget Vaar i Skogen,
der Sneen ligger flækkevis og blænder
Syn og Sans.

Jeg føler at jeg længter efter noget eller
nogen, —
— jøvlst kan jeg vel digte litt om Vaar
og vaarlign Glans!
Ola Haffner.

Skumringsnat.

Skumringsnat, saa du kan fange
mig ind i dit trylleslør,
ja du gjør mig næsten bange —
skogen suser sære sænge
— mere melankolsk end før . . .
Og omkring mig smyger bløte
væsener paa lodne ben, —
nu i natten har de møte
her i mellom busk og sten. —

— Men hvad vilde jeg herinde
i en skog med skumringsskrømt?
Venter jeg paa en veninde?
Eller haaper jeg at finde
lykkedømme som er rømt?
. . . Skogen lukker sig, I'enover,
hvælvet ruller stjerner smaa . . .
Hør saa stille, — jorden sover
vagt staar Gud i himlens blaa

Men henede gaar jeg lille
menneske saa fattig om, —
gaar og længes, — staar her
stille,
— venter paa et kjærligt „kom“

Ola Berg.

Stokmarknes aug. 1916.

Til den første blaaveis.

En vaardag med unge friske skud
og haap i hvert straa som skjælver,
en sommer i blomstens rike skrud,
naar selv den ringeste gren staar brud
og himlen i blaat sig hvælver.

En høst med stormgang i kaate kast,
med dødens kvælende aande,
med haap som svigter og liv som brast
naar intet skaanes mot overlast, —
der sykt det vrir sig i vaande.

Saa dækker vinteren vemodsfuld
de høstens kirkegaarde.

Og dypt der nede i frossen muld
hensmuldrer vaarens og somrens
guld
som evig haapet at vorde. —

Og derfor du lille blaaveis vil
jeg vart for din spire kjæle,
at du kan kysse vaaren mild,
og staar der i somrens farvespil, —
og rigtig i nuet dvæle.

Naar saa du visner og er jord
paany, en taare øiet blænder.
Da tak for de utalte ord,
der nu i sjælen stille gror
til jeg til jord tilbakevender. —
Ole Berg.

Høsttunge sus —.

Høsttunge sus over visnede sletter,
høsttunge sus over hvitklæde
fjeld,
høsttunge sus gjennom
skymørke nætter,
høsttunge sus gjennom
livskampens kveld.

Høsttunge sus gjennom
havets fanfare,
høsttunge sus gjennom
dønningens larm,
høsttunge sus av den
vingede skare
som iler mot sydens
solmættede barm.

Høsttunge sus — hør hvor
hæst det gjenlyder —
sukket derute fra rædslernes leir.
Op kamerater! hør, ropet
det byder:
før os til slegternes
varbrudd og seir!
Ole Berg.

Stig sol —

Stig sol av hav,
skin haapet ind
i alle vinterfrosne sind, —
skin glæde ind i alle hjerter,
strø himlens glans paa alt som kjærte er
— stæng skyggers grav. —

Stig vaar av muld,
klæ jord i fest, —
saa kommer søndenvindens blæst
og hvisker om en fager sommer,
der ventes kan, hver dag som kommer,
i glans av guld.

Stig høit i sky
du lærke da,
og la din song saa klar og gla
faa tone takken, varm og fyldig,
fordi vi atter, hel og gyldig,
fik sommer ny.

Stig ungdom frem,
gaa veien der
hvor solen lyser ren og skjær,
la ikke falske skin faa trønge
dig ut av kurs og lykken stænge
bort fra dit hjem.

Ole Berg.

1. Mai sang.

1914.

Kortere vi arbeidsdagen
krævet har i mange aar,
arbeidsgiverne dog sagen
haardhertet fra sig slaar.
Efter 8 timer dag
sukker vi i tunge drag.

1924

8 timer tungt vi stræver
for en fattig ukeløn. —
4 timers dag vi kræver!
arbeidsherrer hør vor bøn!
Otte timer — dagen — ut — !
og det kun for salt og lut!

1934

Atter gaar vi frem i toget
for vor ret at tvinge frem,
4 timer under aaget,
bort fra kone, barn og hjem!
fire timer tænk o gru!
Ei vi arbeide nu!

Alt for os maa moderere,
se nu kan vi dagen lang
agitere, demonstrere
under fanerne med sang.
Kampen vistnok ei var let,
men vi vandt dog frem til ret.

Juff,
I „Nordlændingen.“

Der stevner —.

Der stevner mod Lofotens veirbitte
kyat,
en flaate — en fiskerhær.
Mot ukjendte farer, til kamp og dyst,
de møtes fra fjern og nær. —
Et „lykke paa reisen“, et „Gud være
med —
saa seiles for strykende bør.
— De saa kanskje ikke der vinket og
graat,
en kvinde i hjemmets dør.

Sjøstøvler, sydvest og oljekker
er fiskerens uniform,
og naar han dette sit hyre bær,
trodsr han hav og storm.
Aldrig han helt sig overgav,
den Nordlands vikingesøn,
og kanskje derfor den vaate grav
tok saa mange — uten en bøn.

Før revede seil gjennom braat og
bræk,
— naar enhver har sin dont om-
bord —
han staar der saa rakrygget, barsk
og kjæk,
den fiskersonnen fra nord.
Han vet vel i lune hjem der er
en mor, som ber for sin søn —
og en anden — han vet det saa
vist hun bær'
bare tanker om ham i løn.

O. Berg.

Brynjulf.

Han kom en nat i november, —
men først etter doktorens pryl,
han gjorde mig glad om hjertet
med sine forfriskende hyl.

— Jeg knurret i vaakenætter
over den unges trafik, —
men morgenen etter ved vuggen
han altid tilgivelse fik.

— En søndag i juli til kirke
vi kjørte vor unge skat, —
han absolut kusk vilde være,
og skrek, fik han tømme ei fat.

— Et aar og maaneder fire
var Brynjulfs alder igaar.
Han døren alt prøver at aapne,
der kjækt han paa tærne staar.

— Gaar jeg paa gulvet i tanker,
følger hans trippende skridt;
men varer den gang for længe,
hos pappa han hviler litt.

Brynjulf er pappas unge
og mamas guldlukkede gut,
— solskinsbarnet, hvad enten
han er smilende eller mut.

Her mellom kjærlige hender
vandrer han fro og tryg,
uten engang at ane,
hvor verden kan være styg.

— Lille, min kjære Brynjulf,
hold i din pappas haand, —
den vil saa trygt dig lede
frem i den rette aand.

Ola Berg

Trods.

Min glædes sol gav kun ringe
kys paa den vei jeg gik.

Forhuggen er blit min klinge,
blødt har de saar jeg fik. —
men tie jeg vil og taale;
ingen skal si jeg har
krympet for ondskapsbaale,
som brændt mig i sjælen har.

Mig blev intet kys forlenet
som liten paa moders fang.
Min vugges gulv det var stenet
jeg fik ingen gyngende sang
Og siden til alle tider,
i aar som er mørknet hen,
er jeg puffet fra alle sider
uten haandtryk av nogen ven.

La solen kun sparsomt skinne,
la mennesketungens baal
kun knitre. — Her inderst inde
jeg bygger et panser av staal.
Lad saa de giftpile suse,
jeg staar der dog rank som før
De faar mig ei bøiet i gruset
med al sine tænder og klør.

Ola Berg.

Vaarsne.

Nys gif vi og brømte om solblide vaar
nu sneen os frækt ratt til knærne naar;
med opslagne kraver og tvær i humor
man baner i skjægget, som høit ikke tør

Ta i og dra'

i snekuffen da,

gjør veier til dørene — nær life gla.

Og stæren paa mønet er siuren og lei,
i vranghals gaar tonen, som før gif saa sei.
Arg damerne slænger vaar-mote-journal,
og griner mot veiret, som blev saa kontral'

Ta i og dra

i snekuffen da,

paa stispart i mai man morro kan ha

Men kua paa baasen den bæjler paa før
og løan stoar tomme — og penger ei gror.
Ja husmor ihøst var du nok optimist, —
nu gaar du der raadlaus og moilaus og trist

Ta i og dra

i kufftotten da,

litt kjøstrop til „søttende“ kan og være bra.

Hver morgen til vinduet raver man frem
for at konstaterer om sneen er frem,
men træerne staar laadne og høit som ved jul,
og slufs under fælben man kryper i skjul.

Su bær for en vaar

i jubelens aar,

al glæde i stampe i snekuffen staar.

Brandulf.

Glæd dig —

Glæd dig, nu er vintren omme
og dens kuldegys og nat. —
Glæd dig over vaarens komme
som os blid i favn har tat, —
med bristende blomsterknop
og sprættende løv i top,
med sollyse nætter
og fugle som letter
i sang over dalens brus — —

Glæd dig over ungdomstiden
naar du seiersikker og
uforsagt gaar frem i striden,
sluttet til det fælles tog
av arbeidskvinder og mænd
fra fjord, dal, by og grænd. —
— Kom ræk os haanden,
besjæles av aanden
som vokser os stor og fri! —

Glæd dig alderdom du hvite
som i høstens aften staar. —
Maatte haapløst, tungt du slite,
— se, nu gryr den friske vaar; —
Hør skarernes frydetrang
løse sig ut i sang,
hos slegter som kommer —
i arbeidets sommer —
naar hvad vi har gjort skyter frugt

Ola Berg.

Min Ven.

Han gif den hele vinter
og var saa trist og tung.
Han følte liten glæde,
trods endnu han var ung.

Og sneen svandt for sølen —
den sagde vaar fjøt knop;
men motløshetens mørke
i ham ei lyste op —.

Saa kom den kjære sommer
med blomstens farvepragt.
Da blev den stille yngling
paa sykeengen lagt — —

Og høsten kom med stormesus
gjennem mørke nat saa lang.
— Da bar man bort en kiste
i stille graat og sang —.

— Jeg holdt hans haand i døden
han smilte lyst min ven:
„Jeg venter at bag graven
vi møtes maa igjen. —“

O hjælp mig Gud at aldrig
jeg fra dig falde maa, —
gi du mig kraft og styrke
til veien trang at gaa! —

En ungdom.

April-vers.

Nu skriver alverdens poeter
om vaar over hav og land,
om sprettende løv i lindveir,
om blaaveis og løvetand, —
om gjøken, som snart kan
ventes
at varsle en sommer ind,
— om bud og besked, som
bringes
med vaarmiide sønnavind.

Der synges med kjendte toner
den herligste vaar-melodi,
Vi lytter og tænker etter:
er vinteren alt forbi? —
med sne over haug og koller,
med is over elv og vand — _?
— Du rimer til vaarens ære,
du er dog en pokkers brand!

— Vi tror vi kan kaste frakken
og knappe vor jakke op, —
og riktig fra vinteren gjøre
til somren et letvindt hop. —
Men stop — rimskjægget
vintergubbe
har endnu et ord at si:
Litt spræl kan nok våren lage,
men konge er endnu vi.
April 1922.

Jakob Rimsmed.

Solskinssangen.

— ∞ —

Syng mig en solskinssang en gang,
naar jeg sitter av aarene trætt-t, —
sangen med ungdommens freidige
klang,

der bærer mig ut over dalen trang, —
som paa ørnevinger jeg lettet.

Nu har jeg ventet i lange aar
paa sangen om sol og glæde.
Der flyver vintre, der flyver vaar
forbi mit vindu, — men ei der
naar
mig en strofe av solsangens kvæ-
de. —

Det er vel saa paa en karrig jord,
at glædens sange maa savnes,
hvor armodens skygge i krokene
bor, —
og der vilde just hvert trøstende ord
av hungrige sjæle favnes. — —

Men solskinssangen jeg venter paa
vil komme en gang ad aare.
Men kan den mig aldrig i livet
naa,
saa vil jeg tilslut da haape paa,
den maa synges ved min baare. — —
Ole Berg.

Et avsnit livsprosa i vers.

For rettens franke angerfuld
der sat en „lægefone“;
ved fiden, fattig som et nul,
sat hendes cicerone. —
Et liv de har ført frit og let,
just som i eventyre' —
hun med sin lille blomstbuket,
han med sin tunge lyre.

Bed haandspaalæggelse og ord
hun ogsaa desforuten
kurrerte folk, naar blot de tror, —
men det var ogsaa knuten.
Dog, hjælp det ei, var sodalut
og enerlaug og pulver
jo midler som drev ondet ut,
om glupsk det var som ulver. —

Og guldet strømmet rikelig —
det gif som fot i hose —
for Gud ske tak, selv i vor tid
der findes manganen tøsse
som høiere i „aard“ ei naar,
end han tar raad hos fjæring, —
derfor saa herlig den gaar
at drive denslags næring.
— — —

Fuld verden altid af har vært
av utak mot genier, —
det har nu „parret“ ogsaa lært,
som lindret folkets foier.
— Nu reflekterer de med ro
i Smeviks lune saler, —
til tidsfordriv de arme to
vel legger sig kabaler. —

Brandulu

Nord i land.

Fly nord, fly nord du lille sang-
ger,
med solskinsnatten frisk i minde.
— Hvor palmer og orange pran-
ger
i evig grønt, du ei kan finde
den klang i tonen, luft for vinger,
som naar du nord i land dig
svinger.

Nu har vi gaat i uker lange
og stirret sør, hvor fjeldet stengte.
Og uveirsnætterne var mange
før solen vintertaaken sprængte, —
og vakte mot i tungsinds sjæle,
og smellet sne og tinte tæle.

Men først da du din fløite
stemte,
vi visste sikkert, hvad nys
anet, —
det var som livets favn os klemte,
med ett vi fandt hvad vintren ra-
net. —
Ja mine sanger, stort du evner,
naar nord i land med vaar du
stevner.

Ole Berg.

Frem mot lys.

Gaar du i en evig nat,
hvor du lysning ei kan øine,
som dit sind til fred kan høine,
— søk til livets milde soner, —
da din nat sig skjært forsoner
til en soldags morgen brat.

Har du kuert mørkets træl,
som du næret i dit indre, —
se hvor himlen ren kan tindre,
— hør de klare toners fylde,
— atter kan du livet hylde
av din helt frigjorte sjæl.

— Fred med Gud, dig selv og verden
maa du livets vandrer ha,
om du helt vil med dig bringe
lykkekransen paa din færden. —

Ole Berg.

Nyaars Sol.

I.

Idag gaar solen over fjeldes bliane,
og lægger aarets første guld paa sne.
Velkommen er du! Hos dig vil jeg laane
den glæde som mig fattes i al vintrens vø. —
Jeg ser dig like ind i flammens aapne øie,
og du, du ser mig dypt i sjælens rot og gjemme
Hvor — himlens sol — du kan mit sind ophøie,
og slappe hjertestrengene atter rene stemme!

— Du tænder ild i husets tvende ruter,
og ødsler guld paa fjorden — lagt til ro. —
Vor lille gut i vuggen vældig tuter, —
men i din straale snart han atter smiler fro.
Vidunderlig du evner til at glæde —
gir mot og tro, forhaapning, fred og styrke.
Ved kraft fra dig jeg ind i strid tør træde,
og ærlig vinde gennem livets helg og yrke —.

II.

En nydelig rose ved veien jeg saa,
den stod der i sensommer-gala.
Jeg plukket den ikke, — den vilde forgaa,
og jeg ønsket den liv i stor skala.
— Tre dage derefter, jeg gik samme vei,
laa den ynkelig traakket i støvet. —
„Jeg vilde dem glæde — slik takker de mig,
disse folk“! sukket rosen bedrøvet. —
— — Da solen steg pragtfuld idag over hav,
kom den rose mig atter i minde.
Siden septembertid har den bleknet i grav,
— men en sensommer ny skal den finde
paa sin plass ved en vei, der hvor mennesker gaar
vakt til livet i solvarme dage — —.
Lille rose, ei menneskehøle formaar
dig saa let fra din plass at forjage.

— — —
Desto mere maa jeg vel utholde den hæl,
som til tider blir sat paa min nakke.
Som hos rosen skal solen faa varme min sjæl,
— det jeg føler den maa — og vil takke
for den dagen idag, som med lykke og sæl
kom med solguld paa fjeld og i bakke.

Nordgaard, 10. januar 1919.

Ole Børn.

Det hænder engang —

Det hænder engang imellem,
jeg møter et venlig smil. —
Men virkelig er det saa sjelden,
at smilet det skaper tvil.
Hvad kan vel av smil jeg vente,
en fattig farende fant,
som ræker langs alle veie,
blank for en gylden slant.

Selv gidder jeg slet ikke smile,
— jeg er en alvorlig mand.
Man kalder mig lurendreier,
en jukser og pokkers brand.
— Jeg er jo ei kirkevandrer,
og maatelig krigsidiot, —
jeg avskyr de hyklede bønner
og falskelig sjælebot.

Jeg vet, her jeg gaar og leter,
efter det ærlige blik,
at skulde hver slethet avklædes,
blev der mange som nøken gik.
— Men mig kan de bare dømme,
det fine maskerede pak, —
jeg aapner saa litet mit øre
for deres veldædige snak.

Jeg gaar her som sagt og vandrer,
og tænker paa fattig vis.
Men en proletars jevne tanker
kalkuleres til gammel pris.
Skal han hævde sin mening en smule,
maa han rope med tuseners røst.
Og det tror jeg, det vet jeg og ser jeg,
at den nær er arbeidernes høst —

Yngvar Bjarkeby.

Høst i Nordland.

Atter falder for høst mot jord
alt det fagre som vaar ga gror, —
dagene kortes og motet minker,
nordlys om gaater og eventyr vinker,
— men over alt stiger havets drøn,
trodsrer kommando og hører ei bøn.

Farfar ved gruen i maaneskin
fortæller om draugen for gutten sin,
om risseslottet langt nord i aasen,
om huldren som løste stuten paa baasen,
om tisen og taslen i hauger og krat
og nissen som danset paa julenat.

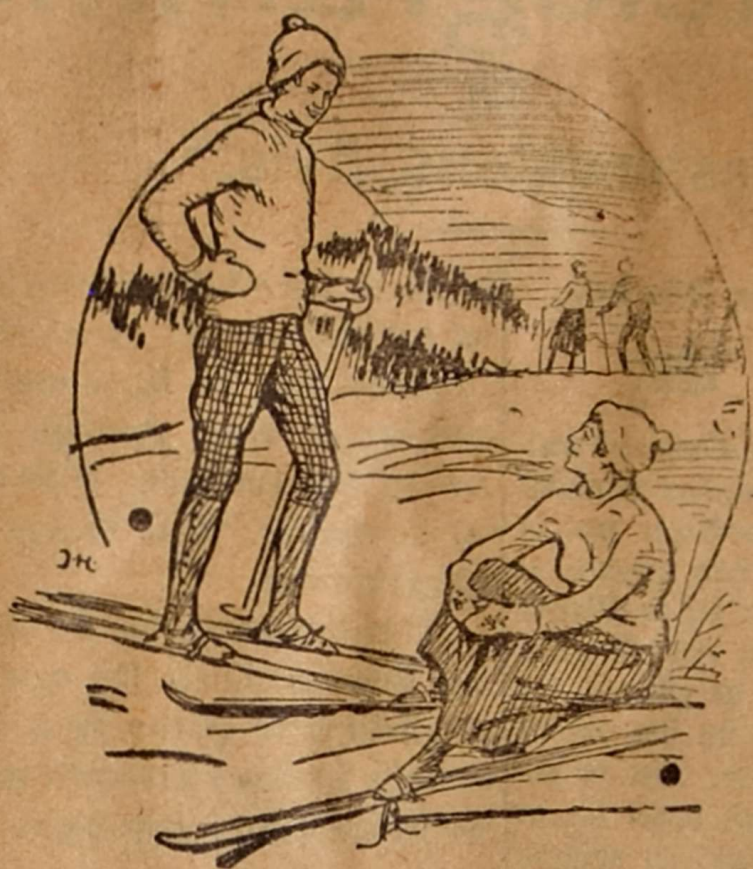
Baaten ligger i havnen tryg,
fiskeren sitter med krocket ryg
og bøter sit garn i de lange kvelder,
mens mor spinder, srrr, mange, mange snelder,
— drengen i kjøkkenet spiker ved
og hvisker med tøsene om kjærlighet. —

Skjæbnen har lagt mig i Nordlands skjød,
her har jeg spist fattig fiskers brød,
her har jeg lagt mig i midnatsolglansen,
her har jeg lyttet til uveirets dansen, —
hit staar min længsel naar ute jeg er
— just hit til Nord-Norges holmer og skjær.

— — Og nu gulner en høst over aasen derborte —
nu stanges de sommerens solfagre porte — —
Der sænker sig nat over heimen her nord — lang nat.

O. B — g.

Over vidden.

Feiende, fykende, hoi, hallo!
kommer de susende der, de to
paa ski over skinnende heien.
Blussende kinder, øine som ild,
kræfter, som vinterhærdede vil
trodse et tørt paa veien

— — Hun sætter sig kjækt i den bløte sne
og smiler, den skjælm: bøi dig kun herved,
saa faar du et kys, der minder
om fribaaren flugt over vidden stor,
hvor tausheten taler i vægtige ord
mellem fjerne, blaanende tinder.

Og videre nedad mot bygden frøm,
med lysene tændt i de spredte hjem,
de iler paa glient føre.

— — — Bølger av tonende malm dem naar —
det gamle riader — det nye aar
ringes ind i hvert lyttende øre — — —

Brandulv.

Sjøveirsdag.

(Til Lofotfiskerne.)

Fyr motoren, hiv vort anker, veiret har bedaget
sig saavidt, at vi faar ta en tørt idag.
Rap jer gutter! Bli vi, som i vet, i sidste laget,
har vi grundig tapt et hidsig sjøveirsslag.
Frem for alt vi maa først i mea maa.
Hei la „Gideon“ faa smelle godt.
Frem la skyte, saa der skummer vældig foss om baugen
— nu det gjælder fiske sig en vinterlott.

Sydvestbaara den er tung at stige og at stampe;
men den firte hister giver grei besked.
Fiskerlivet er jo kun en kjede land av kampe
mot et hav som dønner og er vældig vred.
Men den fiskermand, — aldrig giver han
tapt,, om saa det stod til avgrunds nat.
Den er ikke let at bøie slik en fiskernakke, —
hærdet gaar man frem til nye djerv tafat.

Dorrujen paa vandet fires, to mand springer efter, —
snart den første torsken over korten blank
krummer sig; — og nu det gjælder ikke spare kræfter
men paa bare livet hænge i og frank'
„Slip den parten der, har du livet kjær',
— ellers blir dig klippet ei for god!“
Hurra gutter! la os vise vi er Vestfjordvante,
— drive paa saa vi i strupen smaka blod. —

Tak for dagen! Nu er rummet fuldt av feite skreien,
gutterne en røk sig tar, mot land det staar.
Fyr paa skjærret blinker blank og lyser vei til leien, —
„Gideon“ med hestekræfter takten slaar.
Dagen strævsom var for den fiskerkar,
men slike tørt er kun lek for ham.
Mot i bringen, kraft i armen, vilje som kan trodse,
det har Nordlandsfiskeren naar han vil fram. —

Stokmarknes 30. mars 1917.

Ole Berg

Det stormer -.

Det stormer omkring os — en verden vild
er moden til dommedag.

Mot himmelen stiger der jammer og ild,
til helvedes velbehag. —

La bløde de tusen, la jamre den mør,
— et kors av jern til den
som bedst kan lædske med blod den jord,
som seiler mot avgrunden hen —.

Ve den som oplader sin mund til forlik,
han er en svigter — en hund;
han stevner med spot, og alverdens skrik
lukker hans „skamløse“ mund. —
Magten og æren til den, som kan
myrde med største foragt, —
han er en pryd for sit fædreland, —
det være sverget og sagt. —

Hvor vil dette ende, — vi vet det ei
vi driver og driver kun. —

Bli det aldrig ropt millionernes „nei“,
kommer aldrig den store stund,
da frænder av frihets og brorskaps aand,
over pigtraadnettet med glød,
rækker hinanden forsoningens haand,
i dawningen kjærlig rød? — —

Ole Berg

Mot nat.

Nu biøder kvelden mot havets bryn, —
og sidste flamme derute

i skyen fakler, som stanset lyn...

I skjærret driver en skute...

Og bølgen slaar med de slappe seil. —

Paa bakken synger en sjømand.

— Han ser mot kysten, saa kjendt og steil
og vinker stille: Adjø land! —

Men natten naar ogsaa skyens guld! —
snart lukkes porten der vester...

— En jente ensom paa dugget muld
nu vandrer hjemad; — ti læst er
de tyve ganger, det brev hun fik
fra ham, som ruller og strider
for jenten med det trofaste blik,
— hans egen for alle tider. —

Br.—

Reis til strid!

(For „Fremover“.)

Vi maa kjæmpe os frem, vi maa holde i strid
enig sammen, skal fremad vi naa
til den solmorgen, som en gang gryende blid
lyser frem av det livstængte graa — —

Vi maa ærlig staa frem og bekjende vor tro
paa den sak, som skal gi os vor ret
til paa solsiden frit at faa leve og bo
til vi glade i døden gaar træt.

Nu vi bydes kun skam, — naa vor arm slappes av
er vi samfundets værd'løse nul.

Ikke en gang en tak for alt blodet vi gav,
— for det blodet som maales med guld. —

Alle sukke som steg i fortvilelsens nat,
alle taarer som lønlige faldt, —
de har skaperen os i erindringen sat,
— de skal være vor stridsviljes salt.

Reis dig kvinde og mand av det sugende dyp,
løft dit blik høit mot frihetens tind!

La den tro, at vi engang er skapte til kryp,
blæse bort i en foraarets vind!

Ole Berg.

1920—1921.

*Saa læg dig ned du gamle aar,
og la Guds evighet dig favne.
Dit eftermæle sent forgaar,
og neppe mange vil dig savne.
— Indskrænkninger, falitter, krak
du væltet frem i alle zoner, —
saa megen „godtids“ efterprak
du voldte, under klage-toner.*

*Stig op av tidens taakehav
du nye aar, som motet frister
hos ung og gammel, høi og lav,
hos læg og lærd, hos mild og bister.
— Din sol bak fjerne horisont
vi aner av vort hele hjerte,
og gaar fornyet til vor dont
med lys i sind, og slukket smerte.*

Landsgut.

November.

Novemberdage, sure graa
med regn og slapset føre,
de stemninger du bærer paa
vil hjertet sammensnøre.

Man gaar her kun og spytter vrang,
og skjælder smæider dagen lang
og føler en forvorten trang
til alt paa tverk at gjøre.

Skal ut man gaa en aftenstund,
det mørkt er som i graven,
man vender sig mot gar og grind
— humøret ned i maven. —
Man bander paa den maanefant
som ogsaa svigtende forsvandt —
ja kort og godt, man staar paa kant
med alt — og er saa gnaven.

— Som nu med mig jeg lage vil
en gla novembervise, —
en hymne fuld av vid og ild,
og rigtig høsten prise,
Men av det hele blev der blot,
som selv du ser, no pjusket smaat,
hvor alting løper graat i graat,
— den høsten er en krise. —

Brandulv

Mot Nat.

Nu bløder Kvelden mot Havets Bryn,
Og siste Flamme derute
I Skjæret fakler som stanset Lyn . . .
I Skjæret driver en Skute.
For Bølgen banker de slappe Seil, —
Paa Bakken synger en Sjømand.
Han ser mot Stranden saa kjendt og steil,
— Og vinker stille: Adjø Land. . . .

— — Men Natten naar ogsaa Skyens Guld —
Snart lukkes Porten der vester . . .
En Jente ensom paa dugget Muld
Nu vandrer hjemad; — ti læst er
De tyve Gange, det Brev hun fik
Fra ham, som seiler og strider
For Jenten med det trofaste Blik —
Hans egen for alle Tider . . .

Br_____

Det var engang —

(For „Nordlands Social-Demokrat“.)

Det var engang jeg trodde paa liv i fred,
og sang over solmorgen blide . . .
Da kjendte jeg ikke en verden som led —
en verden som fuld av gjenvordighet stred,
og sukkede under al kvide . . .

Jeg saa kun et hav av det lyse som gror
— det lyse som fattig faar skinne —;
jeg gik i en verden hvor mennesker bor,
som bare tar smil og velsignede ord,
der lystraade kjærlig kan tvinne . . .

— Ja dengang man gik her saa ung og ny
og spandt sine drømme av silke . . .
Og livet det var som et straalende gry . . .
Ak nu er alt stængt bak en graatung sky,
og drømmerne visnet til stilke. —

— — — — —
Saa gaar jeg da om i en verden vild,
og vet jeg har tapt al glæde.
Jeg lever kun med i et rænkespil,
hvor den som i sjælen har sletteste ild
kommer sig høiest til sæde.

Ole Berg.

21/2 1917

Sorg.

Nu er den siste tone av hendes fagre sang
hendød — jeg aldrig mer den hører — —
og motløs maa jeg tunle om i livets bølgegang,
og kastes hen hvor skjæbneviljen fører, — —
Hun tok hvad livet eiet av skjønhetts vaar og prakt
med sig til dødens dunkle, kolde have; —
jeg magter ei at ryste av mig sorgens tunge dragt,
men vandrer om blandt kors og dystre grave. — —

Med friske, glade triller lærken jublet til mig ned
fra bjerkekronen, den der hadde rede:
du grublende, se trøstig op, dø ei av kjærlighet,
som lokker dig til livsfortap og lede — —.
Men ikke kan jeg høre efter lærkens hvasse mund,
hvad vet vel den, som aldrig har følt savnet; —
en rikmand, som i velvære trygt sitter paa sin grund,
han kjender armodskravet kun av navnet. —

Proletardrengen.

Han staar der i sølen og fryser,
de alle gaar raske forbi, —
han søker et ansigt som lyser
mot ham med litt kjærlighet i.

De fillete klær nok skræmmer,
Gud vet han ei bedre dem har. —
Bak muren han haapløs sig gjemmer
og hulker, den ung' proletar.

Hans glæde er kun gjennom drømme
at svæve mot Fortuna land,
og synes at høre mors ømme
ord fra en dunkel strand. — —

Han sukker den lille og tænker,
hvor verden er ond og styg, —
en lever i slavelænker,
en anden i velvær tryg. —

— Men hatets ulmende flamme
vokser, — han knytter haand:
En gang skal dog denne ramme
og sprænge de knugende baand!

Jeg vil ei som stymper tigge,
naar jeg blir mand og stor,
jeg vil ei i knæfald ligge
for smuler fra rikmands bord! —

Ole Berg.

Borte.

Stir ikke længer i mørket ind,
elskede hustru med taarer paa kind,
se til den anden side, —
dagen løfter sig lys og klar,
og ~~høsten~~ med til os begge den har —
ind i vort hjem vil den glide — —.

Vi mistede alt med vor lille skat, —
fattig vi sat i sorgtunge nat.
knuget, forlatt og ene. —
Mistede ham, som fra fang til fang
hele dagen i glæde sprang —
gutten, vor egen alene.

Løft dit hoved, min elskede ven,
snart skal vi alle forenes igjen
bak himmelens gyldne porté — —.
Der skal natten os aldrig naa, —
glæden for evig skal bestaa,
— og ingen, ingen er borte.

Br-

Min rose.

Aanei, den rose lever end i hjertets milde have,
og blomstrer like ung og skjønn derinde.
Jeg vilde i en vanleidsstund for evig den begrave,
men snart jeg angret sjælesyk hvad galt jeg bar isinde.

Jeg gaar i vaakne nætter og ser ind i en verden
saa solskinsløs og skoddetung med nakne kolde strænder.
Da ber jeg stilt: o, rose, dø ikke ut paa færd! —
og kysser mildt og kjæler for den vart med mine hænder.

Ja lille lyse rose, med vaaren i din bæven,
du aner ei hvor gla jeg blev for ordene du talte,
— de løftede mit syke sind paany mot haapets svæven—
det var som over mig igjen de unge drømme dalte.

— — Saa tak da bløte rose for al den duft du skjænket.
Jeg vet, jeg har dig mistet, for altid er du borte;
nu naa dig kan jeg aldrig mer, her staar jeg ensom lænket,
og stirrer kun fortapt imot de lukte skyggens porte —.

B.

Høitidsstund.

— Ja somren kom paa solskinshvite vinger
og bar os med til evig dages land,
hvor natten ikke stænk av skumring bringer,
men lægger alting i en farvet brand . .

De kalder alle somrens kjære minder
nu frem i dette store øieblik,
der solen rød bak havets blaa forsvinder,
og sender os sit sidste gyldne nik . . .

Al festlig fryd som dagen kunne skinne,
al denne stemningsspundne fred ved kveld,
hver kjærlig drøm som natten kunne tvinne
— alt ser vi nu i dette sol-farvel . . .

— Vi knæler ned i denne høitids time
og ber en bøn der i vort stille sind:
O maatte kjærlighetens klokker kime
snart freden, Gud, i alle hjertes ind. —

Ole Berg.

En hvit rose.

Du gav mig den hvite rose, med bøn
om at gjemme den elsket og længe.
Det var dengang, da vaaren var nyklædt grøn,
og vi gik mellem havens senge.

Din rose jeg gjemte, saa varlig og ømt,
— men du visste det ikke, du kjære, —
Du reiste i verden, blev feiret, berømt,
og sang dig til blomster og ære.

Jeg levet saa stille, var jevn og forglemt.
Om du traf mig, et nik var det hele.
Du husket slet ikke paa rosen, jeg gjemt,
saa gjerne med dig vilde dele. —

Og nu er jeg over de sværmende aar,
og burde vel slet ikke kjæle
for kjærlighetsroser. — Men de det forstaar,
som har været gud Amors træle. —

Den rose er gulnet, mit haar det er graat,
— med forsoning tilbake jeg mindes.
Det var vel ei rikt, dette liv som er gaat, —
men ved motgang kan sjælsglæde vindes.

Ola Berg

Bak skogene.

Hun gik den unge kvinde i forarsfagre nat
og plukkede smaa lyng i vilde heien.
Da løftede med smil om mund en rallar paa sin hat
og spurte: „unge tøs hvorhen gaar veien?“

„Min vei fører ensom gjennom trange, øde dal
med hulderlok og aandens vingesusen. —
Der danser frit omkring jeg i naturens blomstersal
og nynner halvglemte kvad til elvens brusen.“

„Hør da du skønne nymfe her kommer slit og tung
jeg like ut av byens kvalme sfære, —
jeg byder dig mit hjerte og min arm saa sterk og ung
og lover tro at være dig paa ære!“

„Kom hit du frække rallar jeg byder dig mit hjem
her under blomsterhæggens svale skygge; —
men kast først dig av rallarhammen og staa ærlig frem,
ti nymferne bak skogene er ygge —.“

— — Og dypt i skogens dunkle der redtes brudeseng,
— to ensomme i verden fandt hinanden. —
Og nøkkens spil i fossen strid og huldredans paa eng
var bryllupsfest for kvinden og for manden. —

Ola Berg.

To digte.

Av Ole Berg-Ytter.

I Fortvilelse

Kunde jeg øine en eneste stjerne,
som lysde mig vei . . .
Men natten er mørk . . . Og jeg vilde saa gjerne
komme til dig! —
En strime av lys kun jeg ber om maa lette
mig veien at gaa . . .
Mine føtter er saar, mine øine er trøtte.
— Aa jeg kan dig ei naa!

Nei jeg kan dig ei naa . . . Men jeg vil ikke vende
tilbake igjen . . .

O kom mig imøte, jeg alt vil bekjende —
du elskede ven . . .

Det onde i mig er blit straffet og jaget.

Kun ett jeg nu vil:
opsøke dig, trofaste, som jeg bedrøget,
— og kun dig høre til.

. . . Uendelig nat, vil du ikke ophøre. —
Snart segner jeg om.

O Herre min Gud, sig hvad skal jeg nu gjøre,
— min tanke er tom . . .

Jeg sætter mig ned. — Jeg vil dø her alene . . .
Min synd er saa stor . . .

Kanske døden igjen kan det skilte forene,
— uten gru, uten ord . . .

II. Skisse.

Hun stod der bedrøvet og sa mig farvel,
jeg svinget min hat til adjø. —
Der var solguld paa tinde, og midsonmerkvekk,
med speilblanke fjorde og sjø.

Jeg vanket saa vide i dage og aar,
og levede livet i flæng, —
jeg var nok tilgagns, hvad man kalder for
en pokkers forvildet dreng

— Da fandt jeg engang i et sjømandshjem
et brev adresseret til mig:
„Gud gi disse linjer maa række frem,
og møte dig i din vei“ —

Der laa graat i hver linje og suk i hvert ord
fra min brud paa den bjemlige kyst. —
Jeg stod ensom — og viste: paa hele Guds jord,
bare en eiet plass i mit bryst, —

— — Netop nu skinner solen paa vuggen — og de
smiler barnet — vor kjærlighets pant —
Og for al den lykke, som opad mig bær,
kan jeg takke et brev, som jeg fandt. —

NAAR?

Det stormer omkring os. En verden vild
er moden til dommedag.
Mot himlen stiger der jammer og ild
til helvedes velbehag.
La bløde de tusen, la ynke den mor,
— et kors utav jern til den!
som helst kan lædske med blod den jord,
som seiler mot avgrund hen.

Ve den som oplader sin mund til forlik, —
han er en svigter — en hund;
han stenes med spot, og alverdens skrik
lukker hans skamløse mund. —
Magten og æren til den som kan
myrde med største foragt, —
han er en pryd for sit fædreland,
det være sverget og sagt —.

Hvor vil det ende? Vi vet det ei,
— vi driver og driver kun — —
Blir det aldrig ropt — millionernes „Nei!“
kommer aldrig den store stund,
da frænder av frihet og brorskaps aand
over pigtraadnettet, med glød
rækker hinanden forsoningens haand
i dagningen — ny og rød? —

Branduly.

Alt hvad jeg eier.

En pen, det er alt jeg eier;
men skaff til at holde den i
hos min vertinde leier, —
og papir ved litt tiggeri
erhverver jeg hos den jente,
som vasker i trapper og gang.
Betaling jeg lover med rente,
naar blot jeg faar digtet min sang.

Jeg digter til kurv og flamme,
gjør vers i hver ledig stund;
men alle er pokker annamme
like slette i bund og grund.
Jeg blir holdt for en underlig skrue
med en lyre av sletteste værd. —
Selv paastaar jeg, jeg har en formue
paa en pen og er gaadefuld lærd.

Kan hænde jeg aldrig magter,
at bestige Pegasus hest,
og ride med vældige fakter,
og gjør fanden til støi og blæst.
Vel, madamen faar skaffet tilbake,
og jeg takker den pike paa stand, —
er en digter med haand under hake,
uforstaat av sit folk og sit land.

Ole Berg

VAARKVELD NORDPAA.

Der blaaner over alle fjeld
en himmel vaarlig disset.
Og erlen tripper glad ikveld, —
nu har den vel faat visshet
for sol og vaar og glædens tid,
med hjem i havemuren. — —
Og kvelden er jo vaarlig blid,
med elvepludr i uren. —

Jeg sitter ved mit vindu her
og tar det ganske rolig.
— To finker faar hinanden kjær,
og straks de bygger bolig. —
... O lille fugl paa svaie kvist,
hvor du kan sorgløs elske.
Dit liv er uten svig og list,
og uten det rebelske.

Og solen staar paa Guratind,
det er et gamle merke:
Nu bindes fæ i fjøset ind,
nu sang den sidste lærke. —
... Men fjeldene tar sol i favn,
og havet døsigg døvner. —
— — Der ropes hist et pikenavn. —
Og dagen vaarsøtt sovner. —

OLA BERG.

Høitidsstund.

— Ja somren kom paa solskinshvite vinger
og bar os med til evig dages land,
hvor natten ikke stænk av skumring bringer,
men lægger alting i en farvet brand . . .

De kalder alle somrens kjære minder
nu frem i dette store øieblik,
der solen rød bak havets blaa forsvinder,
og sender os sit sidste gyldne nik . . .

Al festlig fryd som dagen kunne skinne,
al denne stemningsspundne fred ved kveld,
hvor kjærlig drøm som natten kunne tvinne
— alt ser vi nu i dette sol-farval . . .

— Vi knæler ned i denne høitids time
og ber en bøn der i vort stille sind:
O maatte kjærlighetens klokker kime
snart freden, Gud, i alle hjerter ind. —

Ole Berg.

Kjære Ella! Dette digt skrev jeg min yngre piken.
Det var ogsa jeg tænkte paa den hvalde, jeg sat
der for min selv.

Jeg kjender — —.

Jeg kjender et hjem, som aldrig
ut av erindringen gaar, —
en stue i ly for stormen,
gammel og møt av aar.

Jeg kjender en mor, hvis hænder
saa milde og trøstende var, —
jeg kjender en helt i arbeid,
en graanende bøiet far.

Jeg kjender en fager kirke
med spir og med klokkeklang,
— en kirke i søndagsstilhet,
med høitid og salmesang. —

— — Jeg kjender en port, som engang
aapner mig veien frem
til salighets lyse sale,
— den evige gledes hjem.

Leknes i Lofoten 5. mars 1922.

V a n d r e r e n

NAAR?

Det stormer omkring os. En verden vild
er moden til dommedag.
Mot himlen stiger der jammer og ild
til helvedes velbehag.
La bløde de tusen, la ynke den mor,
— et kors utav jern til den!
som hels kan lædske med blod den jord,
som seiler mot avgrund hen.

Ve den som oplader sin mund til forlik, —
han er en svigter — en hund;
han stenes med spot, og alverdens skrik
lukker hans skamløse mund. —
Magten og æren til den som kan
myrde med største foragt, —
han er en pryd for sit fædreland,
det være sverget og sagt —.

Hvor vil det ende? Vi vet det ei,
— vi driver og driver kun — —
Blir det aldrig ropt — millionernes „Neil“
kommer aldrig den store stund,
da frænder av frihet og brorskaps aand
over pigtraadnett, med glød
rækker hinanden forsoningens haand
i dagningen — ny og rød? —

Branduly

Vaar-vise.

— ∞ —

Vaar over eng og ker,
vaar over myr og mo, —
vaar i hvert sind som takker
Herren for fred og tro.

Vaar over lynggrodd heier,
vaar over lærkens sang, —
vaar i hver blomst som neier
gylden i grønne fang.

Vaar over skogens gave
av unge voksende blad, —
vaar i min lune have
med sprættende bloms rrad.

Vaar over bondens aaker,
vaar i hvert spirende frø, —
vaar med den sol som vaaker
dryssende guld over sjø.

Vaar i den simple stue,
vaar i polerte sal, —
vaar i en straalende bue
— en glædernes gyldne portal

Vaar i hver sjæl som sender
bønner om kraft til Gud; —
vaaren i alt da ender
med sommer i herlig skrud —

Landboer.

Sol -- velokmmen!

Skind over dale, skin over hav,
skin over hus, over hytte,
skin over livet som lykke gav
og dager med brytning iv storm og kav —
naar vi føler os motløs forknyttet.

Skin over snedækte vidders land,
skind over vinterens øde,
tænd tinder og jøkler i gylden brand,
saa det i øiet os skjære kan
og hjertet av fryd maa gløde.

Varmende sol, vi paany dig vil
hilse et gla velkommen, —
muntre os i dine straalers speil,
— og skjønnere dager at længes til!
— vaaren, med livbrøyteflommen. —

Ole Berg.

Sol — velkommen!

Skin over dale, skin over hav,
skin over hus over hytte,
skin over livet som lykke gav
og dager med brytning i storm og kav —
naar vi føler os motløs, forknytte. —

Skin over snedækte vidders land,
skin over vinterens øde,
tænd tinder og jøkler i gylden brand,
saa det i øiet os skjære kan
og hjertet av fryd maa gløde.

Varmende sol, vi paany dig vil
hilse et gla velkommen, —
muntre os i dine straalers spil,
— og skjønnere dager at længes til
— vaaren, med livbrøytflommen. —

Ole Berg.

*Naar du har lookt dik som klips
dik ick og gjenn dik i den øske*

Livet har --.

Livet har sorger, og livet har glæder,
solskin og skodde, vemod og fryd.
Imellem den snedigste tyv og forræder
heldigvis trives den ærligste dyd. —
Sange om lykke, fortvilelsens graad,
kjærlighets vilje, ondskapens raad —
— skiftende liv, —
skapt ved det store almægtige „bliv“. —

Natten har stjerner, og dagen har varme.
Sjæle som jubler, og sjæle som blør —
Velstand og kummer, rike og arme, —
olding som lever, — ungdom som dør.
Forbandelsens grus, og velsignelsens lys
morgenens haap, nattens famlende gys —
Menneskesind —,
aa, hvor du kastes for veir og vind! —

Yngvar Bjarkeby.

Frugten.

Det var kun den ene jeg vilde naa,
som høiest i toppen hængte, —
og mot den jeg klatret i vild attraa,
om stundom jeg skindet flængte.
— Den blinket saa lokkende rosenmukt
der oppe i frihetens høide.
naar solen skinnet og vindens flugt
den slankvoksne krone bøide. —

— — Og endelig efter ihærdig flid
naadde jeg mit vidunder. —

Men nu, naar jeg efter den strenge strid,
har naadd den, jeg misnøid grunder:
Den var ikke værd dette spild av kraft,
i like der nede ved foten,
længjer jo frugter med skjønnere saft
og sterkere marg i roten. —

O. B—g

Sommer.

Jeg møtte den i Nordland, i midnatsølens land,
— den blanke, den blussende sommer.
Den sang igjennem luften varm sin sælsomme sang,
og eng og mark stod pyntede med blomsterflor i fang
av de deiligste, de duftende blommer. —

Jeg møtte den saa atter ved den vestlandske fjord,
og samme fagre toner den suset. —
Og livet det blev rikere, jeg traadte paa en jord,
som talte til mit hjerte i blomstersprogets ord
og fik min sjæl at bøie sig i gruset. —

— Naar dagen kvelder av og det myke lette slør
av skumring sig legger over aasen,
da sitter jeg saa gjerne under heggen der i sør,
og ser den sidste strime i nord av dag som dør — —
— Men mot syden i kile drager gaasen. — —

Landsgut.

Paa vidden.

Livet har stjerner og straalende veie —
min ensomme vidde — din fred vil jeg eie.
Saa tag da dit barn i dit skinnende fang
med varsomme haender — som moder engang

Hos dig vil jeg gjemme de tanker som før
lik vildsomme fugle rundt himmel og jord. —
Lukke mit øie og lægge mig ned —
saa stille — saa stille i skinnende fred.

Og vindene bruser og suser henover
og synger sin sang indtil barnet dit sover.
Jeg gynges og vugges — av verdner forlatt —
mens skyggerne stiger og synker i nat.

Saa ligger jeg, hviler i tiden saa lang
og lytter til viddenes sælsomme sang.
Til tonerne tar mig og bærer mig hjem —
dit evighet blaaner bak evighet frem.

I susende nat under stjerneløs himmel
jeg gik paa den ensomme sti,
tanken var langveis paa fløkkende færden,
— da strøk mig en skygge forbi —
Jeg hørte det lé mellem træernes stammer,
jeg hørte det rasle i løv:
Tankeløs, nu gled dig lykken av haanden,
fordi du gik dorsk og sløv.

Da stormet jeg frem, ti jeg vilde erobre
den lykke som var mig nær —
jeg famlet og grep, men blev tummel i striden
mot dunklets usynlige hær —
Da lo det igjen: nei, du tankeløs vandrer,
gaa hjem til din fattige vraa,
det nytter dig ikke at famle i mørket,
— din lod er den ringe og smaa. —

Av lykken jeg litet fik eie
— tankeløshetens frugt —
fremdeles paa lønlige stier jeg drømmer
om alt som er stort og smukt.
Men naa det, se det jeg ei evner
bestandig det gaar mig forbi.
I øret det hvisker: Ak, tankeløs sværmer,
din gjerning er ingenting i.

Vaaren?

*Solen den stiger, men vaaren er gjemt
etsteds i en veirguds skuffe,
— og stæren vil bluffe
med toner av dypest melodiske klemt.*

*Vi vaser i sne og ser undrende op
efter ufeilbarlige skytegn;
— men ikke et nytegn
gir haap for en vinterforfrossen krop.*

*Og nu er han leden den „sommerdag“,
som pranger i almanakken.
Vi knapper dog frakken, —
og smaabander alt astronomisk bedrag.*

Brandutr.

Vaaren?

*Solen den stiger, men vaaren er gjemt
etsteds i en veirguds skuffe,
— og stæren vil bluffe
med toner av dypest melodiske klemt.*

*Vi vaser i sne og ser undrende op
efter ufeilbarlige skytegn;
— men ikke et nytegn
gir haap for en vinterforfrossen krop.*

*Og nu er han leden den „sommerdag“,
som pranger i almanakken.
Vi knapper dog frakken, —
og smaabander alt astronomisk bedrag.*

Brandutr.

Høsten.

Visne blad, som stille falder
fra din gren, naar høsten kalder,
ny du gjenopstaar,
naar alt liv igjen fra døden
trylles frem i morgenrøden
av den unge vaar.

Ogsaa jeg engang skal visne
og mit liv i døden isne —
som dig lille blad.

Men om atter jeg skal skue
livets gyldne straalebue
er det store hvad?

Ole Berg

Lille Bjarne.

Mit lille barn, sov rolig du, —
jeg sitter her ved din vugge
og skjærmer dig for al verdens gru,
som tidsnok dit øie vil dugge.
Sov sødt min skat, nu du, hviler bløtt
smiler i lyse drømme.

Lov mit barn, sov trygt og søtt,
under mortanker, varme og ømme.

Engleren du paa puten hvit
leker med butte smaa hænder.
Intet du aner til verdens strid
med alle dens giftige tænder, —
som biter til blod og gjør sjælen mørk
og kvæler alt godt som fødes. —
Verden, min lille, den er en ørk
hvor kræfter til ondskap ødes . . .

Mit lille barn, med smil om mund,
sov søtt, mens du nu faar hvile.
Bak himmelhvælvingen, blaa og rund,
ser englene du kan smile
uskyldig og ren, som en av dem . . .
Dit smil er en sol i mit hjerte,
— dit smil er den lysning her i vort hjem,
som jager al sorg og smerte.

— g.

Tak.

Tak for dit smil og de trøstende ord,
da du gik mig forbi, kjære ven.
— Jeg stod dengang saa nær til «et faldeoverbord»,
med nu gav mig balancen igjen. —

Du kom som en vaarsol, da natten laa mørk
og trykkende over mit sind,
du var som en drik i den brændende ørk,
— og tak, her er haanden min. —

— — Nu lever jeg atter en vaar paany,
nu ser jeg atter en sommer gry
over hjembygdens sneklædte tinder. —

Og livet har atter den glæde for mig,
som før, da jeg lekte som barn med dig, —
— du er med i de kjæreste minder — —

— — Og tak, kjære ven, for de ord og dit smil,
som jagede bort alle skygger og tvil,
og gav mig til livet den barnlige tro,
som ci hadde som smaa, vi to —

— Ti nu kan jeg gaa, for du holder mig fast
med de ord og det smil, du mig gav i hast,
da jeg gik uten ro eller rast.

— —
Jeg vet ikke mer hvor du færdes og er,
og derfor min tak jeg frembærer her. —

6te mai 1921.

Olo Berg.

Alene.

Ofte jeg alene
gaar min stille vei
mellem lyng og stene
i den nakne hei.

Over mig gaar himlen,
mægtig, høi og blaa,
under menneskevriflen
kaver i det smaa.

Lyset vil jeg favne,
mørke mest jeg faar; —
stort jeg søker gavne,
litet kun jeg naar — —

Smaat av sol jeg møtte,
skylden har jeg selv, —
glæden bort jeg støtte
i et koldt farvefjell — —

— Siden gaar jeg gjerne
her i heien fri,
og lar dunklets stjerne
blinke paa min sti.

Er min sjæl i kvide,
ber jeg til min Gud,
og smaa engle blide
løser sorgen ut — —

— — En gang skal jeg eie
evig solens dag —
naar jeg paa mit leie
aander sidste drag — —

Luk dig nat du dunkle,
fremstaa morgen ny, —
hvor alt liv skal funkle
i et salig gry. —

Olo Berg

Adventsuveir.

I Nordland.

Dag og natter, og natten raar
ræddelig mørk og dyster.
Uveirsforarget havet gaar
tungt mot de graastenskyster.
Nordvesten har ordet, det merkes vel
i skjælvende huse, med knak og smell.

Trollene labber bak hauger og krat,
gygren i bergkløften nyser, —
musikken er fristende, nissen tar fat
og danser til dagen lyser. —
Luskendes rømling og ganerfin
tigger sig husly mot veir og vind.

Havmænd og — fruer sit vaate faks
ryster, saa morilden gyver.
Fortrollete fugle av mange slags
skivende stormen klyver.
Draugen bespottelig bæljer brøl, —
alt er en ryggesløs, bælgsort pøl.

Utrygge, lyttende, taus og angst
er alle i hus og hylte.
Inat er dæmoner paa graadig fangst,
— hvem mon vel blir deres bytte? —
Kvinder forknytte „Gud hjelpe os“ ber,
mænd efter støtter for døren ser.

— Uveir i advent paa voldsom vis
tvinger i hus og havne.
Beständig det kræver ulykker, forlis,
nogen maa sine savne —,
Brusende vildt som en aasgaardsrei
farer det frem over hav og hei.

Olo Berg

Salme til ungdommen

Du, som i livets morgen staar,
modig til kamp og til virke, —
litet du evner og formaar,
tar du ei kraft fra Guds kirke.
Luk op dit hjerte, sjæl og sind,
at ordets lys kan slippe ind —
føre dig veien den rette.

Ungdom, dit kald er stort og rikt,
du, som skal videre bygge.
Gjør da mot alle ret og pligt,
hjælp til at fjerne al skygge,
som tynger slegten ned idag
i gyldne lænker og bedrag —
glitter som falder i støvet.

Sterkere tro gir større magt
til at arbeide og seire.
Gud har din vei tilrettelagt,
følger du den, skal du feire
salighetsfesten, stor og skjøn,
sammen med anden far og søn
i glædens evige bolig.

Herren idag maa se en jord
mørknet av hat og elende.
Faa er kun de som tør ham
og lysels fakkel vil tænde.
— Men og idag han mild og god
bankende paa ved døren stod,
bad dig hans tjener at være.

Liten du er i verdens grus,
fattig du guldkornet sanker,
tørstelig du gaar fra tømte krus
ensom i vrimlen du vanker
hvis du Guds veie har forlatt.
— Måtte du veake av din nat,
ungdom, du fremtidens bærer!

Ola Berg-Yter.

Vaaren?

Solen den stiger, men vaaren er gjemt
etsteds i en veirguds skuffe —,
og skæren vil bluffe
med toner av dypest melodiske klemt.

Vi vaser i sne og ser u — se op
efter useilbarlige stjegn; —
men ikke et nyttegn
gir haap for en vinterforfrossen trop.

Og nu er han leden den „sommerdag“,
som pranger i almanakken.

Vi knapper dog frakken —
og smaabander alt astronomisk bidrag.

Brandulv.

Befrielse.

(For „Indremissionsbladet.“)

Kraften svinder, kinden blegner,
livet ebber, træt jeg segner, —
døden seiler nær. —
Verden gav mig bitre dage,
svære synder frem at drage,
— al jeg stanset her.

Stanset her for dødens skygge —.
— Lukker mine øine trygge
i min frelsers navn. —
Salighetens bro jeg finder,
evig livets pris jeg vinder,
efter verdens savn. —

— — Skinnende Guds engle venter,
mig, o ringe, nu de henter
hjem til faders hus. —
Legemet i døden bæver, —
sjælen sig mot himlen hæver
under glædes-brus.

— Bak, en verdens tunge veie,
foran, himlens fryd i eie — —!

Ola Andreassen.

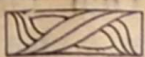
Sommer.

Blomsterflor, blomsterflor,
fuglene jubler i blandet kor,
havet ligger saa blidt og smiler,
kobben paa skjæret dovent hviler,
jenten synger fra hien glad,
gutten tar sig et dygtig bad.

Solskinsnat, solskinsnat,
du i dit sværmeri mig har tat,
fjeldvandets hemmelig til mig blinker,
bjerkeløv ved dets bredder vinker,
— stille saa stille — kun ørretten slaar
og bækken der dypt ned i uren gaar.

Sommertid, sommertid,
til dig staar al min ungdomsid —.
Aa la mig favne det skjønne du byder
— kun i dit skjød fuldt jeg lykkes nyter
kysse din blomst og svælge din duft,
bade mig frit i din solvarme luft.

Landsgut.

Som julen intet fryde kan
de myke barnesjæle,
— den er fra englers gyldne land,
og bringer lys og sæle.
— Naar træet staar i festlig skrud,
man synger om den naadens Gud,
som gav sin søn med glædens bud,
at redde syndens træle.

Br—

Aa Vaar!

Jublende Fugl mætter
Luften med Fryd og Sang,
Trær og Blomster sprætter,
i Hei, ved Bred og paa Vang.
Hvor man saa vender Synet,
fanger det stort og skjønt,
nær, som i Himmelbrynet —
alt pranger i Rødt og Grønt.
— Og Midnatssolen den speiler —
klær alt i sin guldrøde Dragt;
— ja intet der er som feiler
i Eventyrlandets Pragt.
Aa Vaar! aa Vaar!
vi aander din Luft,
vi svælger i dybe Drag en Duft
du sender paa Roser søde,
fra vibrende Blad saa bløde.
— Og om kjære Vaar
du snart fra os gaar,
saa ved vi at efter dig kommer
en underfuld deilig Sommer.
Derfor vi glad synger sammen,
og leger St. Hans i Vangen.

Brandulv.

En vise, tilegnet refruttegude i Nordland.

Saa har i Nordland vi ogsaa faat
et forsvar sa'n,
som nok skal dugge og verge godt
hvad vi har sa'n.
Ei nogen fiende mere bør
som rover komme forbi vor dør,
— hei min far sa'n!
En banket troie han da skal faa
det er visst sa'n,
og aldrig vil han prøve paa
svif og list sa'n;
for her er larer som pryde kan
hver som vil plyndre vort fædreland
og yppe tvist sa'n.
Med mot i bryst vi paa moen gaar
hei min gut sa'n
om stundom vi litt travelt faar
bruf ei snut sa'n.
Nei, spyt i næven og ta din sraa,
i uniformen vi trækker saa,
blir refrut sa'n.

Matrifelnr. nul.

Aften.

Her gaar jeg i heien paa en-
somme sti,
men føler mig dog ei alene; —
Elven skyller mig nær forbi,
vildblomsten nikker saa foraarsblid,
— aa, hvor jeg føler mig glad
og fri
som fugl paa svaiende grene!
Fjernt derute i synets rand
sænker sig solen mot havet, —
bygger en gyldende bro mot land,
tændende tindernes sne ibrand —
Og dønningen ruller saa blidt
mot strand,
— alt dysses i ro fra kavet —.

Natten hvælver sin tause fred
ned over hei over dale — —
Skyggerne flygter, avsted, avsted —
alverne smyger paa lette fjed. —
Jeg sitter ved fjeldvandets stille
bred
og lytter til viddens tale — —

Ole Berg.

Mot livskvelden.

Her ligger jeg enslig, syk og træt
og dvæler ved gamle minder.
~~Mit ansigt er furet, siet forgrædt —~~
Mit livslys vel snart nedrinder.
Dog vaarlyse minder, saa skjær og
blank,
staar for mig — jeg ser mig som ung
og rank.
Og disse minder er vaar i min høst,
de kalder tilbake de dage,
da jeg saa livet som sol i øst —
og jeg kunde alle behage.
Da trodde jeg livet var deiligste Kana;
men saa var det hele et fota morgana.

Nu snart er jeg færdig at legge op,
at ankre i evigheds havn.
Under muld paa kirkegaard gjemmes
min krop;
— men sjælen i Jesu favn.
Der jeg fra verdens sukke og klage,
evigt faar vaar, efter trængsels dage.

Leknes 4. mars 1911.

R. B—g.

Den første sne.

Bonden Per paa trappen staar,
klør sin nakke fredelig. — —
— — „Nei naa trur æg redelig,
kortsagt — skjønt saa kjedelig
at si — at fanden raar!“
Snø i fjella — noravind!
— — Gaa man kunne av sit skind!
Bonden Per saa dyrtidstrind
skaar sin dør i laas med magt. — —
Hans humor var ødelagt.
Konen paa sin sengekant
sitter sur og sømmelig.
— — „Per, er slikt indømmelig,
med den dør. — Fordømmelig
du er og blir din fant.“
— — „Kjærring; sjaa i tind og ur, — —
ute, inne like sur — —.
Endda lyr det, vi har tur
med gaard og grund — naar ei vi skyr
litt jobbepresereventyr“ — —.
Det kan nok ei negtes, nei
at tiden var os mættelig;
men nu trods alt utrættelig,
arbeide ser vi rettelig
mot vintren mørk og lei.
Der staar hesjer, gule, raa,
en himmel uten mindste blaa,
en kjærring som er tvær og braa. — —
Ak, første sne nu er du faldt,
— — og haapets dager de er talt —.

Brandulv.

Sommer forbi!

Sommer forbi,
livsklangen smelter i disharmoni,
mismotet bryter sig frem i min
barm,
— hor, hvor det hyler i uveirets
larm.
Bladløse trær staar fattig, forlatt
i dystre nat. —

Alt falmer hen.
Nu har jeg mistet dig kjæreste
ven; —
bleknende farver hvorhen jeg ser,
intet som frisker og intet som
ler,
alt svinder ind i en graadæmret
sky,
— ei liv ei ly —.

— Luftmilde drag,
altid foryngende, solstille dag,
o, la mig favne dig endnu en gang,
syng mig, du lærke, din sidste sang.
Et pust kun av jublen i frodige
vaar,
og gla jeg gaar. —
Ole Berg.

Der skal —.

Der skal sol til at skape en
spirende vaar,
der maa blomst til at pryde
en have. —

Ved smaa kjærlige ord læges
hjerternes saar,
— aa de ordene, — gidem i gave! —

Der skal vilje og tro til at
maalene naa,
der skal bøn til at smile i døden. —
Under jagende storm blir en
skyhimmel blaa,
— og en storm redder ofte av
nøden

Der skal kamp til at kue hver
syndige lyst,
der skal fred til i sjælen at hvile. —
Har et kjærlighetstempel du bygd
i dit bryst,
kan mot ondskapens storme du
smile. —
O. B.

Hvorfor —?

Skal jeg aldrig livet eie,
skal jeg aldrig lykken naa,
skal bestandig mine veie
skyggefuld og ensom gaa?

Var det slik jeg drømte livet?
Var det det min tanke saa?
Var det det som blev mig givet,
da jeg spæd i vuggen laa?

Hvorfor fik jeg denne længsel,
naar jeg aldrig ut kan naa?
Hvorfor skal det mørke stængsel
altid mig i veien staa?

Hvorfor kjæmper jeg og stønner,
naar jeg ser min skjæbnes vei,
hvorfor ber jeg lange bønner,
naar jeg vet det nytter ei?

Grav du er saa mørk! Jeg isner!
Luk dig, gi mig ventetid! —
Nei, det nytter ei, jeg visner!
— — Ak, forgjæves var al strid.

Men naar milde vaarlivs tone
leker over land og hav,
pluk da en fager blomsterkrone
og plant den paa min simple grav.

Brendulv.

Lofotfiske.

Op til den gamle, kjendte egg
skreiien i myriader
stevner i travle, tætte lægg
med sirlige kast og lader.
Mil efter mil langs dype bund,
svømmer den frem mot gyte-
grund.

Fiskerne vakker i sæk og stamp,
tønder og færingsskister, —
ruster sig ut til vinterkamp,
kampen saa lang og bister.
Sør fra Helgeland, langt fra
nord
flaaten stevner til fiskefjord.

Her, under sterke, stolte fjeld
møtes de tvende hæere.
Fiskeren ber om fangst og held,
bare med baat kan bære.
Trodsrer sig frem mot veir og
vind,
— lotten det gjælder at berge
ind.

Ole Berg.

Ved mors baare.

Gaa forfigtig — moder sover,
hun har lagt sig ned en stund,
nu, naar dagens strid er over,
trænger hun en liten blund.
Hun bestandig var den sidste,
som fik nute kveldens fred,
men som første mand hun priste
morgensolens guldne fjed.

Og om hendes stille leie
staar vi grepne. Gvilket under!
Livets mil hun har i eie;
hun er ikke død — hun blunder.
Over kvelden — morgenrøden —
evighetens solopgang,
tro og haap, som trodsrer døden,
livets stolte seiersgang.

Daf da mor for alle dager,
for hvert minde varmt og rikt,
taf for at du lot tilbake
tro paa livets lyse dikt.
Her ved baaren først vi fatter,
denne sandhet dyp og stor,
dybden i det gamle ord.
Jagen ting paa jord erstatter
en forstandig, kjærlik mor.

Drømmes fallit.

Og alle de mange drømme.
jeg bygget, som ung og sterk —
nu er ikke fisken tilbake
av hele det pragtfulde verk. —
Jeg vandrer paa ryddede tomter,
jeg fattige menneskepjalte; —
her var det jeg vokste og haapet
her var det jeg steg og faldt. —

Til stunder jeg tænker efter:
var ungdommens drømme for bratt
eller var det manddommens
hænder,
som for lite tok kraftig fatt? —
— Javist kan ungdommen steile
i perspektivernes ridt; —
men oftere tror jeg m a n d e n
tar for smaa og langmodige skridt.

Ole Berg.

Markedsvise.

Det er givet, at i livet
glæde man maa ha,
ellers blir man sure
før man vet av, trur e, —
derfor alle synge, tralle
og vær rigtig glad.

Nu er stunden nu oprunden
at vi marked har.
Stemning frisk fra vrirnen
løfter sig mot himlen. —
Men allarmen er just charmen
ved et marked, far!

Store kasser, varemasser
pakked ut en gross.
Rundt fra alle lanter
kommer folk med planter,
som borthandles og forvandles
til alt mulig gods.

Karuseellen — dagen, kvelden
svinger sig saa let.
De som taaler syngen
heiser sig i gnyngen.
Kaffe drilles, mundgodt stilles
saa det sier tsmæt.

— Men fra stoen og halloien
forvinder arm i arm
gutten med sin skjonne, —
de hist i det grønne
om vil sværme og sig nærme
til hinandens barm. —

Brandulv.

Lofotfjeldene.

Paa flugten forbi, disse fjelde
jeg saa,
ranke vokset av havet derute —
De stod plantet i brem, — naad-
de ind i det blaa
med de slankvoksne tinder og nute.
. . . Ørnen seiler derover i sol-
nattens brand,
rypen kagler i grønklædte lier —
Hermandsdalskjæring kneiser mot
Vaagakall-mand
— den forsmaadde, fornærmede
frier —.

— Disse fjelde, der blaanende
siger i hav
mot en bakgrund av flammende
skyer, —
hvor de ligner en jættehær, vildt
under trav
over Nordhavets mægtige flyer —
. . . Men min skute den flyr
stadig videre frem.
— Dagen flimrer der ytterst i
vest —.

. . . Nu den høieste tinde tok
havguden «hjem»,
det var dronningen Solbjørg
tilhest —.

Yngvar Bjarkeby.

Skumringsnat.

Skumringsnat, saa du kan fange
mig ind i dit trylleslør,
ja du gjør mig næsten bange,
skogeu suser sære sange, —
mere melankolsk end før . . .
Og omkring mig smyger bløte
væsener paa lodne ben, —
nu i natten har de møte
her i mellem busk og sten.

Men hvad vilde jeg herinne
i en skog med skuringsskrømt?
Venter jeg paa en veninde?
Eller haaber jeg at finde
lykkedømmen, som er rømt?
. . . skogen lukker sig . . . Henover
hvælvvet ruller stjerner smaa . .
Hør, saa stille, — jorden sover,
— vagt staar Gud i himlens blaa.

— — —
Men henede gaar jeg lille
menneske saa fattig om, —
gaar og længes, — staar her stille,
— venter paa et kjærligt, kom . . .

Ole Berg.

Skogens fè.

Aldrig, aldrig vil jeg glemme
dine sange, du fornemme
skogens fagre fè. —
Aldrig i mit øre spiller
dine tusenstemmig triller,
varlig bævrende. —

Dine skoges lune borger
gir mig ly i livets sorger. —
Moderlig og øm
synner du mig trøstens toner,
— lyttende jeg, gaar i voner,
eventyr og drøm. —

Dine sange gir mig styrke
til at kjæmpe livets yrke
mandig rank og ren; —
ti i koret av din stemme
lød de ord, jeg kjærtil vil gjemme
— hjertet uten mén. —

Ole Berg.

Maanestinsnat.

Maanen gaar rund og betænkelig blet
over novemberhimlen.
Blitte smaa stjerner, med blink og let,
myldrende frem av vrirnen,
følger paa reisen bak nordenvinds sky
— Natten er taus, uten knat og kny.

Genover veien, med knirk i sæe,
elstende par mon vandre.
Tiden er silde, — alene de
gaar der og finder hverandre.
— Da maanen diskret gaar bak skyen
— en stund,
ser stjernerne lys mot en deilig mund . .

— — Nat i november og maanestinn,
nordenvindsdrøtt, men stille. —
Veien er øde . . . Ved havens grunn
to staar ifærd med at stille
følge for kvelden. — Han taffer og ber
om avstedslysten — hun foier og ler . .

Bidere maanta litt gaundende gaar,
og tænker alvorlig paa saken. —
Hvis ikke jeg kjender ham feil, han spaar
— og han har erfaring paa baken:
De lysene ligger der intet i —
andet end — maanestinspoesi . .

Brandulv.

Du gamle have.

Du kjære gamle have
med selje, rogn og hegg,
med blomsterduftens gave
og somrens sinte klægg, —
paa dine stier smale
jeg sprunget har som dreng,
og lagt i skyggen svale
paa sværels grønne seng. —

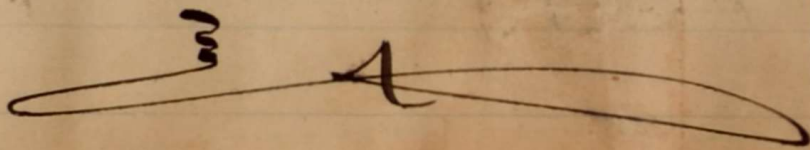
Der jublet jeg min glæde,
dit gik jeg med min sorg,
i fryd og motgang spæde
du var min tilflugtsborg.
Bak dine høie gjærder
jeg var en konge stor,
og gik i ledingsfærder
mot skjore-far og mor.

Men nu dig kjære have
jeg kjender ei igjen.
som vagt om sunkne grave
staar rognene, og hen
i hjørnet der ved seljen —
et rosenfarvet sted, —
hvor stæren gav reveljen —
staar løvetand i bed.

Landsgut.

Lille Signe, net og fin,
 tripper om og jibler.
 Traets pragt - du store min
 for stas - Med ett hin grübler,
 om englen der paa grenen høi
 er kommen fra Guds høie borg -
 "Da mamma, tank hvist bort han fløi,
 da fik din lille Signe sorg."

Lille Signe synger spød
 krybbebarnets sange.
 Drikkemanden ser gaar med,
 men ser gaar stygt. Jeg bange
 er han gjør en flau figur,
 - ja naar jeg bent ut sie skal,
 han er som mandfolk flesten sur
 og gnaven egoistisk kall.

Aarsskifte.

I Nat er dagen druknet,
 Og aaret det er runden, —
 En klokkes fjerne kimen,
 I høitid lægger stunden.

Saa sitter man og tænker
 Tilbake alle dager, —
 Og planer, ord og gjerninger
 Forbi i sindet drager.

Da er det godt at føle,
 Man aaret slik har levet,
 At uten skam og anger
 Det staar i mindet skrevet.

Nyt aar av tiden ruller,
 Med nye krav og pligter. —
 Og mænd gaar frem i striden,
 Og aldrig sandhet svigter.

Ole Berg.

Høstbud.

Nu tændes høstens stjerner,
 og blinker til den sidste rest
 av somren, som sig fjerner
 med solgangsvindens blæst...

— Og rognen staar og skuer
 utover bjørkeskogens tak, —
 den venter snart der luer
 en farve gul der bak...

... Derinde i en tykning
 staar jenten, og er tung i sind.
 — Farvel, du somrens flygtning,
 som strøk mit bleke kind...

Du kommer nok tilbake, —
 Gud vet om jeg da hilser dig..
 Vi somrens barn er svake —
 og kold er vintrens vei...

BRANDULV

Vaardrøm.

Se, letner og lyser det frem mot vaar
 — trods alenhøi sne og kulde? —
 Vældige sneras fra takene gaar,
 alt første notis i avisene staar,
 om stærsang i toner fulde. —

— Og solen den stiger i jevne skritt,
 høit over blaanende tinder. —

Og damerne sømmer sit sommer-hvitt.
 — Hvad er det? Jeg vædder det var et
 „kvi-vit“
 Jo, vaaren nok landet finder. —

— — Men alvide verden, vi skriver jo
 mars.

Jeg drømmer vist bare vaaken —
 Ti først i april er jo vaaren tilsvars,
 — Ak, tungsomme uker maa lægges tilbars,
 før det letter i vintertaaken. —

Ole Berg.

En hvit rose.

Du gav mig din hvite rose, med bøn
om at gjemme den elsket og længe.
Det var dengang, da vaaren var nyklædt grøn,
— og vi gik mellem havens senge

Din rose jeg gjemte saa varlig og ømt, — —
men du visste det ikke, du kjære.
Du reiste i verden, blev feiret, berømt,
og sang dig til blomster og ære. —

Jeg levet saa stille, var jevn og forglemt.
Om du traf mig, et nik var det hele. —
Du husket slet ikke paa rosen, jeg gjemt,
saa gjerne med dig vilde dele. — —

Og nu er jeg over de sværmende aar,
og burde vel sletikke kjæle
for kjærlighetsrosen. Men de det forstaar,
som har været Gud Amors træe — —

Din rose er visnet, mit haar det er graat,
— med forsoning tilbake jeg mindes. —
Det var jo ei rikt, dette liv som er gaat, —
men ved motgang kan sjæls glæde vindes. —

Ola Berg.

Ogsaa du —.

Kun en smidig leken
med yndige ord
er din kjærlighets sang . . .
Og saa mange dig tror;
— for i tonen du lægger
den rene klang.

Men engang ogsaa du
efter aar og stund
vel erkjende maa,
at et liv uten bund
gir en lykke, som altid
— er i det blaa.

— e — g.

Vinter.

Aa hel, saa er det da atter vinter
med hagelbyger og frost og fokk.
Nordvesten bitter — forbi den
svinter

i lystig dans over sten og stokk.
Og havet brummet paa dype basser,
og draugen vasker sit tareskjæg,
— i lange nætterne troll som tasser
langs utgardstrændernes vaate væg

Det tuter tungt gjennom skorstens-
piper,

og døre slamrer igjen med smell.
Og kraakall kjender at stygt det

knlper
for helsevarmen en vinters kveld.

— Men lampen lyser og lunt det
damper

av grautegryten i ovn paa kok. —
„Aa gudskelov“ — naar paa trap

det tramper
av far i støvler og oljebrokk.

La blot saa hyle de vinter-varge,
og la dem skrike hver nattens ravn,
nu intet mere kan fred forarge,
der trygt den aander i Herrens
navn —.

Ola Berg.

Til Bodil.

Der stod en deilig rose rød
i somrens vakre have.
Da kom en vind og stilken brød,
— og somrens skjønneste gave,
den visnet hen og sank i muld. —
Hver roseven den savnet.
— Men næste sommer den i guld
paany guds solskin favnet.

Du var en saadan rose blid,
med smil i dine kinder, —
et solens smil med lykke i,
som alle hjerter vinder.
— Nu er du mitt i somrens skrud
en vissens rose blevet. . . .
Men blandt guds engle staar du brud,
— dit navn i himlen skrevet. —

. . . g.

Stol paa dig selv.

Saa lunefuld som veir og vind
er menneskenes sind;
i dag saa blid som sommer sol,
i morgen sur og kold som pol.

„Stol paa dig selv“ dit valgsprog bli,
da staar du frank og fri;
ti bedste ven kan, før du vet,
bli dig alt for het.

Gi aldrig tapt, vær seig, sky list,
da har du seiren vist.
Hjælp dem som lider savn, har nød,
da er du glad i liv og død.

„—!“

Jeg saa et fagert syn.

Jeg saa et fagert syn paa jord
— det var en ung og kjærlig mor.
Hun sat og sang for vesle gut
— han saa saa god og nykyst ut.

Jeg saa et fagert syn paa jord
— det var da veslegut blev stor.
Han holdt en lubben jentefing
og prøvde en forlovelsring.

Jeg saa et vakkert syn paa jord
— det var der han og jenten bor.
En aakerflek — et nybrothjem
— som lyste mellem graner frem.

Jeg saa et vakkert syn paa jord
— han sat som mand ved eget bord.
med ødelsguten paa sit knæ
— saa stolt og glad i øinene.

Jeg saa et fagert syn paa jord
— en gammel krok til graven før.
Hans sidste ord det mindes vi:
„Tak Gud! jeg var saa lykkelig.“
Bjørn fraa landet.

Vaaren vækker

Sterke vaar, du atter finder
land i nord med bratte tinder
gjemt i sne og is.
Atter du til livet vækker
svarte skog, som frosne bækker,
paa din gamle vis.

Og dit smil, det vakre, varme
har sin egen glød og charme,
— og sin tryllemagt.
Al en jordens morgensødme,
og en himmels aftenrødme
ser vi deri lagt.

— Tak, o vaar, som bud os bringer
som med livets klokker ringer
over dal og fjord. —
Sangen stiger, jorden yder, —
villig vaarens bud den lyder
ogsaa langt hernord. —

Brandulv

Heimfarsti.

Heimfar-graut kokes, der skippes i båt
vinterskit, rusk og pargasi.
Hurra for vaaren — sjaa kalla e kát,
— laatten e bra, — de'kje trasi
aa sægl paa heimfart, naar vinnen
staar go,
mæ sol aaver tinna, aa fjorn i ro. —
Aa venta di gjør
kjærrengan kjæ
aa smaabaar, i skok paa han pappa —
nu baade di ler aa di klappa.

Men her vest i værran, saa aut dæ
vel bli
naar naakken aa kvar di e forn. —
Paa kafean dæ løn seg 'kje kjeln á svi.
paa verkstean stansa laotorn. —
Aa krambubetjenta aa opsyn aa styr
bort i fraa værran dæ kravlar á kryr,
heim aa te sett
ette vinterens slett, —
sjøl maasen, den skraalhals, faar
længsel
bort fraa slekt matstræv aa trængsel.
Værbuar.

Min døde ven.

Han gik her og spøkte fornylig, min ven
og smilte mot livet og sang.
Var skyggen i huset, han fjernede den,
i dagen i sol var hans trang.
Han var haapet hos far, han var mor-
glædens glød.
— Og nu ligger han vissen og død —.

Sent glemmer jeg dagen, da døden var nær,
da han folte det glap for sit liv.
Han laa stille og led. „Bare mor, du
var her! —
Bare far naadde frem! — Herre giv
at det lettete litt! — Er du der? — Hold
mig fast! —
Herregud, hvorfor har det slik hast!“
— Og saa døde du ven —. Det var tryk-
kende tyst,
da din aand svang sig op, og var fri. —
Du var kold da din far laa der knust ved
dit bryst,
og fortvilt sa de ord: „Aa forbi!“
— Men forbi er det ikke, du frivunden gaar
i en lykke som evig bestaar. —

Ole Berg.

Nord i Land.

Fly nord, fly nord du lille Sanger,
Med Solskinsnatten frisk i Minde.
— — Hvor Palmer og Orange pranger
I evig grønt, du ei kan finde
Den Klang i Tonen, Luft for Vinger,
Som naar du nord i Land dig svinger.

Nu har vi gaat i Uger lange
Og stirret sør, hvor Fjeldet stængte.
Og Uveirsnætterne var mange,
Før Solen Vintertaagen sprængte,
Og vakte Mod i Tungsinds Sjæle,
Og smeltet Sne og tinte Tæle.

Men først da du din Fløite stemte,
Vi vidste sikkert, hvad nys anet; —
Det var som Livets Favn os klemte,
Med ét vi fandt, hvad Vintren ranet. —
Ja lille Sanger, stort du evner,
Naar nord i Land med Vaar du stevner.

Ole Berg

Bedstemors død.

Dryppe og dryppe, nu lyset gaar
blafrende ned i sin stake.
Bedstemor sitter med hænder i fang
og drømmer sig aar tilbage.

Boken, Guds bok, har hun lagt paa bord,
øinene trænger sin hvile. —
Og tanken vandrer mot ungdomskyst
tilbake de hundrede mile — —.

Bedstemors kammer, du fredlyste plet. —
Maanen ind ruten titter,
drysser sit sølv i det hvite haar
paa den, som derinde sitter.

Og klokken paa væggen tikker og slaar
med spinkle smaa slag hver time —.
Men bedstemors klokke, nu ingen mer
derinde dig hører kime. —

— — Foldede hænder og smil om mund,
fred, med Guds engle paa vægt:
dit salighetsbæger bragt. —

Br—

Den tæringssyfte.

Ensom jeg er og maa bli!
Alle gaar tause forbi.
De, som jeg elsker gaar rædde sin
vei.

Ensom er jeg!

Noget mig elsket engang.
Livet var solskin og sang.
Dengang jeg drømte en verden
saa rik,
— saa blev den slit!

Gaar jeg i fusende tid,
hulter den solrike tid —
hulter da sjælen i hjertejaar graat,
finden blir vaat.

Fik jeg et eneste ord,
da blev ei angsten saa stor.
Om blot et eneste smil jeg fik,
glad da jeg gif.

Vaaren.

Efter vintrens triste sne, —
atter skal jeg vaaren skue,
atter skal jeg natsols lue
fra mit aapne vindu se.
Grønne bakker, fluesummen,
sang fra skogen, elvebrummen,
— vaarens friske melodi — —
Solen kysser, milde vind
kjæler vinterfrosne kind, —
alt jaar kræfter, liv og farve,
skogens kjæmpe, muldens larve,
vaarens lovsang stemmer i. —
— — Og i alle ting jeg ser
kjærlighetens sterke bud
fra en naadens milde Gud,
ved hvis kraft det alting sker —
— — Aa, om vaaren fra mit hjerte
kunde jage bort al smerte; —
plante friske skud herinde,
saa jeg somren kunde finde, —
somren med de dulgte toner,
som forjager og forsoner — —
— — Kjære vaar, jeg ser du kommer,
skjænk da ogsaa mig en sommer!

OLA BERG

Fridtjof Nansen

Atter er det Nansens navn
vi stolt og taksom nævner.
Atter han sit land til gavn
kom med tro og evner. —
Naar det kniper for vor skute,
er det han som maa
staa paa skansen rank derute,
lodse, hælde, raa.
Han er høvdingen som naar
over alt som skiller. —
Han er Norges sterke vaar,
som krav til landet stiller
om et at ville, naar det gjælder
mer end døgnets slarv. —
Mænd som han — og glad man
melder:
tryk er landets tarv.

Br—

Kvindetroskap.

„Troskap i et kvindesind“,
prøv om disse ord du kan
stemple ind i flyvesand,
prente paa en foraarsvind!

Rids i rosenduft dem ind,
skriv dem, dersom det gaar an,
i det raske kildevand,
i det bleke maaneskin!

Skriv dem med din pekefing
i azurens ingenting!
— Skjönt din skrift gaar overstyr,
viskes ut og veires hen,
er den mere varig end
selve det, som den betyr.

Ved Kaligula.

Lofoten.

Sterke fjeld i havet staar,
blide bygder bak sig skjuler,
stormen vildt i skaret uler,
bølgen tungt mot klippen slaar.
Strømmen strid om odden bruser,
tusind vinger over suser,
fisken kaat i vandet spretter,
sjøfuglskare til flugt sig letter,
smidig baat paa vandet vugger,
motordrøn i øret hugger, —
og paa holmen tryk der hviler
blide hjem og mot dig smiler. —
Alt — fjeld og hav og skjær og strand
midnatssol har tændt i brand. —
Aldrig syn du skue fik,
som i storhet overgik, —
og du føler: fagre hjem!
du til mandom bar mig frem,
og mit løfte det skal være:
dig at holde høit i ære.

Landsgut.

Skogens fè.

Aldrig, aldrig vil jeg glemme
dine sange, du fornemme
skogens fagre fè.

Altid i mit øre spiller
dine tusenstemmig triller,
varlig, bærende.

Dine skoges lune borger
gir mig ly i livets sorger. —
Moderlig og øm
nynner du mig trøstens toner,
— lyttende jeg gaar i voner,
eventyr og drøm — —

— Dine senger gir mig styrke
til at kjæmpe livets yrke
mandig, rank og ren; —
ti i koret av din stemme
lød de ord, jeg kjært vil gjemme
... hjertet uten men — —

Ole Berg-Ytre.

Naar skal vi forstaa?

Se brandskjærets rødme, hør nødstedtes rop
fra hundrede tuseners tunge, —
se denne som vilddyr fremstormende hop
av hidsede mennesker unge,
der sabler for fote, der myrder iflæng,
fra graahaaret olding til spædeste dreng, —
som tigreren glupsk paa sit bytte
han lurar den blodtørste skytte.

Spør du dem hvorfor, da ser de kun frem,
grundende, kan ikke svare, — —
De kvalfulde sukke, de plyndrede hjem
kun skyldes en truende fare
for klasseutbyiterens profittjagt, —
hvad ei faar med gode, det tar vi med magt,
— nu duger ei længere noter,
derfor frem da idioter!

Naar skal vi forstaa at marsjere frem
mandsterk for lykke og eget hjem.

Proletar.

Aften.

Her gaar jeg i heien paa ensomme sti,
Men føler mig dog ei alene; —
Elven skyller mig nær forbi,
Bildblomsten nikker saa foraarsblid —
Aa, hvor jeg føler mig gla og fri
Som fuglen paa svaiende gren!

Fjernt der ute i synets rand
Sænker sig solen mot havet, —
Bygger en gyldende bro mot strand,
Tændende tindernes sne ibrand — —
Dg donningen ruller saa blit mot land,
— Alt dysjer i ro fra kavet —.

Statten hvælver sin taufe fred
Med over hei, over dale —!
Skjggerne flugter, avsted, avsted —
Alverne smyger paa lette fjed — —
Jeg sitter ved fjeldvandets fagre bred
Dg lytter til viddens tale — —

Ole Berg.

Din er dagen

Ung av aar og rank i tanker,
fremtids haab og freidig sind, —
hjertets taktslag mandig banker,
— liv og glæde, foraarsvind. —
Ung! du skal landet bære
frem til mere værd og magt;
land og fædres agt og ære
er i dine hænder lagt. —

Fremad, fremad, — stolte fjelde
løfter maalet du skal naa.
Smaalig tanke bør du fælde, —
nordmænd ædle frø maa saa.
— Aa! hvor det fra bræ til fjære
da skal vokse, blomstre, gi! —
Ungdom, din er dagen, — kjære
husk det, før den gaar forbi —.

OLA BERG.

Naragtige Fugl.

Nu flyver der atter en Due.
Over den vide Jord,
Den søker efter en Tue,
Hvor muligens endnu bor
En Maur, som vil lytte efter
Et Ord om Forlik og Fred...
Den spilder nok sine Kræfter —
For Jorden er saare vred.

Den vil bare myrde og brænde,
Og drikke sig rød av Blod, —
Svire sit Gilde til Ende, —
For Saken den er da god...
Det gjælder jo intet mindre
End selve den — Evige Fred...
Og da bør slet iegen hindre
At Kampen faar vare ved. —
Br—.

Nu er tiden.

(For vort blad).

Det staar skrevet, at troen kan flytte
veritable bjerge. — Nu ja,
skal til troen vi villig lytte,
synes saken mig grei og bra.
For at flytte det bjerg, som nævnes
„Arbeidernes stædighet“,
maa der ikke vor arbeidsstand levnes
tvil om kræfternes samlet besked.

Det er samlingens kraft som vi savner,
skal vi seiren tilslut føre hjem,
brorskapsaanden til nytte kun gavner,
naar i praksis vi bringer den frem.
Nu som aldrig der gløder en flamme
i hvert undertrykt menneskes barm.
Se vor sak i den blodrøde ramme
av titusenens kampvilje varm!

Brandulv.

Realisme.

Saa er vel guldets allarm forbi
for denne gang —
Nøden os byder at henge i
for havrelefsen og skjorte av stri.
— Gaa paa da, et folk i trang!

Alle saa vilde vi spænde stridt
— og buen sprang.
Hvor før det svulmet, er trist og frit,
— fra gullet til fillerne, bare et skridt,
— og alt i et skoddehang —.

La tiderne fare med guld og glans,
— vi andet kan:
Svinge os godt i arbeidets dans.
Norrønafoiket til lands og til vands
har endnu et blod i brand.

Styrten var bratt, — men et folk som vi
kommer staaende ned.
Vi gløtter mot solen og spænder i, —
opover vil vi, alt graat forbi,
— hjem til den gamle fred!

Ole Berg.

Oktober.

Idag staar skogen og drysser
sin oktober gule krone, —
og med en vemodig tone
al skjønhet i søvn den dysser —.
Jeg gaar her i løv, som minder
om tider, som engang var —
med sol over alle tinder,
og sang i hver busk, hvert snar —.

I lien staar Paula den pike,
— og fatter slet ikke den gaate,
at sommer for høst maa vike,
at den som vil le maa graate —.
Hun staar der mens dagen hælder —
og sænkes i melankoli. —
En taare hun stille fælder,
der hun gaar over raslende sti —.
Brandulv.

Siste kys.

Dit smil var en morgenrøde
over min sykeseng, —
dine læber, friske og bløte,
oser i somrens eng.

Aa, dette dit kys, det siste,
aandet mig salig hen...
Nu kan mine øine briste,
Jeg eier dig dog, lille ven.

Dit smil og dit kys har vinge,
nu flyver de med mig bort...
Stadig de skal dig bringe
bud gjennom dødens port.

Bud til min ven som synger
sangen om kjærlighet, —
sangen som evig gynger
gjennem en sjæl i fred — —.

Ola Berg.

De ungdoms drømme.

Og alle de modige drømme
jeg bygget, som ung og sterk,
nu er ikke flisen tilbake
av hele det pragtfulde verk. —
Jeg vandrer paa ryddede tomter,
jeg fattige menneskepjalte; —
her var det, jeg vokste og haapet,
her var det, jeg steg og faldt. —

Til stunder jeg tænker efter:
var ungdommens drømme for bratt,
eller var det manddommens hænder,
som for lite tok kraftig fatt? —
Javist kan ungdommen steile
i perspektivernes vilde ridt; —
men oftere tror jeg manden
tar for smaa og langmodige skridt. —

Ole Berg.

Vaaren?

Solen den stiger, men vaaren er
gjemt
etsteds i en veirguds skuffe —,
og stæren vil bluffe
med toner av dypest melodiske klemt.

Vi vaser i sne og ser undrende op
efter useilbarlige skytegn —;
men ikke et nytegn
gir haap for en vinterforfrossen krop.

Og nu er han leden den „sommerdag“
som pranger i almanakken,
Dog knapper vi frakken —
og smaabander alt astronomisk
bedrag.
Ola Berg.

Dvænde sommer.

Søvelljolen ned i havet gaar,
blomsten visjen paa engen staar,
fuglen fra bjertens løvtætte frone
ei mer lar høre sin glade tone.

Stunring natten i favn nu tar —
O, lyse sommer saa fort du var!
Snart er din glæde og pryde forbi,
og stængt er alt, som du løste fri.

Fattige folk som ei har naadd frem
at fylde med sommer sit folde hjem,
isnende er de som forte graven,
der ei pluffet rojer i sommerhaven.

Sommer, sommer taf og farvel!
jeg ser det heller med dig mot tveld
Taf for det vafre jeg sit til leie!
Taf for det vafre du ga mig i eie!

Det skal —.

Der skal til at skape en spiren-
de vaar,
der maa blomst til at pryde en have.
Ved smaa kjærlige ord løkes hjer-
ternes saar,
— aa de ordene, gi dem i gave! —

Der skal vilje og tro til at maale-
ne naa,
der skal bøn til at smile i døden. —
Under jagende storm blir en sky-
himmel blaa,
— og en storm redder ofte av noden.

Der skal kamp til at kue hver syn-
dige lyst,
der skal fred til i sjælen at hvile. —
Har et kjærlighetstempel du bygd
i dit bryst,
kan mot ondskapens storme du smile.

OLE OFFERSØY.

Mand eller træl.

Revner din glæde og røves dit mot,
fristes din sjæl til at svike,
synes dig veien for brat for din fot,
— aldrig, min ven, skal du vike!
Ser du din sak til at tjene no godt,
du pligter den frem at bære, —
hvad end det koster av stort og småt
trods haan istedeffor ære.

— Men vender du ryggen til dine
maal,
fordi andre dig tankeløs stener, —
og kaster du fra dig forsvarrets staal,
— da svikerens rolle du tjener.
Da er du en træl — uten ansigt og
front,
— som taapede domme kan knuse —
et nummer i mylderets daglige dont,
en merkeløs mand av huse.

Ole Berg.

Hjemløs.

Jeg kun driver omkring, uten seil, uten ratt,
og min skute gaar ofte paa grund.
Jeg gaar utenom alle de maal jeg har satt
mig engang, i en haapefuld stund.
For desværre jeg er og blir en av dem,
som bestandig maa savne et hjem.
Ingen glæde er varig, av alle jeg har,
jeg forbander saa tit dette liv
uten indhold og lys, uten hjertelig svar
fra en elsket og længtende viv.
Værst er vissheten om at jeg aldrig naar frem
til at eie et varmente hjem.

Naar jeg henunder aasen ser stuer at staa
— paa min stadige vandring avsted —
kan saa inderlig ønske jeg ind at faa gaa,
og bestandig faa være i fred. —
Selv den simpleste stue mig synes fornem,
naar jeg vet at den rummer et hjem.

— Men for mig er det bare at tumle og stri
uten styring i mylderets larm, —
til den hele seilas saa tilslut er forbi,
og jeg tørner mot dødsportens, larm. —
Jeg fandt aldrig saapas engang en paa klem
for mit eget fortrolige hjem. —

Ola Berg.

Sommeren forbi —.

Farvel du falske ven. — Forvisst
med sorg jeg avsked vinker.
Jeg tror mit hjerte faar en brist, —
andgivelig det hinker
iagene som holder sjæl
og krop i skjøn forening.
Jeg gaar her uter maal og mæl —
og uten mot og mening. . .

Jeg favnet dig. — Du strøk mit haar
saa lindt, der ~~der~~ bort i enge. . .
Min kjærlighet du flot forsmaar,
men din jeg mindes længe. . .
Du rømmer fra mig, rent du gjør —
jeg ei adressen kjender. . .
Og maanen flirer der i sør:
„Slik altid flirten ender“ —

BRANDULV.

Tanker.

Strø din glæde for vinden ut,
saa den kan tungsind lindre.
Solen later paa almagts bud
sin straalglans paa alle tindre. —

Si din næste et kjærligt ord,
ræk ham en haand i nøden.
Herren gir dig sin naade stor,
som følger dig selv i døden. —

Yngvar Bjarkeby

Høsten

Visne blad, som stille falder
fra din gren, naar høsten kalder,
ny du gjenopstaar,
naar alt liv igjen fra døden
trylles frem i morgenrøden
av den unge vaar.

— Ogsaa jeg engang skal visne
og mit liv i døden isne —
som dig lille blad.

Men om atter jeg skal skue
livets gyldne straalebue
er det store hva d?

Ole Berg.

Paa Ration.

Ak frie, norske Nation,
Hvad gaar du vel imøde.
Nu skal du pent paa Ration,
Beskaaret blir din Føde.
Lidt Landsøl til at svælge ned
Rationeringsskiver
Blir alt du faar at vælge med, —
Du tynd i Vesten bliver. —

Herr Oddmund Vik for engangs Skyld
Er faamælt, — foretrækker
At skrænke ind med spaltefyld.
Han Haand i bordet Smækker:
„Det norske Folk faar i en Fei
Forholdene overskue!“ —
— Aa Vik! — ta Ord'ne og til dig, —
Du vilde dobbelt due. —

Smal-Hans.

Høstbud.

Nu tændes høstens stjerner,
og blinker til den sidste rest
av somren, som sig fjerner
med solgangsvindens blæst . . .
— Og rognen staar og skuer
utover bjørkeskogens tak, —
den venter snart der luer
en farve gul der bak . . .

. . . Derinde i en tykning
staar jenten, og er tung i sind.
Farvel, du somrens flygtning,
som strøk mit bleke kind . . .
Du kommer nok tilbake, —
Gud vet om jeg da hilser dig . . .
Vi somrens barn er svake —
Og kold er vintrens vei . . .

Brandulv.

Lofotfiske.

Op til den gamle, kjendte egg
skreien i myriader
stevner i travle tætte lægg
med sirlige kast og lader.
Mil efter mil langs dype bund
svømmer den frem mot gytegrund.

Fiskerne pakker i sæk og stamp,
tønder og færingskister, —
ruster sig ut til vinterkamp,
kampen saa lang og bister. —
Sør fra Helgeland, langt fra nord
flaaten stevner til fiskefjord.

Her, under sterke, stolte fjeld
møtes de tvende hære. —
Fiskeren ber om fangst og held,
bare med baat kan bære. —
Trodser sig frem mot veir og vind,
lotten det gjælder at berge ind.

Ola Berg

Glæde.

Glad mot lyset gaar jeg frem,
verdens nat jeg ser at vike, —
frelser-broen til dit rike
sikkert skal mig bære frem. —
Jordens dal ei mer mig lokker
med sin løgn og falske glans; —
fast ved klippen, ingen rokker,
staar jeg med min vundne krans.

Naadens store Gud jeg vil
fra idag dit barn at være,
leve dig til fryd og ære,
og dig evig høre til. —
Før mig, du, de rette veie,
ta mig i din faderfavn, —
da jeg evig skal faa eie
lykken i din himmel-havn. —

BRYNJULV.

Til „Pegasussen“.

Mit vers har nok truffet din ømme byld
og gjort dig en smule komfus. —
Og fluksens du sadler — for ordens
skyld? —
og rider med vældig brus.
Men ærlig talt kan jeg slet ikke forstaa
dette ridt paa „naturlig“ vis, —
det minder saa om hvad jeg engang saa
— en kjærring som red paa en gris.

Du finder den bondemoral er grei,
som ego er først og sidst.
Naavel, — la den bonde bli tyk og brei,
saa hans mave og pung faar brist. —
Jeg under ham gjerne de goder han faar
Men selv bøndernes appetit
bør reguleres, — saa andres kaar
ogsaa levelig blir — saa litt.

Brandulv.

Bønderne.

Vi var tunge at rolfe i sessen,
det er sikkert, som det er sagt.
Bænge holdt vi paa vadmelsdresfen,
for vi stiftet i klædesdragt. —
Og vi gif her og prottet paa mærra,
trodde aft var saa vel og bra,
naar vi sat i den stranglete fjærra
og skaket vor vei saa gla — —.
Men saa kom den „velsignede“ frigen
og oplot vore øine tilsidst, —
og nu klattrer vi smidige stigen
op til magten og æren forvift.
— Med med vadmels bukse og troie,
vi er bønder av nyeste pris!
Nu er tiden vor til at stoie:
Op med prisen paa — kunstig vis!

Bandefen

Il, eller hvad?

Man paaftaar vi lever i tiden med il,
hvor sekundet har store verdier; —
men jeg gaar her og nærer begrundede tvil
om det er no i dette man sier.
Vore skibe ialfald tar verden som saa, —
de lar doguene dreie og vandre; —
deres motto er nok: kommer tid, kommer raad,
— og omsider som regel de frem monne naa,
men for hastverk man bor dem ei klandre.

Brandulv.

Gjenvalg.

Han Krøis og han Krans og han
Kale
griper sin rustne pen, —
dypsindige ord de vil tale,
ti saken er nemlig den:
De vil ikke mere være
kaarne til bygdens vagt. —
«For, tilliden tak og ære
ærbødigst vi maa faa sagt».
— Og vælgerne staar og grunderi
Tilliden nu og da
var vel som saa — inunder —
men velbekom' faar i ha!
Saa vanskelig godt at fylde
plassene neppe blir
med tillid — paany at hylde
med suk over skattesvir

Br—.

Paa hældingen.

Nu sommeren den hælder,
og høsten er paa lur.
Alt solen tidlig kvælder,
— og rypejægre smelder
i lystig rifledur.
Trip-hvite sko og hatter
dog end opmuntrer os;
men se, hver «strøkets» datter
iaar, som før, jo atter
litt sommer tar — paa trods.

Tor.

Farvel ferie!

Jeg traf dem paa veien, men lite jeg saa
de feriens glade krabater
nu svinget sig kaate paa hænder og taa
og gnistet av ild som et krater.
Nei motløse vandret de stien saa trang
som fører til vakt fra kateter:
her ute en sommer med glæder i svang,
der inde en pult og en lekse saa lang
om de Jødelands døde profeter.

Brandulv.

Stevner.

— Det ene til ære for guddom og tro,
bak døre i høihvælv kirke; —
der saades sæd som skal trives og gro
til styrke og hjelp i vort virke.
— Det andet, et stevne med rifler og røk
og gutter som enøiet sigter.
Her gjælder det motto: hæk over hæk, —
og skrikker din haand blot endel av en brøk
da dit lag og din ære du svigter.

Brandulv.

Mot figurskive.

Sidste lordag her stykning var
med rifle, for baade kvinne og far.
Og mange skott, gjeff noksaa godt,
men med blinker var det vift smaat.

Etterpaa stykningen var det dans,
og premiutdeling til alle som fanns.
Og det var litt til at dansen gjeff kvitt
i voggende rytme, som dette digt.

Damernes bedste stykning, eg trur
var sidste serie mot — figur.
For kvar ein gut va viftnot „stutt“
for den sidste dansen var slutt.

Regn.

Det regner, nu endelig, plaskende tætt,
med smaa draaper i tallose tusen;
og jorden den drikker sig rundelig mætt,
— og vil vaakne av solvarme-rusen...
Men den skodtunge vind mellem blade
og straa,
den fortæller — dens ord er vist sande —:
paa min reise hitover jeg tydelig saa
en fnysende ganger og manden med lja,
— det var høsten som drar over lande...

Brandulv.

Jagt.

Der borte i lyngen, fornøiet og tryg,
et rypekuld priser sin lykke. —
Med ett staar der foran det, ragget og styg,
en hund, og fiks færdig at trykke
staar jægeren rank med sit dræpende bly,
i hans øine det brænder av iver;
— til kind farer bøssen, det smelder i sky,
en vinge som knækkes, et fald uten kny.
... Men den jæger stolt videre driver.

Brandulv.

Farvel ferie!

Jeg traf dem paa veien, men lite jeg saa
de feriens glade krabater
nu svinget sig kaate paa hænder og taa
og gnistet av ild som et krater.
Nei motløse vandret de stien saa trang
som fører til vakt fra kateter:
her ute en sommer med glæder i svang,
der inde en pult og en lekse saa lang
om de Jødelands døde profeter.

Brandulv.

Soldaten.

Saa endelig etter en sommer saa lang,
med halvom og helom paa hæla,
de toget iland her med hurra og sang, —
de fædrelands kjækkande træla.
De er seige i krop av at springe og gaa
— er blit gutta som taaler en kuling, —
de kan takten tilfulde, er vrien og mjaa,
og gudbedre den stakkar som trær dem
paa taa.
— ja den raggen faar mye til juling.

Brandulv.

Valg.

Nu har Hansen i Bogta og Olsen paa Nes
Gaat sin lure politiske Vandring. —
De har luftet og støvet og løsket sin Kreds,
— Holdt et Bygde-Storvask til Forandring.
— Her skal kræfterne maales i Forhold til
Marg,
Ellers flottes sig Nes paa Hans Bogta.
Jeg fra Bogta har længe nok akslet mig
Arg, —
Denne Gang skal vi rives om Byttet som Varg
— At du tapte jeg kjendte paa — Lokta.

Brandulv.

Fred.

Den stille ufe er ringet ind, —
den stille ufe med fred i sind.
Fred har han bydd, en utenriksminister;
men ententen er like usorsonlig bister:
Fred er ei det bedste, men at vi noget vil,
og nu vil vi ei slutte med at skjænke
„tysken“ id.
Br.

Tørken.

Der tikker maskiner, der heines ljaa
i bondens solbrændte enge.
Iaar blir vel laderne neppe for smaa,
saa de trænger at rives og bygges paa,
— naar Vorherre lar jorden der ligge
saa længe
og tørstemot draaperne, som skulde trænge
til roten av hver liten spire saa vek,
som staar der i engen, saa gulnet og blek.
Brandulv.

Sol over hei.

Saa kom du igjen og tok jorden med glans,
og varmet os helt ind i sjælen . . .
Der gif vi i nætter med helsebans, —
og folte os ugla og fælen —;
men nu naar du atter paa hei en staar,
blir alt hufstrig til lys kommers . . .
Og forsandt, mine venner, en deilig vaar
jeg spaar jer i dette vers! —
Brandulv.

Skumring.

Det er forbi med sommeren,
med blomsterdryss og hvite sko.
Men etterpaa saa kommer den
vidunderlige skumring, jo. —
I skogen danser huldren
med haaret over skuldren . . .
Men vogt dig unge beilermand
og ikke la dig bergta . . .
Saa mangan skumringsseilermand
jeg møtt har som var erg, ja . . .
Brandulv.

Dyrtidsmelk.

O læsk din sommertørre tunge
ved kilden med det klare vand.
Det skaffer dig kun tomme punge
at nyte melk, du jordløs mand.
Thi øre tredveto dens pris
nu er naadd til — paa kunstig vis.
Ak, tegn dig her paa denne liste
— andragende om hjælp i nød
til melkebønders dyrtidsniste, —
det ellers bliver standens død.
Og den maa leve som bevis
for hvad kan ske — paa kunstig vis.
Brandulv.

Vaarkveld nordpaa.

(„For Vestfinmarken“)

Der blaaner over alle fjeld
en himmel vaarlig diset.
Og erlen tripper glad ikveld, —
nu har den vel faat visshet
om sol og vaar og glædens tid
med hjem i havemuren. —
Og kvelden er jo vaarlig blid,
med elvepludr i uren. —

Lea sitter ved mit vindu her
og tar det ganske rolig.
— To finker faar hinanden kjær
og straks de bygger bolig. —
— O lille fugl paa svaie kvist,
hvor du kan sorgløs elske.
Dit liv er uten svik og list,
og uten det rebelske.

— Og solen staar paa
Örnetind
det er det gamle merke
Nu bindes få i fjöset
ind,
— nu sang den sidste
lärke. —
Men fjeldene har sol i
favn,
og havet dösig dovner, —
— der ropes hist et
pikenavn, —
og dagen vaarsött sov-
ner. —
Ole Berg

Ihlen.

Stortinget har säte
tat
paa de slitne bänke.
Präsidenten ved sit
ratt.
staar der fyrrig, ung
og skrätt.
— Men Ihlen staar og
tänker.

Han skal redegjøre
sig,
og redde taburetten —
"Tidens Tegn" er vond
og lei:
Ihlen, ho, vi skafler
dig!
Du har stängt vor
"näringsvei".
Demasker oaa pletten!

Ihlen er dog diplomat
og ordene kan snue:
Bryhn har skylden, den
krabat.
"T.T." spar dit partihat
og din "Tomme"-skrue —.
Brandulv

Sol.

Nu Solen den skinner saa høi og varm,
Og Sommeren blomstrer i Bakken.
Damer med solbrændt, nedringede Barm,
Og Herrer med Hatten i Nakken.
Gaar her indunder en Himmel saa Blaa,
Paa en Jord som gir Næring til Grøde.
Og er som en Solmorgen, kjærlig og braa,
Til at bortsmile alt dette dulmende Graa,
Som dig stundom vil Solglæden øde —
Brandulv.

Paa jagt!

Ak, freden i lyngen, den er ikke mer,
— saa sukker bekymret den rype.
Der labber de hunde — det blyhagl sner,
og jægere paa knærne krype.
— Men herlig er livet med jagttasken
spændt,
og ljomende skudd mellem fjelde.
Selv om det med jagtlykke smaat er
bevendt,
— slikt skyldes jo altid uheldet.
Brandulv.

Aprilspek — mon?

Den sidste april staar der tydelig trykt
i hver almanak og kalender.
„Men iaar er den veirgud, gudbedre, fornytt!“
Det er ropet fra nordlandske gränder. —
Naar den første forfriskende livgronne plet
vi iaar kan faa se — er en brok,
— hvis da ikke al kulde og sne er en slet
og uheldig anbragt aprilspek. —
Brandulv.

Neutral.

Paa krigsarenaen det livlig gaar til
med fremmarsj og retret en masse,
der sætter man letsindig livet paa spil,
naar man paa fienden faar hås.
Stridsmagterne alle saa sier de himlen
vil stande dem bi gjennom al krigervrimlen
og derfor St. Peter hist høit fra sin sal
har erklært, at himlen forbliver neutral
Juff.

Slaatten.

Nu skifter det med sol og regn -
et ønskeveir forresten.

I skjorteärmer slaar man gräs
med ljaanen og med hesten.

- Der dufter höi fra nyslaat eng

- nu like ved september.

Og bonden driver paa sin dreng:

Klem paa you must remember.

Brandulv.